KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBİN

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 10 · ADAR 2000 · BIHA: 150.000 TL

NEWROZ ATEŞİYLE DEVRİM OCAĞINI KÖRÜKLE!

İçindekiler

3 Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bazı gelişmeler

4 HADEP şahsında Kürt ulusuna yönelik saldırılar sürüyor...
Sömürgeci faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacak!

9 Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!

10 85. yıldönümünde ve 2000'li yıllarda da Ermeni soykırımını unutturmayacağız!

14 Kadınlara ille de bir kurtarıcı mı gerek?

16 Sovyetler Birliği deneyinin öğretici sonucu: Ulusal sorunun çözümü için de alternatif sosyalizmdir!

19 Hazırkırına kadra

23 Nûpel Dergisi "İmralı sürecini" nasıl değerlendiriyor?

31 PKK'nin "Olağanüstü 7. Kongresi" hakkında kısa bir değerlendirme...

33 Mumia Abu-Jamal'ın dayanışma mesajı

34 Devrimcilik adına yapılan milliyetçilik yarışı

43 Kafatasçı eğitimin bir örneği: Harf yasağı...

2000 YILININ BAŞLARINDA EMPERYALİST BARBARLIĞIN KİMİ GÖRÜNTÜLERİ

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bazı gelişmeler...

Yeni bir yüzyıla, yeni bir bin yıla girdik. Tüm emperyalistler ve uşakları bu yeni yüzyıla kendi üstünlüklerini haykırarak girdiler. Bugün dünyada sosyalist bir tek ülkenin bile olmaması, komünist örgütlenmenin dünya ölçüsündeki zayıflığı ve bunun bir yansıması olarak; işçi sınıfı hareketlerinin, kadın hareketlerinin, çevre hareketlerinin, ulusal kurtuluş hareketlerinin yürüttükleri mücadelenin düzeniçilik sınırlarında takılıp kalması ..tüm bu etmenler emperyalist efendilerin ve uşaklarının nefes borularını genişletmektedir. Onlar bu koşulları keyiflerince kullanmakta, tüm dünyada patavatsızca hareket etmektedirler Dünyayı daha çok sömürebilmek için rekabet güçlerini artırmak amacıyla büyük tekeller, emperyalist ülkeler kendi aralarında kümeleşip birlikler oluşturmaktadır.

Ezilenler dincilik, ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm bombardımanı altında şaşkına çevrilerek birbirlerine boğazlatılmakta ardından emperyalistler yarı sömürge, bağımlı ülkelerde istediği gibi atını oynatmaktadır. Gelinen aşamada işçi sınıfının kazanılmış hakları bir bir tırpanlanmakta, geri alınmaktadır. İşsizlik ordusu giderek büyümekte, açlığın, yoksulluğun, sefaletin boyutları her geçen gün daha da artmaktadır. Kâr hırsı uğruna doğa tahrip edilmekte, yaşam temelleri sarsılmaktadır. Erkek egemen sistem kadını utanmazlığın en ust sınırında, çok açık bir biçimde bir meta olarak kullanmaktadır.

Büyuk emperyalist güçler kendi etki alanlarını yeniden düzenleme, pekiştirme dalaşında bizzat kendileri yerel savaşların çıkması için ortam hazırlıyor, halkları birbirine kırdırıyor, ardından hak hukuk savunucusu pozlarında ortaya çıkıp halkların kan ve gozyaşı seli üzerinde kendi çıkarlarını tesise çalışıyorlar. Eski Yugoslavya'da, Çeçenistan'da, Kürdistan'da yaşananlar emperyalistlerin kendi çıkarları için ne tür sahtekarlıklara başvurabildiklerine somut birer ornek oluşturmaktadır

Emperyalist haydutlar tum bu pislikleri özgürlük, demokrasi, insan hakları lafları eşliğinde sürdürüyorlar Kendi düzenlerinin üstünlüğünü bu laflarla propaganda ediyorlar. . 2000 yılına girerken emperyalist barbarlığın birkaç kaba görüntüsü böyle!

Emperyalistlerin kendi sistemlerini hak hukuk, insan hakları, demokrasi, özgürlük, eşitlik vb kılıflar içinde en iyi sistem olarak propaganda etmelerinde şaşılacak bir şey yok. Ya, ulusal kurtuluşçuluk, ilericilik, hatta devrimcilik-sosyalistlik yaftası takınarak emperyalistlerin sunduğu demokrası nimnilerini ezilenlere fısıldayıp, "çözüm burada" diyenlere ne demeli? Kürdistan'da şimdi bu siyaset moda!

Türkiye AB'ye girerse sorun çözülür mü?

Ulusal sorunun çözümünü devrime bağlı bir sorun olarak ele almayanların son durağı emperyalist sistem içinde burjuva demokrasisine mehiyeler dizmektir. Emperyalistler yaptıkları toplantılarda insan hakları, demokrası söylemleri arasında yer yer bir de Kürt lafını kullanacak oldular mı, Kürt ulusal sorununun bir devrim sorunu olduğunu anlamayan Kürt sıyasetçileri kendinden geçer, burjuva demokrasisini goklere çıkarırlar.

Örneğin; 9-11 Aralık 1999 tarihleri arasında Helsinki'de Avrupalı emperyalistler bir zirve toplantısı yaptı. Bu toplantıda Türkiye'nın de Avrupa birliğine aday üyeliği kabul edildi Bu gelişmeye Kurt milliyetçisi, reformist örgütler de en az Türk hakım sınıfları kadar sevindi. PKK zirve binasının çevresinde Türkiye'nın AB'ye alınması için gösteri yaptı Yalnızca PKK değil, diğerleri de çeşitli kılıklara bürünerek emperyalist sistemin lehine övgüler dizıyor, Kürt sorununun nasıl çözüleceğine ilişkin emperyalistlere akıl vermeye çalışıyor, onlardan çözüm beklediklerini, onlara umut bağladıklarını ortaya koyan tavırlar sergiliyorlar

AB'ye üyelik bağlamında Türk hakım sınıflarının bunca sevinmesinin bir mantığı var Peki Kürt ulusalcılarının bu kadar sevinmesinin gerisinde ne duruyor?

Bunlar, Türkiye'nın AB'ye aday uyeliğini Kürt ulusal sorunun çözümunde atılmış bir adım olarak gorüyor ve buna seviniyorlar Onlara göre, çozumün kapısı aralan-

dı. Bu nedenle bunlar, bır yandan Türkiye'nin AB'ye üyeliğini hararetle savunurken, bir yandan da Türkiye'ye "AB'ye üye olmanın normlarına uyun" çağrısı yapıyorlar. Peki bu normlar yerine getirilse bile Kürt sorunu gerçekte çözüme kavuşmuş olacak mı? Avrupalı emperyalistler Kürtlere neler verebilir?

Öncelikle bilinmesi gereken; bu konuda da çıkış noktası emperyalistlerin çıkarlarıdır. Kürt sorununun çözümü adına çok fazla talepte bulunup Türk devletiyle arayı açmak emperyalistlerın işine gelmez Onların yapabileceklerının ne olduğu ve Türkiye'den bu bağlamda ne istedikleri bellidir Türkıye'de burjuva demokrasisi geliştirilsin, istıkrarlı bir yapı oluşsun (ki, bu da Kürtlere bazı haklar verilsın dıye değil, böyle bir Türkıye kendı çıkarlarına daha uygun düştüğü için ıstenmektedır). Bu yapıya uyacak şekılde Kürtlere de demokrası, ınsan hakları vb. çerçevesınde bazı haklar verılsın. Örneğın; Kürtler üzerindeki dil yasağı kalksın, radyo, TV gibi bazı kurumları kullanabilsınler vb Kısacası birkaç kırıntı... Emperyalistlerin Kürtlere verebileceği bunlardır (Bunlar da mevcut sıstemi savunma koşuluyla verılebılır şeylerdir Bunun dışına çıkan zaten "terorıstttır" ve onların hıç bir hakkı yoktur!) Helsınkı zırvesının Kürtler açısından anlamı böyle bir kapıyı aralamış olmasıdır.

Bunun hiç mı yararı yok?

Bu durum tabıı kı, varlığı bile kabul edilmeyen bir ulusun bazı demokratık haklara kavuşması anlamına gelir ve bu, dûne göre ıyıdir. Ama bu Kürt ulusal sorununun çözümü değıl, tersıne, bu kırıntılarla Kürtlerın özgurlük, bağımsızlık vb ıddıaları "hakkın rahmetıne" kavuşturuluyor Bu yolla hem Turk devletının bır yarası sarılarak korunmuş olunuyor, hem de Kürtler emperyalıst sistemın ve Türk devletinin uysal köleleri olarak sisteme entegre edılıyor. Emperyalıstlerın yaptığı, yapacağı budur Buna rağmen herşey Avrupalı emperyalistlerın dudağında çıkacak laflara endekslenmiş durumdadır ve durmadan lehte emperyalıstlerın propagandası yapılıyor. Kürt sorunu ha çozüldu, ha çözülecek yaklaşımıyla ezılen Kürt ulusu kandırılıyor

Kırıntılar da "hemen şimdi" değil; süreç işi...

Emperyalıst sıstem çerçevesinde Kürtlere verılebilecek kırıntılar bile, öyle ıddıa edıldığı gıbi kapıda bacadakı bır şey değıl. Bu da uzun sureç ışıdır. Yalnız Kurtler değıl, Turk hakım sınıfları da daha çok uzun yıllar Avrupalı emperyalıstlerın oyalamasıyla karşı karşıyadır Onlar Türk devletını gerçek uyeliğe kabul edebılmeleri ıçın bağımlılık zıncırıne daha çok halkalar ekleyecekler,

HADEP ŞAHSINDA KÜRT ULUSUNA YÖNELİK SALDIRILAR SÜRÜYOR...

Sömürgeci faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacak!

Yalan, demagojı, sahtekarlık, ırkçılık, mıllıyetçılık, şovenizm. . Türk hakim sınıflarının siyaset harcını oluşturuyor. Onlar özgürlükten, insan haklarından, demokrasıden, hukuk devletınden mi söz ediyor? Bakın bakalım bunların ne kadarı doğru? Türk hakım sınıflarının ağzından dökulen bu lafların altında yatan gerçek: Demagoji, yalan, sahtekarlık, ırkçılık, milliyetçılık, şovenizmdır. Onlar bu lafları ne kadar yoğun kullanmaya başladıysa bilin ki bunun arkasında halka yönelik devlet terörü artacaktır, bılin kı hakim sınıflar yeni saldırılar tezgahlıyorlar; bılin kı ezılenler ıçin zulüm, işkence, kan, gözyaşı yıne kapıda Onlar Türk devletının büyüklüğünden mi söz ediyorlar? Bılin ki onlar, demokrası, hukuk devleti demagojilerine sarılı silahlarıyla yıne birilerini ışkencede geçirecekler, yıne birilerini katledecekler, yıne birılerını zındanlara atacaklar! Turk devletı bırılerının ne kadar vahşı, canı .. olduğunu mu teşhır edıyor? Bılın kı, kendı vahşiliklerını, canılıklerını kapatmak istıyorlar ..

Bunları günbegün yaşıyoruz

Bırkaçgün öncesıne kadar gundemi Hizbullah operasyonuyla doldurdular Kıtlelere bunların ne kadar vahşı olduğunu propaganda ettıler Bunu yaparken kendılerının Hızbullahla ortak olduklarını gızlemek ıstediler Mezarlar açtılar, Hızbullahçı faşıstlerin katlıamlarını gosterdıler. Halbukı bu devlet Hızbullahla ortak Teşhır ettıkleri aşağılık korkunç surat ıkısının ortak yüzü!

Ne olduysa şımdı mezar kazma, ceset çıkarma ışı sona erdırılıyor! Peki kayıplar bu kadar mı? Binlerce kayıp nerede? Sömurgeci faşıst Türk devletı bınlerce kayıp ınsanı nerelere gomdü? Kendı yarattıkları mezarları da kazsınlar! Işte bu soruların kıtlelerin gundemıne gırmemesı ıçın bu kez dıkkatler başka yerlere çekiliyor. Ne buyuk sahtekarlık!

Şımdı, yıne ırkçılık, şovenizm bombardımanı eşliğinde HADEP'e yonelik saldırıların dozajı gıderek artıyor HA-

şimdi olduğundan çok daha fazla tavizler alacaklardır. Emperyalistler sonuna kadar bu durumu kullanmadan Türkiye'yi AB'ye eşit haklara sahip tam üye olarak almazlar.

Emperyalistlerin PKK karşısında takındığı tutum, aynı zamanda Kürtlere yaklaşım bağlamında da onların gerçek pozisyonlarının ne olduğunu ortaya koymuştur. Emperyalistlerin Kürt sorununa getirecekleri çözüm(!) PKK'nın başına getirdikleri çözümden faklı birşey değildir. Emperyalistler kendi çıkarları penceresinden sorunu ele almış, TC'nın başaramadığını bizzat kendileri ustlenerek PKK'yı tasfiye etmişlerdir. PKK şimdi Kürt liberal burjuvazisinin programıyla siyaset sahnesinde yerini kapmaya çalışıyor Yeni projesinin adı da "Demokratik Cumhuriyet" programıdır. Barış, siyasal çözüm vb. lafların ardından şimdi de "Demokratık Cumhuriyet" laflarıyla kitlelerin kafası allak bullak edilmeye çalışılıyor.

Nedir "Demokratik Cumhuriyet"?

A. Öcalan'ın savunduğu "Demokratik Cumhuriyet"in ezilenler için gerçek anlamda demokratık olmadığı, olmayacağı açıktır. Bu bağlamda öncelikle; adı demokratık fakat kendisi burjuva cumhuriyeti olan "Demokratık Cumhuriyet"le, halk iktidarının bir biçimi olan Demokratik Cumhuriyeti birbirinden ayırmak gerek

Gerçek anlamda Demokratık Cumhuriyet, en kısa tanımıyla işçi-köylü iktidarının adıdır. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçiler, köylüler, emekçiler faşıst Türk devletini Demokratik Halk Devrimi'yle yıktıkları zaman onun yerine kendi iktidarlarını kuracaklardır. Bu iktidarın en özlü açılımı; İşçilerin-Köylülerin-Devrimci-Demokratık-Diktatörlüğü'dür. Bu iktidar devrimcidir, çünkü; burjuvazinin iktidarını yıkmış, halkın iktidarını kurmuştur. Emperyalizmi ve uşaklarını ülkeden kovmuştur. Sömürücü sınıfları tasfiye etmekte, alt yapıda ve üst yapıda sosyalizme giden yolu düzlemektedır Tarihin tekerleğini durmadan ileriye doğru çevirme yükümlülüğüyle yol almaktadır

Bu iktidar demokratıktir, çünkü, demokrasi gerçekte yalnız işçisiyle, köylüsüyle, emekçisiyle, ezilen ulus ve milliyetleriyle tüm halk kesimleri için vardır.

Bu iktidar bir dıktatörlüktür, çünkü; çıkarı devrimde olan halk için demokratik olan bu ıktidar, sömürücü asalaklar için, halk iktıdarının tüm düşmanları için demokratık değil bir dıktatörlüktür. Halkla onlar arasında eşitlik yoktur, bu iktidar "ben demokratikım", "demokrasi herkes için vardır" yalanına başvurmaz.

İşte ancak böyle bir ıktıdarın adı Demokratık Halk Cumhuriyeti olabilir!

A. Öcalan, kafa karıştırmak için bu ıktıdarı çağrıştıran

DEP'in seçilmiş Belediye Başkanları herkese ibret olsun anlayışıyla sokak ortasında zorla dertop edilip önce işkence merkezlerine çekiliyor, ardından cezaevlerine gonderiliyor. Tepkisini ortaya koyan kitleler işkencelerden geçiriliyor, gözaltına alınıyor. Kısacası; Türk demokrasisinin çarkları tüm hızıyla işliyor! Hukuk devleti gerçek adaletının şanına uygun davranıyor!

Sömürgeci faşist devletin cumhurbaşkanı "bu bizim iç işimizdir, kimse karışamaz" diyor, aynı devletin başbakanı ise şöyle söylüyor: "Onları sıyaset yapmayın diye uyarmıştım!"

Utanmazlığın, rezilliğin, demagojinin de ancak bu kadarı olur. Belediye başkanı sıyaset yapmayacak! Öyle ya, bakın başbakan sıyaset yapıyor mu? O siyasete karışmıyor, onun için de tutuklanmıyor! Dedik ya, bunlar sahtekarlığı siyaset haline getirmiş!

Belediye başkanı sıyaset yapmayacak! Türk demokrasısı, hukuk devleti bundan ibarettir...

HADEP'e yonelik saldırıların perde arkasında şu gerçek yatıyor:

PKK 7. Kongresi'yle birlikte silahları bıraktığını "Demokratık Cumhuriyet" projesi adı altında legal siyaset yapacağını resmen de ilan etti. Türk devletinden tek birşey istiyorlar: Türk "demokrasisinin" sınırları içinde legal siyaset yapmak!

Türk devletinin HADEP'e yönelik saldırıları "Demokratık Cumhuriyet" projesine verdiği yanıttır. Onlar açıkça şunu ilan ediyor: Hayır, biz Kürt damgasını taşıyan hiçbir şeye izin vermeyeceğiz. Belinizi iyice kıracağız, Kürt olduğunuzu bir kenara koyduğunuza, sadık köleler olduğunuza iyice ınandıktan sonra işin oluru neyse ona da biz bakarız! Türk devletinin Kürtler için öngördüğü haklar bu çerçevededir Onların Kürt halkına reva gördüğü tek şey köleliktir!

Kuzey Kürdistanlı işçiler, yoksul köylüler, tüm ezilenler!

Artık herkes iyice anlamalı ki, sömürgeci faşıst rejimi makyajlamakla kölelik zincirlerinden kurtulunamaz! Hangi biçim altında olursa olsun bu faşıst devletın varlığını sürdürmesi demek, işçilerin, emekçilerin, yoksul köylülerin, ezilen ulus ve milliyetlerin esaretinin surmesi demektir!

Bundan kurtulmanın, özgürleşmenin, insanca bir dünya kurmanın ve yaşamanın yolu var: Devrim! Bunun için örgütlenin!

Bu devletten hesap sormanın gerçek yolu da budur!

Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) devrimin, sosyalizmin; kurtuluşun gerçek yolunu gösteriyor. Bu saflarda örgütlenmek kurtuluş yolunda ilerlemektir. Haydi saflara!

HADEP'li Belediye Başkanları derhal serbest bırakılsın!

Kürdistana özgürlük devrimle gelecek!

Umut isyanda kurtuluş devrimde!

Şubat 2000

stêrka bolşewîk

bir formülasyonla iş bitiriyor. Yöntemi de çok basit: O, halkı atıyor, geriye Demokratik Cumhuriyet kalıyor Tam da öyle, A. Öcalan'ın ve PKK'nin savunduğu cumhuriyet halkın olmayan bir "Demokratik Cumhuriyet"tir. Yani, burjuvazinin cumhuriyeti! İstenen cumhuriyetin bu olduğunu kitlelere açık açık, dürüstçe anlatsalar, buna rağmen bunların peşinden bilerek gitmekte israr edene "Yolun açık olsun!" derdik. Ama öyle yapmıyorlar, "demokratik cumhuriyet"i yepyeni birşeymiş gibi, kitlelerin dertlerine çözüm bulacak tek yolmuş gibi yüksek siyaset pozlarıyla propaganda ediyorlar.

Öyleyse eğer, biz dosdoğrusunu söyleyelim· Hepsi yalan. Kitleler kandırılıyor. A.Öcalan'ın sözünü ettiği cumhuriyet halkın değil ki, onların sorunlarına da çözüm bulsun! Demokratik Cumhuriyetten bunların anladığı, şimdi var olan ve TC olarak adlandırdığımız rejimin biraz makyaj çekilmiş halidir. Yani bunlar Makyajlı TC istiyor! Tutulan bu yol çıkmaz bir yoldur. Şimdiye kadar mücadeleyle elde edilmiş kimi kazanımların da tasfiye edildiği, edileceği bir yoldur.

Tutulan bu yeni yolda PKK'nın kendini ismen de tasfiye etmesi kaçınılmazdır. Bugün, PKK'nın kendisini resmen tasfiye etmemesinin nedenlerinden biri infazın engellenmesidir. İkincisi, PKK sistemle buluşurken geçiş sürecinde çeşitli Kürt kesimlerini bir çatı altında toplamada kimi zorlukları aşmak için PKK ismini korumaya ihtiyaç duymaktadır. Yani, gelinen aşamada PKK sistemin yeni reformist partisinin inşası sürecini hızlandırma aracı durumundadır Yeni siyesette işler rayına konana kadar PKK ismen de olsa varlığını koruyacaktır. İşler yoluna girdiğinde bu da resmen kaldırılacaktır

PKK bu noktaya neden geldi?

PKK'nın bu noktaya gelmesi kaçınılmazdı, çünkü: PKK, ulusal sorunun çözümünde de hiç bir dönem Marksizm-Leninizm bilimini çıkış noktası almadı, Kürt ulusal sorununun bir devrim sorunu olduğunu anlamak bile istemedi. O, kendisine çıkış noktası olarak Kürt milliyetçiliğini aldı, Kürt ulusal sorununun çözümünü emperyalizm çağında emperyalist sistem içinde aradı, çözümü emperyalistlere havale etti. Böyle bir yaklaşım kuzuyu kurda teslim etmekten başka bir anlama gelemezdi, gelmedi. Sorunlara yaklaşımda çıkış noktası yanlış olan PKK, sözde savunduğu Kürdistan'ın özgurlüğü ve bağımsızlığı iddiasını terk etti. Kürt sorununa siyasi çözüm, barış vb söylemlerle TC'yi devrimle yıkmak yerine, onunla pazarlık masasına oturacağını ilan etti. Sonuçta, geline geline "biz bu sistemden kopmayız" noktasına gelindi. Emperyalizm çağında ulusal sorunun çözümünün proleter devrimin bir sorunu olduğunu anlamayan; ulusal sorunun çözümünü emperyalist sistem içinde arayanların gelip konaklayacağı son durak burasıdır: Sistemiçi reform mücadelesi! PKK şimdi açıkça bu siyaset için mücadele edeceğini ilan etmiştir. En son olarak A. Öcalan'ın PKK 7. Kongresine sunduğu "Politik Rapor"un onaylanması bu siyasetin tescili oldu.

"Politik Rapor"un anlamı...

Apo'nun "Politik Rapor"u PKK'nın kendisini sisteme uyarlama çağrılarının bir özetidir Apo, İmralı süreciyle birlikte "Demokratik Cumhuriyet" projesi adı altında düzenle bütünleşme adımlarına resmiyet kazandırmaya yönelik bir siyaset izledi En son olarak bu siyaseti PKK 7. Kongresi'ne de onaylattı. Böylece Apo'nun "Demokratik Cumhuriyet" projesi şimdi PKK'nın resmi programı oldu 7 Kongreyle birlikte PKK, kendini vareden ulusal demokratik programına resmen son vermiş ve Kürt liberal burjuvazisinin programını kendi programı olarak benimsemiştir Bu demektir ki, önümüzdeki dönemde PKK herhangi bir isim altında açıkça düzenin reformist bir partisi olarak siyaset sahnesinde yerini alacaktır Şimdi buna uygun olarak adım atmaya çalışıyorlar. Atmak istedikleri ilk adımlardan biri de "Demokratik Cumhuriyet" projesi temelinde sol muhalefeti bir çatı altında toplamaktır. Fakat gelişmeler bunun da kolay olmayacağını göstermektedir.

En başta, bugünkü iktidarı ellerinde bulunduran ideolojik kemalistler böyle bir programın uygulanmasına karşıdır İkincisi, Kürt ve Türk liberallerini bir çatı altında toplamak zor. Üçüncüsü, sivilleşme isteyenler arasında da önemli farklılıklar var. Bunların bir bölümü gerçekte liberalizmi savunuyor ve üst yapıda buna denk düşen burjuva demokrasisini yerleştirmek istiyor. Fakat diğer bölümü demokrasiyi liberalizm programının bir gereği olarak değil, yalnızca kendi siyasi faaliyetlerinde kullanmak için istemektedir. Yani, bunların bir bölümü için demokrasi bir amaçtır, diğerleri onu kullanılması gereken bir araç olarak görmektedir.

"Demokratik Cumhuriyet" projesi temelinde siyaset yapmanın bütün zorluklarına rağmen PKK, tumuyle bir Kürt partisi olarak adlandırılamayacak olan, Türkleri ve Kürtleri bünyesinde toplayan bir Türkiye partisini oluşturmaya çalışarak bu yeni projesi doğrultusunda siyaset sahnesinde yerini alacaktır

"Demokratik Cumhuriyet" değil, DEVRİM!

Sol muhalefeti çatısı altında toplama siyasetiyle hareket edecek olan düzenin bu yeni reformist partisi devrimcilik, ilericilik lafları eşliğinde "Demokratik Cumhuriyet" propagandalarıyla kitlelerin bilincini karartmaya çalışacaktır. Bu tartışmalarda bizim tavrımızı belirleyen ana temayı şu noktalarda ozetleyebiliriz

- "Demokratik Cumhuriyet" bu sistemin yeni adıdır Ulusal sorunda da çözum "Demokratik Cumhuriyet'te değil, devrimdedir!
- Reformistlerin birliği, devrimcilerin cephe siyaseti değildir Somuru sisteminin tamircileri bir araya geliyor, bundan bize ne!
- Bizim cephe siyasetimiz devrim güçlerini birleştirmektir! Görev, devrim için mucadele etmektir!
- Kuzey Kürdistan'a da özgürlük, bağımsızlık istiyorum diyen, devrim mücadelesine sarılmak zorunda. Kurtuluş için Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'da orgutlen!

• • • •

Hizbullah Türk devletinin eseridir!

PKK'nin silahlı mücadeleyi bıraktığının ve Türkiye açısından bir tehlike olmaktan çıktığının netleşmesiyle birlikte Türkiye'de gündem hızlı bir şekilde değişti. Gündemi Hizbullah operasyonu oluşturdu. Türk hakim sınıfları büyük kampanyalar eşliğinde birden bire çok büyük bir canavar keşfettiler. Hizbullah canavarı Şimdi gayet ciddi bir şekilde onun üzerine gidiyorlar, onu yoketmeye çalışıyorlar

Peki bu canavarı kim yarattı? Nasıl oldu da bu kadar büyuk bir güç haline gelene kadar kimse durumun farkına varmadı?!!

Türk hakim sınıflarının kopardıkları bunca gürultü onların gerçek yüzünü gizlemeye yetmeyecektir Hizbullah canavarını yaratan sömürgeci faşist Türk devletinin kendisidir. Şimdi korkunçluğunu teşhir ettikleri cinayetlerin tablosunda Hizbullah yalnız değildir, bu tablonun bir bölümu TC'ye aittir Gösterilen ve "göstermekten çekiniyoruz" dedikleri vahşet tablosu Hizbullah'ın ve faşist devletin, yani Hizbul-Kontra devletin ortak yüzüdür Bu gerçeği hiçbir demagojik kampanya ortadan kaldıramaz.

Hizbullah denen dinci faşist örgütün çıkış noktasının ne olduğunun bir kıymeti harbiyesi yok. Gizlenemeyecek açıklıktaki şu gerçek karşımızda duruyor Faşist Türk devleti PKK'ye karşı mucadelede her yolu mübah saydı. Bu anlayışla; Hizbullah'ı PKK'ya karşı mücadelenin bir aracı olarak gordu ve kullandı Devlet, Kurtleri susturmanın, yoketmenin planları çerçevesinde onları birbirine kırdırma yöntemine özel önem verdi Köy korucuları devletin bu aşağılık amacının legal örgütlenmesini oluşturuyor Faşist Türk devleti bunun yanısıra itirafçı katilleri kullandı; Hizbullah'ı da yine bu çerçevede besledi, yönlendirdi, yonetti Kuzey Kürdistan'da Hizbullah adına işlenen her cinayet devletle Hizbullah'ın içiçeliğini ortaya koyuyordu.

Devletin şimdi vahşetini teşhir ettiği Hizbullah Kuzey Kürdistan'da bunları yaparken sesiz kalıyor, onu koruyor, istediği gibi hareket edebilmesi için Hizbullah'a yol açıyordu. Hizbullah militanları tek kurşun, satır gibi araçları kullanarak cinayetlerinin altına imzasını atıyordu Böylece devlete aldıkları görevi yerine getirdikleri mesajı veriyor, katiller elini kolunu sallayıp ortalıkta dolaşıyorlardı. Kuzey Kürdistan'da Hizbullah'ın katliamlarına devlet göz yumdu, yer yer açıkça katillerin güvenliğini aldı. Bu cinayetlerin doğrudan devletin bilgisi ve kontrolünde işlendiğine Kürt halkı tanıktır. Dün bütün bunlar olurken; insanlar açık seçik katledilirken, kaçırılırken bu faşist devlet ses çıkarmamıştı, bugun ise, tuyler ürperten cinayetler bir bir açığa çıkarılıp Hizbullah'ın canlilikleri teşhir edilmektedir! Ne büyuk sahtekarlık!

Hizbullah operasyonu neden şimdi?

Hizbullah devletin kullandığı bir örgüt olduğuna göre şimdi neden devlet onu böylesine teşhir ve yok etmeye çalışıyor?

Bunun nedenlerinin birincisi, devletle PKK arasındaki silahlı çatışma esas olarak sona ermiş, PKK devlete karşı tehlikeli bir güç olmaktan çıkmıştır. Bu durumda Hizbullah'ı PKK'ye karşı kullanmanın maddi temeli ortadan kalkmıştır İkincisi, Devletin yarattığı canavarın hızla gelişmesi, bu canavarın giderek kontrolden çıkması devleti tedirgin etmiştir Uçuncusü, kendi kontrolünden çıkan Hizbullah'ın PKK'nın boşluğunu doldurma tehlikesi sözkonusudur Dördüncüsü, Hizbullah şeriatçı gelişmede bu devlet için önemli bir tehlike olma özelliğine sahiptir. Beşincisi, TC, AB'ye girmek için kendi pis işlerine bir biçimde çekidüzen vermek, burjuva demokrasisi çerçevesinde işlerini yöneten istikrarlı bir yapıya sahip olduğunu göstermek durumundadır Bu nedenle, devlet öncelikle kendisinin yarattığı en kaba görünümlü pislikleri temizleme ihtiyacı duyuyor Hizbullah operasiyonunu gündeme getiren gelişmelerin perde arkası, ana hatlarıyla bunlardır.

FP'ye gözdağı, dinci gelişmeye fren...

Bunların yanısıra kemalistler bu operasyonu legal dinci örgütlenmelerin gelişmesini frenlemekte de kullanmak istemektedir Bu noktadaki dalaş da su yüzüne çıktı.

Hizbullah'a yönelik operasyonlar, "ılımlı islamcılara" veya FP'ye yonelik gozdağının da bir malzemesi yapılmaktadır. Kemalist faşistler, dinci faşistlere "28 Şubat kararları"nı hatırlatmakta, ayaklarını denk almalarını söylemektedir.

İslamcı kesim de, özellikle FP, "Sincan'da balans

ayarı yapanlar"ın neden o dönemde Hizbullah'çıları hedeflemediğini sorup burjuvazinin kemalist ordu kanadını eleştirmeye çalıştı ve fakat bu eleştirisine pişman edildi Faşist ordunun açık tehdidi karşısında dinci kesim, geri adım atmak zorunda kaldı.

Yapılanlar müslümanlığa sığmıyor mu?

Bu manevranın ardından "Hizbullah'ın yaptıklarının müslümanlıkla alakası olmadığını, yaptıklarının vahşet olduğunu" vb. açıklamaya çalıştılar Bu tavırlarla dincilik, muslümanlık aklanmaya çalışılmaktadır. Bu sahtekarlıktır.

Dinci faşist Hizbullah'ın yaptığı cinayetlerin vahşeti, islam içi ve islama uygun cinayetlerdir. İran, Afganistan, S Arabistan vb. de uygulananlar, islamın uygulanışlarına ve islami duzenin ne demek olduğuna dair gerçeklerdir. "Kâfirin katlinin vacip olması" Kur'ân'ın emridir. Hizbullah'ın uyguladığı da bu çerçevededir. (Geçerken; burada islam dini hakkında soylenenler, diğer dinlerin islamdan çok farklı olduğu anlamına gelmiyor. Konumuzla bağı açısından yalnızca islam dininden söz ettik) Dincilığı, özel olarak da muslumanlığı aklama, bu yöndeki orgütlu gelişmeyi sekteye uğratmama duşüncesiyle "bunlar müslümanlığa sığmaz" diyen din tüccarlarının vaazlarıyla, din adına Sivas'ta insanlar diri diri yakılmadı mı? Bir tek bu olay bile din adına nelerin yapıldığını ortaya koymaya yeter!

Devletin kendisi vahşi, işkenceci değil mi?

Devlet'in, Hizbullah'ın yaptıklarını "vahşet, insanlık dışı, müslümanlık dışı" vb. tanımlamalarla teşhir etmeye çalışması da sahtekarlıktır. Kullanılan "domuz bağı" TC'nin kullandığı araçlardandır, işkenceli sorgulamalar ve öldürmeler, faili meçhul cinayetler ve cesetlerin bilinmeyen yerlere gomülmesi, devletin kullandığı yöntemlerdir. Hizbullah'ın vahşeti aynı zamanda bu faşist devletin de çehresidir

Hizbullah'la FP arasındaki bağ nedir?

Kemalistler neden Hizbullah'tan yola çikarak FP'ye gözdağı verebiliyor, aralarında gerçekte bir organik bağ var mı?

Hizbullah ile FP arasında organik bir bağ yoktur fakat ortak bir tabanları vardır Hizbullah'ın FP içerisinde orgutlenmesi demek, MHP ve DYP içerisinde örgütlenmedikleri anlamına gelmez Buna rağmen kemalistler, Hizbullah olayını FP'yi kapatmanın bir vesilesi yapmak istemektedir, gönüllerinden geçen budur Fakat AB'nin tavri ve Avrupa Insan Hakları Mahkemesinin tutumunu hesaba katmak zorunda kalıyorlar (ki, FP kapatma davasının açılması durumunda AHİM'e başvuracağını açikladı) Ve bir de, bu olayı FP'yi düzen içinde, kontrol ve baskı altında tutmanın bir aracı olarak kullanmaktadırlar.

Devletin kaybettikleri nerede?

Hizbullah operasiyonlariyla birlikte durmadan evlerin altı kazılıyor, neredeyse her evde üç-beş insan ceseti çikarılıyor. Ardından Hizbullah'ın ne kadar vahşi olduğu, "bu kadar da olmaz ki" propagandalariyla gosterilmeye çalışılıyor. Hizbullah'ın vahşi, barbar bir örgüt olduğu doğru Fakat devlet temiz mi? O da bir o kadar vahşi, bir o kadar barbardır Hizbullah adına kayıtlı mezarlar Kürdistan'daki kayıpları açığa çikarmaya yetmiyor Kayıpların sayısı binlercedir. Devlet ne kadar uğraşirsa uğraşsın bunların tümünü Hizbullah'a yikarak işin içinden siyrilamaz. Bu faşist devlet Kürdistan'da eşip cesetleri doldurduğu toplu mezarları kazsın Yalnızca Amed'in altı kazilsa devletin yarattığı toplu mezarlarda binlerce ceset çikacaktır. İnsan cesetlerinin parçaları Garnizon çöpluklerinde az mı ortaya çıktı. Garnizonların altı kazilsin, orada daha neler çikacaktır!

Ama hayır! Bunların hiçbiri sorunu çözmuyor. Yapılması gereken, işçisi, emekçisi, yoksul koylüsuyle tum ezilenler elele verip bu sömurgeci faşist devletin altını bir butun olarak kazmak ve onu tum pisliklerıyle birlikte tarihin çopluğune gommektir Bu işin başka yolu yok!

Şubat 2000 ✘

"DEMOKRATİK CUMHURİYET" DEVRİM İŞİDİR, GERİSİ HAM HAYAL!

Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!

Kuzey Kürdistan ve Türkiyeli işçiler, emekçiler, tüm ezilenler!

2000 yılının ilk Newroz'una Kürt ulusal hareketi PKK'nın Türk devletiyle bütünleşme adımlarını açıkça ilan ettiği koşullarda girilıyor. Sömürgeci faşıst Türk devletinin tank paletlerine göksünü siper eden, kurşunlara karşı taşlarla, sopalarla karşı koyan, Botan'da, Amed'de...Kuzey Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde, Türkiye metropollerının yoksul semtlerinde Kuzey Kürdistanlı kitlelerin Newrozlarda yarattığı direnış destanları şimdi Türk devletiyle bütünleşme siyasetine heba ediliyor. Yoksul Kürdistan halkının tutuşturduğu Newroz ateşi özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin bir sembolüne dönüştürüleceğine, Newrozların köleleştirilmiş bir toplumun sıradan bir geleneği olarak kutlanmasına ortam hazırlanıyor. 2000'in ilk Newroz'u bu siyasetin gölgesine sıkıştırılmak isteniyor. Serhildanların yerine barış çağrıları, özgürlük mücadelesinin yerine Türk devletiyle bütünleşme çağrıları dolaşıyor ortalıkta.

Peki değişen ne? Hiçbirşey!

Bir halklar hapishanesi olan Türkıye'de, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna dayattığı bir tek şey var. Kölelik! Şimdilerde ulusal kurtuluşçuluk adına, büyük siyaset pozlarıyla kabul edilen dayatma budur! Köleliğin sürdürülmesinin onayı olan bu durum, yeni bir siyasetmiş gibi Demokratık Cumhuriyet reçetesıyle ezilen Kürt ulusuna yutturulmaya çalışılıyor!

Barış, siyasal çözüm vb. lafların ardından şimdı de Demokratik Cumhuriyet laflarıyla kıtlelerin kafası allak bullak ediliyor. Umudu özgürlük olan, umudu bu zulüm düzeninden, sömürgecılerın pençesinden kurtulmak olan; umudu ağası, beyi, paşası, patronu olmayan, sınıfsız sömürüsüz bir dünyada özgürce bir yaşamda olan... ve bu umutlarının gerçekleşmesi için büyük bedeller veren ezilen Kürt halkının kafası bu laflarla karıştırılıyor. Onlara yeni bir yaşam sunulacakmış gibi Demokratik Cumhurıyet söylemleri ortalıkta dolaştırılıyor. Hem de kıtlelerce kendısıne umut bağlanan, büyük destekler verilen PKK tarafından yapılıyor bunlar.

Bu sürece nasıl gelindı?

Buradakı en temel sorun şudur: PKK'nın üzerınde yürüdüğü zemın Marksizm-Leninizm bilimi değildi. O, kendısine çıkış noktası olarak Kürt mılliyetçilığını aldı, Kürt ulusal sorununun çözümünü emperyalızm çağında emperyalıst sistem içında aradı, çözümü emperyalistlere havale etti. Böyle bir yaklaşım "kuzuyu kurda teslim etmek"ten başka bir anlama gelemezdi, gelmedi. Üzerıne bastığı zemini yanlış olan PKK, sözde savunduğu Kürdistan'ın özgürlüğü ve bağımsızlığı ıddıasını terk etti Kürt sorununa siyasi çözüm, barış vb. soylemlerle TC'yı devrımle yıkmak yerıne, onunla pazarlık masasına oturacağını ılan ettı. Sonuçta, "bız bu sıstemden kopmayız" noktasına gelındı

Emperyalizm çağında ulusal sorunun çozumünün proleter devrımın bir sorunu olduğunu anlamayan; ulusal sorunun çözümünü emperyalıst sistem ıçında arayanların gelip konaklayacağı son durak burasıdır. Sistem ıçı reform mücadelesi! Ulusal sorunun çözümünde devrımde uzaklaşmanın her adımı aynı zamanda sıstemle buluşmanın adımıdır, bu yaklaşımın kaçınılmaz sonu emperyalist dayatmaları kabullenmektir. Gelişmeler bunun somut kanıtıdır.

Ulusal kurtuluşçuluk adına tutulan bu yolun yanlış olduğunu tüm sureç boyunca ortaya koymaya çalıştık "Bu devletle barış olmaz, gerçek barış devrımle gelir", "Kürt ulusal sorunu faşıst TC'nın varlığı şartlarında çözülemez, çözüm devrimde" .. dedık. Tüm doğru eleştırılerımıze kulaklar tıkandı. PKK'nin ulaştığı kitlesel düzey bırçok orgütün gözlerini kamaştırdı. Eleştırel yaklaşım yerıne faydacılık, yağcılık, güce tapmacılık aldı yürüdü Şımdı kimıleri gunah çıkarıyor, kimileri yağmada mal kaçırmak peşinde... Yine yanlışın çarkları işlıyor, yine doğrulardan ders çıkaran yok!

Bız bırkez daha söyluyoruz.

Faşist Türk devletının varlığını surdurdüğü şartlarda gerçek anlamda halk ıçın bır "Demokratik Cumhuriyet" olmaz Gerçek anlamda bir demokratık cumhurıyet, faşıst Turk devletının ışçılerın koylulerın önderlığında demokratık halk devrimiyle yıkılmasının bır ürünü olarak kurulur.

Bugünkü devlet aygıtı, biçimı ne olursa olsun, sömürücü sınıfların devletidir Onların ıktıdarı koşullarında özgürlük ve demokrasi yanlızca kendileri için vardır. Ezilen, sömürülen sınıflar için uygulanan , burjuva diktatörlüklerının şu ya da bu biçimidir. Bu koşullarda Demokratık Cumhuriyetten söz etmek birıncisi kendını, ikıncisi kitleleri kandırmaktır.

İşçiler, emekçiler, tüm ezilenler!

Defalaca kanıtlandığı gibi, Kuzey Kürdıstan'dakı ulusal mücadele karşısında emperyalistlerın takındığı tutum da bır kez daha kanıtladı kı, emperyalıstlerden dost olmaz, onlar ezılen ulusların dostu değil, duşmanıdır. Ulusal sorunun gerçek çözümü devrımı gerektırır, bundan başka çözüm yolu yok!

Öyleyse; devrim için Partîya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur)'da örgütlenmek gerek!

Mart 2000

stêrka bolşewîk

85. yıldönümünde ve 2000'li yıllarda da Ermeni soykırımını unutturmayacağız!

Altı milyar nüfuslu dünya artık 2000'li yılları yaşıyor. Yirminci yüzyıl yerini yirmibirinci yüzyıla terketti. . Tarih, toplumsal yaşam inişli, çıkışlı da olsa hep ilerliyor! Tarihe geçen her an, artık geriye getirilemiyor!

20. Yüzyıl da sınıf mücadelelerinin en yoğun yaşandığı yüzyıllardan biri oldu. Savaşlar, katliamlar, soykırımlar yaşandığı gibi, dunyanın ezilenleri, sömürülenleri ilk kez 20 yüzyılda kapitalizmin yıkılıp yerine işçi ve emekçilerin iktidarının kurulduğunu, Sosyalizmin dünya emperyalist sisteminin bağrına kızgın bir mızrak gibi saplandığını gördü Patronu, ağası, beyi olmadan da yaşanabileceği pratik olarak da yaşandı, gosterildı büyük insanlığa..

20. yüzyıl sosyalizm için, ezilenler için zaferler yüzyılı olduğu gibi, emperyalist sistemin yoğun baskıları ve özellikle de içte modernrevizyonistlerin ihaneti sonucu yenilgiler yüzyılı da oldu. 21 yüzyıla girerken 20 yüzyıl bize, hem sosyalizmin zaferlerinden, hem de yenilgisinden öğreneceğimiz çok şey devretti 21. yüzyıla girdiğimizde de büyük insanlığın önunde iki seçenek duruyor! Ya barbarlık içinde yok olunacak, ya da büyük insanlık derin uykusundan uyanıp Sosyalizme yüruyecek! Özgür insanların yeni dünyasını yaratacak!

20. yüzyıl, 21. yüzyıla ulusal kurtuluş mücadelelerinin deneylerini aktardığı gibi, sömürgecilerin, emperyalistlerin halklara zulmunü, soykırımları, katliamları da devretti...

20 yüzyılın ilk soykırımı olan, Osmanlı-Turk devleti tarafından gerçekleştirilen Ermeni ulusunun soykırımını da 21. yüzyıla devretti 20. yuzyıl! Birbuçuk milyon civarında Ermenının katledildiği bu soykırımın mirasçısı faşist Türk devletinden, soykırımın hesabı hâlâ sorulamamıştır. Üzerinden 85 yıl geçmesine rağmen soykırımın izleri hâlâ canlı, dün yapılmış gibi duruyor karşımızda. .

Fakat soykırımın yapıldığı, soykırımcılar tarafından inkar ediliyor hâlâ! Ve soykırımcılarla aynı cephede olan emperyalistler çıkarları gereği yer yer faşist Türk devletine karşı kullanmaya çalışsalar da ve Ermeni soykırımının varlığını bilseler de, devlet düzeyinde resmi olarak Osmanlı-Türk devletinin Ermeni soykırımını gerçekleştirdiğini bile kabul etmemektedirler. Doğaldır da! Çünkü onları ilgilendiren kendi çıkarlarıdır. Ermeniler için TC'yle arayı açmak işlerine gelmıyor. Onların işi sorunları kullanmaktır!

2000'li yıllara girdiğimiz soykırımın 85 yıldonümunde bir kez daha Ermeni soykırımını lanetliyor ve soykırımın hesabının, devrimle, faşist Türk devletinden sorulacağını haykırıyoruz!

Üzerinden 85 yıl geçen soykırımın kınının sınıf bilincine dönüşturülmesi için verdiğimiz mucadelede, unutulmaması ve yeniden bilinçlere çıkarılması için bazı olguları yeniden, okuyucularımıza aktarmak istiyoruz

HATIRLANMASI GEREKEN BAZI OLGULAR...

1877-1878 Osmanlı-Rus savaşında Osmanlıların yenilmesi uzerine, Ermeniler Rusya'dan Osmanlı devleti içinde haklarının korunması için garantı istediler Ayastefanos Anlaşması'nda ilk defa "Batı Ermenıstan"dan sözediliyor ve anlaşmanın 16 ve 25 maddeleri Osmanlı devletini Batı Ermenistan'da derhal reformlar yapma, Ermenilere yapılan baskılara son verme, Ermenileri Kurt ve Çerkez saldırılarından koruma yukumlülüğü altına sokuyordu

Ancak Ermeni sorununun Osmanlı devleti ve Rusya arasında "halledilmesi", diğer buyuk guçlerin işine gelmiyordu. Aynı yılın yaz aylarında (1878) yapılan Berlin Kongresi'nde, Ingiltere ve Avusturya-Macarıstan imparatorluğunun baskısı ile, Ayastefanos Anlaşması kıs-

men değiştirildi. Osmanlı devletine Berlin Anlaşması yine reformlar yapma yükumlülüğü veriyordu Ama anlaşmada "Batı Ermenıstan" yerıne "Doğu Anadolu"dan sözedilıyordu.

Garantor devlet olarak Rusya yerine, Rusya dışında Ingiltere, Fransa, Almanya, Avusturya-Macaristan ve İtalya da devreye giriyordu.

Osmanlı devleti, "Doğu Anadolu"da "asayişi sağlamak" gerekçesiyle doğuya önemli ölçüde asker kaydırdı. Müslüman olan Türklerle Kürtler arasında; Ermenilere karşı sıstemlı bir "dını düşmanlık" körüklenmeye başlandı, Ermenılerın sılah taşıması yasaklandı.

Ermenıler giderek, Osmanlı devletinin verdiği sözleri tutmaya niyetlı olmadığını kavradılar. Ermeniler üzerinde baskı gıttikçe artıyordu. Bu, Ermeni milliyetçiliğinin gelişmesi için de uygun bir ortam oluşturuyordu. Ermeni örgütleri kuruldu ve bunlar önderliğinde ısyanlar başladı.1894'te Hınçak Partisi önderliğinde gerçekleştirilen Sasun İsyanı ertesınde 1894-1896 yılları arasında Ermenilere karşı ılk genış katlıamlar oldu. Değışik kaynaklara göre bu katliamlarda katledılen Ermenılerin sayısı 200 bın ile 300 bin arasıdır.

Bu katliamlar sonrasındaki gelişmeler ve Jön Türklerin "eşıtlık, kardeşlik" propagandalarına kanan Ermeniler, Jön Türk Devrimi'nde İttihat ve Terakki ile birlikte hareket etti. Fakat bu sefer de yanıldıklarını onbınlerce Ermenının katlıyle öğrendiler! 1909-1912 yılları arasında yeni katliamlar yaşandı.

Türk mılliyetçiliğinin gelişmesiyle birlikte Osmanlı-Türk devletinin ıdeologları "Turan" hayallerini yaşamaya başlamıştı. "Adriyatikten Çın seddine" kadar "büyük Türk dünyası" yaratma hedefıne sahip ırkçıların "Doğu"ya gidişının önünde müslüman ve Turk olmayan Ermenıstan ve Ermenıler duruyordu.

Derken Birinci Dünya Savaşı kapıya dayandı... Birinci Dünya Savaşı, Osmanlı-Türk hakim sınıfları için "Ermeni sorunu"nun "nihai çözümünde" önemli rol oynadı. Bu dönemde savaş gerekçesiyle –Jön Türk Devrimi'nin eşitlık adına Ermenilere verdiği bir "hak", daha önce Ermenilerin askerlik yapmama durumuna son verip, Ermenılerın de askerlik yapabileceği yönünde yasa çıkarmak oldu–, genç Ermeni erkekleri orduya çağrılmış ve bu Ermenılerın sılahsızlandırılmasının ilk adımı olmuştur. Ardından orduya çağrılanlar özel birlıklerde toplanarak, bunlar yol yapımı, demiryol yapımı gıbi işlerde zorla çalıştırılmış ve süreç içinde katledilmişlerdir. Ermenilerin en küçük bir direnişi kanla bastırılmıştır.

Ermeni halkın, Osmanlının bu zulmü ve sistemli yok etme politikası karşısında Ruslarla bırleşeceği korkusu; daha genış bir saldırının başlangıcı olmuştur. Savaş nedenıyle askere alınan Ermeni erkekleri safdışı bırakıldığı gıbi, özellikle İstanbul gıbı şehırlerde yaşayan yüzlerce Ermeni önde gelenleri, aydınları da soykırım öncesınde tutuklanmış ve Ermeni ulusu önderlıksiz bırakılmıştır. 600 civarında önde gelen ınsan arasında tesadufen kurtulanlar olsa da, hemen hemen hepsi sonradan katledılmiştir. 24 Nisan 1915'e böyle gelinmiştir...

Soykırım tarihi olarak kabul edilen 24 Nisan 1915'ten sonra gerçekleşen soykırımla, Ermenıler Batı Ermenistan'dan sürülmüş, birbuçuk mılyon cıvarında Ermeni katledilmiştir

Bu soykırım sonucunda, Ermeniler Batı Ermenistan'da ulus olmaktan çıkarılmış ve şimdiki adıyla TC devletının sınırları ıçınde yaşayan Ermenilerın sayısı tahminlere göre 250 bın cıvarına ındirilmiştir.

Süreç içinde bu sayı da giderek düşmuş, sağ kalanların çoğu, Türk hakım sınıflarının ulusal baskısı sonucu Türkiye'yi de terketmek zorunda kalmıştır Şımdiki Ermeni Patrığı'nin açıklamalarına göre TC sınırları içinde yaşayan Ermenilerın sayısı 60 bın cıvarındadır.

Soykırım esas olarak 1915-1918 yılları arasında gerçekleştirilmiş olsa da, 1919-1922 yılları arasında Kurtuluş Savaşı dönemınde de "gâvur" olan herşeye duyulan kın ve 1918-1919'da Osmanlının yenılgisi sonrasında soykırımdan sağ kurtulan Ermenilerın, yerleşım alanlarına geri gelmesi, haklı olarak ellerinden alınan malları talep etmesi; bunlara ek olarak yaşanan barbarlığın beraberinde getirdiği kinle Ermenılerın yer yer Türklere karşı saldırı eylemlerı gerçekleştırmesi vb. durumların sonucunda da epey Ermeni katledildı.

Faşist Türk devletının Ermeni soykırımına ilişkin tavrı sürekli olarak, inkarcı, ırkçı, şoven tavır olmuştur. Onlara göre bır Ermeni katlıamı yoktur, Ermenilerin Türkleri katletmesi vardır ve bu da "Ermeni mezalımi" olarak dünya kamuoyuna lanse edılmektedir. 85 yıl boyunca soykırımın üstünü örtmeye çalıştılar, çalışıyorlar.

1970'li yılların sonu ve 1980'lı yıllarda Ermeni örgütlerinin, özellikle de ASALA'nın Türk ataşe ve konsoloslarına karşı eylemleri ve Ermenılerın soykırımı gündemde tutma mücadeleleri faşıst Turk devletının soykırım hakkında tavır takınmasını da beraberınde getirdi.

Faşıst Türk devleti, 1985 Orly davasına kadar esas olarak "yok öyle bir şey", "hepsı yalan" tavrını takınmış; 1985'de ıse "karşılıklı öldurmeler olmuş, ama soykırım yoktur" diye tavır değiştirmiştir. Gelinen yerde ise ağırlık verilen düşünce, Ermenılerın Türklere soykırım yaptığı görüşüdür ve bu, tüm dünyaya kabul ettirılmeye çalışılıyor.

Bunun için de son yıllarda devlet tarafından "bilimsel araştırmalar" yalanıyla bırçok kıtap yayınlanmıştır. Faşıst Türk devleti bütün olanaklarıyla, soykırımın kabul edilmesini engellemek ve olguları tersyüz etmek ıçın dünya çapında çalışıyor. Ermeni düşmanlığını körüklüyor. Bu düşmanlık, özellikle Dıasporadaki Ermenilerin yaşadığı ülkelerde Ermeni soykırımının kabul edilmesi için, sözkonusu ülkelerin parlamentolarına yönelik çalışmaların yoğunlaştığı dönemlerde oluyor Son yıllarda her sene, 24 Nisan tarıhı öncesınde bu durum hep yeniden yaşanıyor.

ÖNE ÇIKAN BAZI ÖRNEKLER...

Bırıncı örnek, faşist Türk devleti ve savunucularının yalan temelinde yıllardır yaymaya çalıştığı PKK-ASALA, ya da Ermeni-Kurt ılışkıleri bağlamındadır

Faşist Türk hakım sınıfları Türk olmayanlara karşı,

özellikle de Ermenilere, Yunanlara karşı düşmanlığı körüklemenin bir aracı olarak "terörün kökü dışarıda" teranesine başvurmaktadırlar. "Türkün Türkten başka dostu yoktur!" ırkçı sloganına uygun olarak davranılmış ve her seferinde, TC'nın sınırları içinde faşist devletin kitlelerin hedefi olabileceği durumlar meydana geldiğinde, kitleleri kendi potasında tutmak için de "kökü dışarıda" teranesine başvurmuştur.

1983'te Fransa'nın Orly şehrinde ASALA'nın yaptığı bir eylem sonrasında kendi iç çelişkileri temelinde de ayrılık yaşayan ASALA Türk ataşe ve konsolosluklarına karşı eylemlerine son verdi. Bu dönemde faşist Türk devleti de genelde Ermeni örgütlerine, özellikle de ASALA'ya karşı TC sınırları dışında da mücadele yürüttü ve gizli çalışmalarını yoğunlaştırdı

ASALA'nın Orly eylemi öncesindeki eylemlerine son vermesi dönemine rastlayan PKK'nin 15 Ağustos 1984 tarihinde silahlı mücadele başlatması eylemi oldu. Bunların birbirine denk düşmesini faşist Türk hakim sınıfları, "Türklere düşman gâvurun" ASALA yerine PKK'yi öne çıkardığı biçiminde oldu. Boylece her iki orgüt açısından da haklı bir davanın, ulusal baskıya karşı mücadelenin varlığı kitlelerden gizlenmeye ve Ermeni ve Kürt duşmanlığı körüklenmeye çalışıldı.

Gelinen yerde, özellikle son iki yılda faşist Türk devletinin PKK'ye önemli darbeler vurması sonucunda ibre yeniden Ermeni duşmanlığını körüklemeye ağırlık vermeye doğru yöneltildi 1984 ve sonrasında ASALA yerine PKK'nin "geçirilmesi" tavrı, bu sefer "PKK yenildi, şimdi Ermeni örgütler PKK'nin yerine geçirilıyor" vb. yalanlarıyla Ermeni düşmanlığının korüklenmesine devam ediliyor.

Bunun bir örneği Cumhurbaşkanı Demirel ile yakın ilişkisi olan gazetecilerden, Türkiye gazetesinin başyazarlarından biri olan Sebahattin Önkibar'ın tavrıdır. Önkıbar, Türk gizli servisinden de bilgi aldığını satıraralarında ortaya koyduğu yazısında şunları söylüyor

"Ermeni diasporası boş durmuyor.

Sözde soykırımı uluslararası arenada tescil ettirmek ve tazminat için ardarda taaruzlar yapıyor.

Diaspora'nın yeni stratejisi, soykırımın yapıldığını Türk kimliğini taşıyan isımlere söyletmek." (Türkiye, 9 Kasım 1999)

Bu sozde Diaspora Ermenilerinin yeni stratejisinin ispatı olarak da Taner Akçam'ın soykırım hakkında yazdığı kitaplar ve Almanya'nın Frankfurt şehrinde birkaç yıldır faalıyet yürüten "Soykırım Karşıtları Derneği"nın çalışmalarını gösteriyor.

Sözkonusu derneğin başkanı Ali Ertem'e Türk şovenizminin pisliğini fışkırtan Önkibar, Ali Ertem'i PKK uyesi ilan ederek sorunu Ermenilerle PKK arasındaki ilişkiye getirmektedir.

Ertem'in Ermenilerle ilişkide olduğu ve "soykırımın resmen kabulü için de, bütün Parlamentoları ile ve BM'ye müracat edeceklerini" (aynı yerden) söyleyen Ertem'e karşı "Türk soydaşlarını", "demokratik tepkiye" çağırıyor! Önkibar'ı bu tavrı takınmaya iten de Parıs'te bulunan ve Ermeni Diasporası Araştırmalar Merkezi'nde (CRDA) yönetici olan gazeteci Raffi A. Hermon'un 17 Eylül 1999 tarihli Özgür Bakış gazetesinde çıkan bir yazısında "Soykırım Karşıtları Derneği"nin çalışmalarını övmesi ve "artık Türk insanının soykırım utancını taşımak istemediğini" belirtmesidir.

Bir Türk olarak soykırımdan nasıl utanç duyulur? Soykırım diye bir şey zaten yok ki, bir Türk bundan utanç duysun... İlle de soykırımdan sözedilecekse o zaman Ermeniler Türklere soykırım yapmıştır! vb. düşüncelerle hareket eden "öztürk" Önkıbar hemen gardını alıyor! Bir Ermenının boylesi bir tespitte bulunmasını şöyle yorumluyor·

"Net olarak görüldüğü gibi Soykırım Karşıtları Derneği Ermeni yalan ve çılgınlıklarının taşeronu bir dernektir ve tamamen bu amaçla kurulmuştur.

Ve eşyanın tabıatı bu derneğin başkanı ve üyeleri de PKK'lılarla Marksist-Leninistlerdir.

Bu fotoğraf, Emenilerle PKK arasında varolan ve halen devam eden ılışkılerının de net belgeleridir.

Evet Türkıye düşmanları her zamanda ve zemınde kol koladırlar" (aynı yerden)

Önkıbar dedi ya ispatı kendinden menkuldür... Buna göre Soykırım Karşıtları Derneği, Ermenilerin taşeronluğunu yapmak için kurulmuştur! Öyle ya, bu ırkçı beyinlerin asla kabullenemeyeceği bir şey de Ermeni soykırımının olduğunu Türk kimliğini taşıyan birilerinin soylemesidir. Eee, böyle Türk olur mu? Olsa olsa ancak Ermeni taşeronu olur! Irkçıların mantığı böyle işliyor! Irkçıların kuyruğu tutuşmuş... Bu yangına benzin bidonlarıyla gitmek her gerçek demokratın görevidir.

Ermeni soykırımı konusunda son yıllarda Türkiye ve Kuzey Kürdistanlılar arasında giderek yoğunlaşan tavır takınma ve faşist Türk devletinin teşhiri marksist-leninist yaklaşım temelinde olmasa da olumlu bir gelişmedir Bunun desteklenmesi ve ilerletilmesi gerekiyor. Soykırıma karşı mücadele de faşist Türk devletinin yıkılması, toplumsal kurtuluş için mücadeleyle birlikte ele alındığında başarıya ulaşacaktır.

İkinci örnek, Türkiye'de yaşayan Ermenilerle ilgilidir. Bilindiği gibi Türkiye'de yaşayan Ermenilerin patriği Patrik Karekin 10 Mart 1998'de ölmüş ve yeni patrik seçimi ise faşist devletin izniyle ancak Ekim 1998'de gerçekleşmişti

Yapılan seçim sonucunda yeni patrik olarak Mesrob Mutafyan seçildi. Seçilmesi döneminde ve ertesinde Mutafyan'a "Cumhuriyet çocuğuyum", "Cumhuriyet'in 75. yıl kutlamalarına katılıyoruz" vb tespitleri söylettiler . Daha sonraki süreçte Mutafyan benzeri açıklamalarda bulundu. Sözkonusu açıklamalar siyasi açıklamalardı. Fakat gelıne yerde, Mutafyan TC ile birleşmediğini Ermenilere ispatlamak için de artık "sivil ve siyasi konularda" konuşmamaktadır Faşist Turk devletinin baskılarını yoğunlaştırmasına engel olmak için de diplomatik dil kullanıyor Bunun bir örneği de Mayıs 1999'da yaşandı.

Türkiye'deki Ermeni Patrikhanesi 1461 yılında Fatih Sultan Mehmet tarafından kurulmuştur. Patrikhanenin kuruluşunun 538. yıldonümünde Mutafyan Fatih Sultan

Mehmet'in mezarını ziyaret etti. Gazetecilerin sorularına cevap veren Mutafyan şunları söyledi:

"Sorunumuz yok. Dini hiçbir sorunumuz yok. Bizim, ruhanı hiçbir sorunumuz yok Sivil ve siyası konularda da ben konuşmuyorum." (Türkiye, 23 Mayıs 1999)

Mutafyan Ermeni gazetesi olan Hayastanı Hanrapetutyun gazetesine verdiği demecinde de şunları söylüyor:

"Dünyanın her ülkesinde azınlıkların mutlaka belirli sıkıntıları olur. Bizim ise Türkiye'de dini vecibelerimizin yerine getirilmesi anlamında hiçbir sorunumuz yok." (aynı yerden)

Mutafyan'ın bu tavırları, ırkçı Türkiye gazetesi tarafından Türkiye'deki Ermenilerin özgürce yaşadığına kanıt olarak aktarılıyor. Fatih'in mezarının ziyaret edilmesi de buna eklenince, "böylesi Ermeniler baştacı" edilmez de ne yapılır?

Oysa, birazcık olsa da sorunun bilincinde olanlar Mutafyan'ın açıkça söylemediği şeyin ne olduğunu sözkonusu açıklamalarından çıkarabilir. Mutafyan bilinçli olarak vurguyu "dini vecibelerin yerine getirilmesi"ne, "dını sorunlar"a yapmaktadır. Mutafyan, Ermeni ulusal sorununa, soykırıma değinse, faşist Türk devletinin Mutafyan'a ve Türkiye'deki Ermenilere karşı daha da azgınlaşacağını gayet iyi biliyor. Onun için de dini işlemler bağlamında sorunumuz yoktur diyor. Gerçi bu da bu biçimiyle doğru değil ama Mutafyan dolaylı konuşmak zorunda kalmıştır.

Lozan Anlaşması'na göre TC, müslüman olmayanları "azınlık" olarak kabul etmiş ve bunların dini inançlarını ve kültürlerini yaşamaları için belli haklar tanımak zorunda kalmıştır. Yani azınlık dendiğinde faşist Türk devleti için müslüman dininden olmayanlar sözkonusu olmaktadır.

Bütün bunların gizlediği gerçek ise, faşist Türk devletinin Ermeniler üzerindeki ulusal baskısıdır. Din adamı olarak Mutafyan bu konuda konuşmasa da, Mutafyan'ın "ben sivil ve siyasi konularda konuşmuyorum" demesi bile, Türkiye'de Ermeniler üzerindeki baskının somut bir kanıtıdır.

Özgür koşullarda konuşan bir Mutafyan'ın soykırım konusunda, Türkiye'deki Ermeniler üzerindeki baskılar konusunda günlerce anlatıp bitiremeyeceği konuların olduğu da görülecektir.

Sonuçta kafatasçı ırkçılar, Ermeni Patriği'nı Ermenilere karşı kullanmaya, Türkiye'de yaşayan Ermenilerin "sorunlarının" olmadığını, Ermenilerin özgürce yaşadığını göstermeye ve bu temelde de Ermeni düşmanlığını körüklemeye çalışmaktadırlar.

Üçüncü örnek ise son yıllarda her sene yaşanan ABD'deki Ermenilerin soykırımın kabul edilmesi için eyalet veya merkezi parlamentoya sunduğu karar tasarıları sorunudur. ABD'deki bazı eyalet meclisleri Ermeni soykırımını tanımıştır. Fakat bu, ABD emperyalist devletinin soykırımı kabul ettiği anlamına gelmiyor. Ermeniler diğer emperyalist devletlerde olduğu gibi ABD'de de soykırımın kabulü için çaba gösteriyorlar. Bu çaba, sorunu burjuvazinin siyaseti temelinde ve çerçevesinde ele almasıyla yanlış bir siyasete sahip olsa da Ermenilerin haklı bir çabasıdır.

Diasporadaki Ermenilerin ABD'deki sayısının yoğunluğuna da bağlı olarak Ermenilerin soykırımın tanınması için ABD'deki hemen her çabası Türk milliyetçilerinin müdahaleleriyle karşılaşmaktadır Faşist Türk devleti de Ermenilerin faaliyetlerine karşı mücadeleyi "vatandaşları" üzerinde de kışkırtıyor.

Daha önce de sürtüşme konusu edilen, ama Türk tarafının yenilgisiyle sonuçlanan Ermenilerin San Fransisco'da, bir parkta satın aldıkları alana diktikleri haçın üzerine soykırımla ilgili bir plaket asmaları, yeni bir milennyuma girerken "Türk vatandaşları"nın huzurunu... bozdu. Her zaman olduğu gibi bu sefer de Türkler hemen karşı atağa geçti! Türk-Amerikan Dernekleri Federasyonu (TADF) şimdilik bu plaketin kanunsuz asıldığı ve "yalan" şeyler yazıldığı için plaketin indirilmesiyle uğraşıyor.

ABD'nın Georgia eyaletinde 24 Nisan'ın soykırım günu olarak kabul edilmiş olmasına karşı, yine TADF tarafından itiraz edilmiş ve soykırımı anma gununun kaldırılması için çabalarını sürdürüyorlar

ABD Başkanlık seçiminin propagandalarının başlamasıyla birlikte, başkanlık seçimi adaylarından Demokrat Partili Bill Bradley, daha önce de yaptığı açıklamalarında dile getirdiği gibi Ermeni soykırımının varlığını kabul ettiğini dile getirdi. Yine kuyrukları tutuşan öztürkler, tüm başkan adaylarına soykırımın olmadığını anlatan mektuplar göndermek için harekete geçtiler, imza toplamaya başladılar.

Bradley'e yazılan mektupta ise, *"başkan adayının bu yanlış iddiayı tanımasından duyulan hayal kırıklığı dile". (Türkiye, 16 Ocak 2000)* getirilerek, ***"Tarihi tarihçilere bırakmak lazım, politikacılara değil"*** onerisinde bulunularak "kurnaz" siyasetçiler olduklarını bir kez daha ispatladılar!

Evet, ırkçılar işlerine geldiği zaman sorunu politikacılara, yine işine geldiği zaman tarihçilere devrediyor... Böylece tarihçilerin siyaset yapmadığını da anlatmaya çalışıyorlar. Ama çabaları boşuna! İster tarihçilere, isterse de politikacılara bıraksınlar, sorunun özü değişmiyor: Osmanlı-Türk devleti Ermeni soykırımını yapmıştır! Mirasçısı faşist Turk devleti de soykırımcılığı sürdürmektedir!

2000'li yıllara girdiğimiz soykırımın 85. yıldönümünde de Ermeni soykırımını lanetliyoruz! Ve devrimle hesabını sorana kadar da unutturmayacağız!

Bir kez daha; Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek iktıdarın işçi sınıfı onderliğindeki devrimci demokratik ıktıdar olduğunu haykırıyoruz!

Faşist Türk devletine ölüm!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

9 Şubat 2000 ✗

Kadınlara ille de bir kurtarıcı mı gerek?

Geçen sayımızda, PKK'nın kadın kanadının kendisini örgütsel olarak bağımsızlaştırması anlamına gelen kadın partisi girişimi PJKK hakkında bilgi vermiş ve bu gelişmeye ilişkin ilk tavrımızı ortaya koymuştuk Şimdi kaldığımız yerden devam ediyor ve gelişmeler temelinde önemli gorduğümüz bazı tespitlerimizi bir kere daha vurgulamak istiyoruz

Örgütsel bağımsızlık neyi değiştiriyor?

PJKK ulusal ve uluslararası platformlarda kadın partisi girişiminin "olağanüstü önemde" olduğu propagandasına ağırlık veriyor Bunu Kurt kadın hareketinin bağımsızlaşması ve kendi çıkarlarını kollaması noktasında büyuk bir adım olarak niteliyor. Gerçek durum oyle mıdır? Ve örgutsel bağımsızlık neyi değiştirmektedir?

PJKK, PKK'den orgutsel bağımsızlığını ilan etmiştir Fakat aynı adımı atarken ideolojik ve siyası olarak PKK çizgisinden ayrılmadığını, bu çizgiye bağlı kaldığını açıklamıştır. PJKK adına konuşanların en onemli gordukleri ve en çok vurguladıkları şey "önderliğe" bağlılıktır Şimdiye kadar PJKK adına yapılan tum açıklamalar bu "bağlılık yeminleri" ile doludur Bunlardan hareket edilecek olursa PJKK'nın programının bir tek içeriği vardır. Ve bu da Önderlik için varoluştur!

Bu koşullarda, PJKK'nın örgütsel ayrılığını ilan etmiş olması Kurt kadınlarının kurtuluş mucadelesi açısından gerçek bir ileri adım, gerçek anlamda bağımsızlaşma hamlesi oluşturmamaktadır Ve PKK'nın çıkış noktası itibarıyle milliyetçi-reformist, gelinen yerde bütunüyle teslimiyetçi çizgisinden koklü bir kopuş gerçekleşmediği ölçüde de bu olmayacaktır.

Bu noktada, 1980'li yıllarda feminist kadın hareketiyle yürütülen tartışmayı anımsatmak istiyoruz. Bilindiği gibi o dönemde küçuk-burjuva feminist hareketinde ve onlardan etkilenen sol çevrelerde "bağımsız kadın hareketini" savunmak çok moda olmuştu (feministler tabii ki hala savunmaya devam ediyorlar) Bu tartışma içinde biz bolşevikler, Komunist Kadın Hareketi'nin kimden, ne için ve nasıl bir bağımsızlık sorularını çıkış noktası yaparak tavır belirleyeceğini surekli vurgulamıştık Bu yaklaşım bugun Kurt kadın hareketi ve ozelde PJKK'deki gelişme bağlamında da bize yolgösterici olmaktadır Çok açık bir şekilde ve bir kere daha gorulmektedir ki, orgutsel bağımsızlık tek başına, kadın kitlelerinin kurtuluş mucadelesinin doğru bir perspektife sahip olmasının garantisi olamamaktadır Orgutsel bağımsızlığını ilan eden PJKK, PKK'nın aynı milliyetçi, aynı reformist siyasetini surdürmekten ote birşey yapmamaktadır Hatta "onderliğe kim daha bağlı" yarışı kişiye tapmayı uç noktaya vardırdığı noktada kadınları daha da olumsuz etkilemektedir

Dün, "onderlik" savaş siyasetini savunduğunda en onde mucadele eden, kendini yakmaya dek en cüretkâr eylemlere başvuran genç kadınlar, bugun de "barış" siyasetinin en on saflarında yeralmak için yarışmak-

tadır. Ve onların bu fedakârlıkları ne yazık ki, dün olduğu gibi bugün de yanlış bir siyaset için olmaktadır.

Kürt kadın hareketi bugün tarihteki en güçlü, en örgütlü dönemini yaşamaktadır. Ancak ne yazık ki, o bu gücün farkında değildir Dün olduğu gibi bugün de bir kurtarıcı peşinde koşmakta ve hareketin tüm varlığını "önderliğe" bağlı kılmaktadır Bu yanlış siyaset terkedilmek ve gerçek bir ileri adım için PJKK kendisini PKK'nın yanlış çizgisinden koparmak zorundadır. Bu çizgi, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini ve ona bağlı olarak Kürt kadın hareketini faşist Türk devletinin belirlediği teslimiyet zeminine çekmekte, kadınların kurtuluş mücadelesini bu düzen sınırları içine hapsetmektedir. Bu süreç içinde kadınların payına birtakım hak kırıntıları düşse de, genel durum değişmeyecek ulusal, cinsel, sınıfsal baskılar kalacaktır.

PJKK bir arayışın da ürünüdür.

Bir diğer yanıyla PJKK bir arayışın da ürünüdür. PKK'nın başlattığı "barış ve demokrasi süreci"nde örgütün silahlı kadın gerilla kanadının yeni konum ve rolünü belirlemeye çalışırken yürüttüğü mevzi savaşının bir ürünüdür. Ulusal kurtuluş mücadelesine atılan, özelde de gerilla içinde yeralan kadınların konumlarında önemli bir değişiklik olmuştur. Onlar bu mücadeleye katılmak için ailelerinin ve çevrelerinin feodal baskı zincirlerinden kendilerini koparmış ve mücadele içinde özgürleşme atılımları gerçekleştirmişlerdir. Bunlar olgulardır. Barış süreci şimdi onların bu konumlarını da tehdit etmektedir Onlardan silahlarını bırakıp, sivil yaşama geri dönmeleri talep edilmektedir. Ama geriye nereye dönülecektir? Bunun ne anlama geldiğini onlar çok iyi biliyor, ya da en azından tahmin ediyorlar. Tarihte sayısız kez yaşandığı gibi, bu çoğunlukla, zincirlerini parçaladıkları ölçüde özgürlüğü tatmış kadın savaşçıların, bu özgurlüklerinden vazgeçerek evlerine, eski köleliğe geri donmeleri anlamına gelmektedir. Bu anlamda PJKK, sürecin kadınlara dayattığı bu gidişata karşı bir direniş, orta ve uzun vadede siyasi yaşamdan dışlanma tehditine karşı bir direniş olarak da görülmelidir. PJKK'li kadınlar, "barış ve demokratikleşme süreci" içinde siyaset ve diplomaside ve tüm diğer alanlarda kendilerine de yer verilmesini talep ediyorlar. Bu talep ve ona bağlı olan direniş elbette ki, kendilerine göre haklı bir taleptir. Fakat sonuç itibarıyle Türk devletinin belirlediği, onun izni ve kuralları içerisinde oynanacak bir "barış ve demokrasi" oyunu içinde yer kapma çabasından öte bir anlam taşımamaktadır.

Bu yanıyla bakıldığında yukarda da söylediğimiz gibi, PJKK'nin bir arayışın, bir geçiş aşamasının da ürünü olduğunu ileri sürmek yanlış olmayacaktır.

Gelişmenin hangi yönde olacağı konusunda esasen Abdullah Öcalan'ın yeniyıl mesajı ipucu vermektedir. Önderlik'e bağlılık yeminleri içen kadın militanların "barış ve demokratikleşme süreci"nde söz ve temsil hakkı talebine bu mesajda cevap verilmeye çalışılmaktadır. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 29 Aralık 1999'da Özgür Politika'da yayınlanan mesajında Kadın Özgürlük Projesi geliştirilmesi "önermesi"nde bulunmuş, daha doğrusu gazetenin de buyük puntolarla tanıttığı gibi "Dünya Özgür Kadınlar Vakfı" projesini "kadınlara armağan" olarak sunmuştur. Büyük düşünen (!), büyük oynayan (!) Abdullah Öcalan, ilgili mesajında *"ülke adını yetersiz buluyorum. Dünya Kadın Vakfı'nın kurulması gerektiğini düşünüyorum."* demektedir. İşte "yeni süreç"te "yeni rolleri"nin ne olacağını soran PKK/PJKK kadın kadrolarına, militanlarına verilen yanıt budur. Merkezinin Roma'da olabileceği düşünülen (neden Roma sorusuna A. Öcalan'ın da yanıtı *"nedense aklıma hep Roma geliyor."* oluyor.) bir vakıf! Vakıf'ın esas işlevinin ne olacağı konusunda da şu satırlar bir fikir veriyor: *"Ortada kalan kızlara, analara, çocuklara vakıf sahip çıkmalıdır. Bunlara anadilde eğitim verilebilinir. Yakınlarını kaybeden kadınlara sahip çıkılmalıdır. Barış için önemli görevlerdir."* Böylece sözkonusu Vakıf'ın esasta "yaraları sarma" Kürt kadınlarının sosyalyardımlaşma projesi olarak düşünüldüğü ortaya çıkıyor. Bütün bunlar en alt, en geri düzeyde siyaset, sosyal ve kültürel faaliyet yürütme planına denk düşmektedir. Önerilen silahlı güçlerin, kadın militanların adım adım bu tür legal örgutler içinde eritilmesidir. Bu çerçevede PJKK'nin de kendini "dönüştürerek" önerilen Vakıf'a angaje olması önerisi mevcuttur: *"Zaten partinizi kurmuşsunuz Giderek geliştirirsiniz. Uluslararasılaşabilirsiniz." (agy)*

Önerilen budur. Ve bu, PKK Genel Başkanı'nın kadınlara armağan ettiği büyük bir lütufmuş gibi sunulmaktadır. Bizzat kendisi bu projeyi *"Kadınlara 2000 yılında vereceğim son hediye budur "* şeklinde tanıtmaktadır Bu şekilde o, bir kere daha kendisinin "kurtarıcı" olarak kabul edilmesi gerektiğini beyinlere kazımaya çalışmaktadır. Ve ne yazık ki, "kurtarıcı" olarak ona tapma PJKK'nin de bütun bünyesine işlemiştir.

İstenildiği kadar örgütsel bağımsızlığa kavuşulmuş olsun, bir kurtarıcıya, bir tanrıya tapınmaktan kurtulunmadığı ölçüde kadın hareketinin gerçek anlamda bir bağımsızlaşması sözkonusu olamaz. Kadınların özgürlük ve eşitliği hiçbir şekilde bir "yaratıcı" ya da "kurtarıcının" armağanı olamaz Eşitlik ve ozgurlük mücadelesinin bütün içeriği kadınların kendi kaderlerini kendi ellerine alma çabasıdır!

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır?
Bizi tek kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır.

Enternasyonal'in bu satırları kadınların özgurleşmesi mucadelesi açısından da geçerlidir Kadınların erkek egemenliğine başkaldırısı, "erkek himayesi"ne karşı bir başkaldırıdır. Ulusal kurtuluş hareketleri ise, kadınların eşitlik ve özgürlük hareketlerine bunlar ancak kendi kontrollerinde yürüdüğü ve işlerine yaradığı ölçüde olumlu yaklaşırlar. PKK'nın gelişme sürecinde de bir kere daha kanıtlanan budur.

7 Şubat 2000 ✘

SOVYETLER BİRLİĞİ DENEYİNİN ÖĞRETİCİ SONUCU:

Ulusal sorunun çözümü için de alternatif sosyalizmdir!

Marks ve Engels insanlığın kurtuluşunun komünizmde olduğunu ilan ettiklerinden bu yana burjuvazinin sureklı saldırdığı şeylerin başında komünist fikirler, uygulama ve deneyler geliyor Marksizmin yaratıcıları, insanlığın geleceğini komünizmde görürlerken, bu çerçevede ulusların kurtuluşu için, bir bakıma ulusların geleceğinin de sosyalizm alternatifinde yattığını ortaya koydular. Marks ve Engels uluslar için hâlâ geçerli olan şu temel bakış açısını parlak bir biçimde ortaya koydular:

"Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz "

Bu temel belirlemeyle, halklar arasındaki geleceğin nasıl olacağının, olması gerektiğinin stratejisinin ana hatları ortaya konmuş oluyordu. Bu, aynı zamanda ulusal sorunun çözümü için üzerinde sağlam bir şekilde durulacak temel anlamına geliyordu. Rahatlıkla denilebilirki Marks ve Engels'ın Manifesto'da ortaya koydukları çözum anlayışı bugün de -bu koşullar surdüğü sürece yarın da- geçerlidir. Ve bu, doğrudan komünistlerin ulusal sorunda alternatifi 150 yıl öncesinden ortaya koyduklarını göstermektedir.

Alternatifin teorik olarak ortaya konmasının çok büyük yankılar yarattığı bir gerçek. Alternatifin karşı tarafında duran burjuvazi bunun fazlasıyla bilincindedir ve davranışı buna denk düşüyor. Esasta önemli olan yan ise teorik bazda ortaya konan alternatinifin yıllar sonra, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile başlayan süreçte, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası koşullarında pratik olarak hayat bulmasıdır.

Doğrudan, Sovyetler Birliği'nin proletarya diktatörlüğü devleti döneminde çıkarılması gereken en önemli sonuçlardan biri; Sosyalist Ekim Devrimi ile birlikte ulusal sorunun çözümü noktasında yapılanların, ulusal sorunun gerçek çözümü için tek alternatifin proletarya devrimi olduğudur.

Günumüzde, Sovyetler Birliği devlet ismi resmen de terkedildikten sonra ve emperyalizmin sosyalizmi gözden düşürmek maksadıyla hassas konulardan biri olan ulus-milliyet-etnik kimlik vb noktalara girerek; hummalı bir faaliyetin urunu olarak dünyanın bir dizi bölgesinde ulusal boğazlaşmaları kışkırtmasından ve bunları bizzat kendisinin orgütlemesinden sonra; her türden revizyonist, reformist, milliyetçi, sosyalist ve sözde Marksizm-Leninizm'e sahip çıktıkları iddiasında olanlar, sosyalizmin ulusal sorunu çözemediği noktasında konaklamada gecikmediler. (Bu bağlamda, özellikle ülkemiz somutunda milliyetçiler ve oportunistler Lenin-Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunda katedilen muazzam başarıları gözlerden gizlemek için ellerinden gelen her yola başvurdular; sosyalizm ve ulusal sorunun çözümu, proletarya diktatörluğü ve ulusal sorunun çozümü noktasında sözde "eleştirel" olma adına nasıl saldırıya geçtiklerine çeşitli yazılarımızda değindik.)

Sosyalizme yonelik bu genel saldırı dalgası içinde yaygın bir biçimde sosyalizmi lafta da olsa savunan birçok örgut, geçmişte sahip olduğu görüşleri hızla terketti. Bu süreçte sosyalizmin muazzam kazanımları yok sayılarak sosyalizmin inşası dönemında yapılan bazı yanlışlar, sosyalizmde ulusal sorunun çozülmediği, çözülemeyeceği teranelerine dayanak yapılmaya çalışıldı. Çarpıtmalar o denli ilerletildi ki, sosyalizmin inşasında ortaya çıkan bazı yanlışlar, sosyalizmle uyuşmayan ve yapılmaması gereken hatalar olarak değil de, bu hatalar, sosyalizmin doğal yolarkadaşları olduğu biçiminde gösterilmeye çalışıldı, çalışılıyor Oysa bizzat sosyalizmi inşa edenlerin kendileri yaptıkları hataları ortaya koymuş ve düzeltmeye çalışmışlardır Tarih çarpıtıcılarının böylesi olguları ortaya koyması da doğal olarak beklenemez Herhalukarda ulusal sorunda da sosyalizmin inşasında ortaya çıkan bazı yanlışlar, genel doğrultunun ve yapılanların esasının doğru olduğunu ve bu konuda da çok kısa sayılacak bir zaman diliminde, onceden hesaplanamayacak olçude kazanımların elde edildiği gerçeğini ortadan kaldıramaz.

Ulusal sorunun akşamdan-sabaha çözümünü bekle-

yen sosyalizmin hayalcilerinin(!) bekledikleri çözümü göremeyince değışık sapmalar içine girdikleri Sovyetler Birliği somutunda pratik olarak da yaşandı. İşi bir an önce ulusal farklılıkların kaldırılmasına kadar vardıran bu sapmacılar sorunu kavrayamıyorlardı. Bunlarla mücadele edildi. Leninist yaklaşım geniş kesimlere kavratılmaya çalışıldı. Özellikle bu noktada Stalin çok yoğun çabalar sarfetti. Daha önceden tehlikenin varlığına işaret eden Stalın, doğru politikaların uygulanmaması halinde emperyalizmin kazanacağını gayet berrak şekilde ortaya koydu. Emperyalizmin beklediği sonucu almamasının yolu, Leninist politikalarda ısrar etmekti.1930 yılında Stalin'in "Proletarya Diktatörlüğü Koşullarında Ulusal sorundaki Sapmalara Karşı Mücadele" Raporunu XVI. Parti Kongresi'nde okuduğunda bütün bu sapmalara karşı mücadeleye genişçe yer verdi.

Stalın, bütün yaşamı boyunca halklar arasında kalıcı bir yakınlaşma ve kardeşleşmenin kurulmasına çalıştı. Ve tehlikenin hangi koşullarda, nasıl gündeme geleceğini çok önceden gören Stalin, doğru politikalardan vazgeçildiğinde doğal olarak pratik uygulamaların da zararlı gelişmelere yolaçacağını ve önlenememesi durumunda uluslararasında sosyalizm sayesinde tesis edilmeye çalışılan ortamın zedeleneceğini ve ortadan kalkacağını her defasında özenle vurguladı, gerekli dikkati çekti.

O, bütün bu uyarı ve öngörülerine, yanlış görüş ve pratiklerle mücadele etmesine rağmen, bir dönem sonra burjuva revizyonistler iktidarı ellerine geçirdiler ve ulusal sorun bağlamında da sosyalizm şartlarında kazanılanları bir bir açıktan burjuvaziye teslim ettiler. Modern revizyonist kliklerin marifetleriyle ve ancak 40-50 yıllık bir süreçte tüketebildikleri, yokettikleri kazanımların Sosyalizmin kazanımları olduğu gerçeği, olguları inkara kalkışmayan herkesin kabul ettiği bir gerçektir. Bu gerçek, yer yer sosyalizme saldırı için yazılan yazı ve kitaplarda bile aktarılan veriler tarafından da onaylanma durumundadır. Yanı sosyalizme saldırıda bulunulduğu noktalarda bile bazı gerçekler teslim edilmek zorunda kalınıyor.

SOSYALİZMDE KAYDEDİLEN BAZI GELİŞMELER

Ulusların birbirlerini boğazladığı ve egemen ulus olarak Rus ulusunun diğer ulus ve azınlıklar üzerinde koyu bir şovenizm estirdiği koşullardan, değişik ulus ve azınlıkların kenetlendiği bir yaşam ortamının sağlanmasına geçmeyi başarmış olmak bir tek şeyle açıklanabilir: Sosyalizm!

Tartışma götürmez şekilde kanıtlanmıştır ki, Leninist teori önderliğinde proletarya diktatörlüğü devleti deneyi koşullarında katedilen mesafe ulusal sorunun çozümünde tarihin en ileri adımıdır. Birkaç on yıllık Sovyet deneyi ulusların hayatının tamamen olumlu yonde değiştiğini göstermiştir.

Sosyalizmin bir dizi alanda ulusal sorunda başarılı bir ilerleme gösterdiğini Lenin-Stalın dönemi Sovyetler Birliği'ne, Stalin'e karaçalma temelinde saldıran revizyonist Gorbaçov bile teslim etme durumundadır. Bu bağlamda O, şöyle demektedir:

"Bir zamanların kenar bölgelerinin hızlandırılmış geliştirilmesi hedefli siyaseti sonucu Sovyet iktidarı döneminde bütün birlik cumhuriyetlerinde güçlü ve çeşitli dalları kapsayan bir sanayi yaratılmış ve sosyo-ekonomik gelişme dengelenmiştir.1926'da eski sanayi bölgelerinde kişi başına sanayi üretimi, ulusal kenar bölgelerdekinin 38 katı iken,1941'de 4,1 katına düşürulmüştür Şimdi ise hemen hemen 2,3 katıdır." (19 Eylül 1989 tarihli "Partinin Şimdiki Milliyetler Politikası Üzerine" yaptığı konuşmadan. Aktaran Ulusal Sorun Üzerine Eğitim Notları, Yeni Dünya İçin Yayınları, sayfa 138)

Sovyetler Birliği'nin proletarya diktatörlüğü devleti döneminde çıkarılması gereken en önemli sonuçlardan biri; Sosyalist Ekim Devrimi ile birlikte ulusal sorunun çözümü noktasında yapılanların, ulusal sorunun gerçek çözümü için tek alternatifin proletarya devrimi olduğudur.

Bu gelişme kuşkusuz ki sosyalizm olmasaydı duşünülemezdi. Modernrevizyonizmin iktidara gelmesinden sonraki gelişmenin yavaşlaması da sosyalizmden sapan bir siyaset olmasının sonucudur. Sovyetler Birliği'nde Ekim Devrimi sonrasında, devrim öncesi varlığı bile bilinmeyen birçok ulus milliyet ortaya çıktı. Bunun ortaya çıkmasının esas temeliyse ulusal baskının, siyasal eşitsizliğin devrim sonrasında kaldırılmış olması ve ulus ve milliyetlerin eşitliği, kardeşliği ilkesine uygun siyasetin pratiğe geçirilmiş olmasıdır.

Sosyalizm altında ulusların ve milliyetlerin özgürlüklerine kavuştuğu sadece Sovyet kaynaklarında ortaya konmamaktadır. Dönemin birçok aydını da Sovyetler Birliği'ne yaptığı gezilerini notlara dökmüş ve kitap ya da makale olarak yayınlamıştır. Sovyetler Birliği'ne gidenlerden biri de Anna Strong olmuştur.

Anna Strong "Stalın Donemı" adlı kitabında ulusal sorun bağlamında şunları belirtiyor:

"Daha geri uluslar arasında, çok daha büyük değişiklikler oldu. Sovyetler Birliği her türlü gelişme aşamasında yüzelli ulustan oluşuyor: ren geyiği yetiştiren Eskimolardan, koyun yetiştiren göçebe Kırgızlara, Ermeniler ve Gürcüler gibi eski uygarlıklara sahip halklara kadar. Sovyet politikası, ekonomi sosyalizme doğru ilerlediği sürece, bütün ulusal kültürleri gelişmeye bırakmıştı. Ne var ki, elli sekiz ulusun, kitap bir yana, alfabesi bile yoktu. Bilim adamları bunlar için yazılı diller geliştirdiler ve Sovyetler Birliği'nde, birinci Beş Yıllık Planın sonunda, yayınlanan kitap sayısı, Almanya, Fransa ve İngiltere'de yayımlananların toplamından daha fazla olana dek Moskova'da tam yüz elli dilde kitap basıldı."

(Stalin Dönemi, Anna L. Strong,Onur yayınları,sayfa 72)

150 dilde basılan kitapların önemli bir bölümü de Ekim Devrimi öncesinde alfabesi bile olmayan ve okuma-yazma oranı sıfır düzeyinde olan ulus ve milliyetlerin dillerinde yayınlanmıştır Kültürel alanda ilerlemenin temeli de okuma-yazma oranının yükseltilmesiyle atılmıştır.

Örneklemek gerekirse, Türkmenistan'da devrim öncesinde okuma-yazma oranı %1 iken 1950'ye gelindiğinde okuma-yazma bilmeyenlerin oranı %99'dan %1'e indirilmiştir. Ermenistan'da okuma-yazma oranı % 30 civarından %100'e çıkarılmıştır. Tacikistan'da okuma-yazma oranı % 0 5'ten hemen hemen %100'e vardırılmıştır vb. vb. Ekonomik alanda da feodallerin egemenliğinde olan ve göçebe, çoban yaşamının egemen olduğu birçok ülke büyük oranda sanayi ülkesine dönüştürülmüştür Yukarıda Gorbaçov'dan da aktardığımız alıntıdan en ileri düzeydeki bölgelerle en geri kalmış bölgeler arasındaki fark giderek azalmıştır

Emperyalist barbarlığa karşı her alanda alternatif olma özelliğine sahip sosyalizmin, ulusların ozgürluğü ve kurtuluşu bağlamında da alternatif olduğunu göstermeye burada saydığımız birkaç olgu bile yeterlidir.

Öncelikli görev, ulusal sorunun tek doğru çözümünü marksist-leninist temelde olacağını daha geniş kitlelere anlatabilmektir. Bu başarılabildiği düzeyde, sosyalizme ve yaşanan sosyalizm nezdinde komünizm alternatifine getirilen her türden saldırı boşa çıkarılabilir.

Sosyalizm altında ulusal sorunun bütünüyle çözümu bir süreç meselesidir. Siyasi olarak varolan eşitsizlikler işçi sınıfının iktidara gelmesiyle, yasal düzenlemelerle ortadan kaldırılıp yasal eşitsizliklere son verilmiştir. Ulusal baskı ortadan kaldırılmıştır Fakat, geçmişten devralınan "miras" ulusal baskı ve zulmun sonucu da geri kalmış bir ekonomi ve kültür olmuştur. Ekonomik ve kültürel eşitsizlik ise ancak proletarya iktidarının bilinçli ve planlı siyasetiyle ortadan kaldırılabilir Ve bu süreç, sözkonusu ülkenin ekonomik ve kültürel gelişme düzeyine göre daha uzun ya da daha kısa olabilir

Modernrevizyonizmin iktidara el koyması sonrasında yürütülen siyasetle halklar arasında sağlanan birliğin temelinin dinamitlenmesi ve Rus sosyalemperyalizminin çöküşüyle birlikte ulusal çatışmaların yaşanması, ulusal sorunun sosyalizmde çozülmediğini değil; sosyalizmden sapıldığında ulusal çatışmaların yaşanacağını gostermektedir Burjuva siyaseti ulusları birbirine düşman etme, çatıştırma siyasetidir! Ulusların kurtuluşu adına sosyalizme saldıranlar da gerçek anlamda ulusal özgürluk savunucuları değildir, olamazlar. Boyleleri ulusal özgürlükten sadece "kendi" ulusunun, gerçekte burjuvazisinin egemenliğini anlıyor! Ve imtiyaz sahibi olmadığı yerde basıyor yaygarayı: Ulusal özgürluk istiyoruz! Bu burjuva baylar için Sosyalizmin alternatif olması zaten sözkonusu değildir

İşe sosyalizmin savunulması ve inşası perspektifinden bakmayanlar için sosyalizmde zaten her şey yanlış yapılmıştır. Çünkü onlara gore, herşeyden önce sosyalizmin kendisi yanlıştır.

SONUÇ

Bir kez daha, ezilen ve sömürge ulusların kurtuluşu sosyalizmdedir, çünkü ancak ve yalnız proletaryanın onderliğinde ve enternasyonalist temeldeki devrimler, ulusların kesin kurtuluşunu sağlayabilir Bunun dışındaki butün 'çözümler' değişik şekillerde ulusların kapitalist barbarlık altında tutulması demektir.

Evet, Komünist Partisi Manifestosu'nun yazılmasının üzerinden 152/153 yıl geçmesine rağmen orada yazılan "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERI, BİRLEŞİNİZ!" şiarı bugün de yeni bir dünya, komunist bir dünya kazanmak için biricik alternatif olma özelliğini surdurüyor

Marksist-leninist teorinin hem teorik boyutta ve hem de pratik bakımdan sosyalizmin uygulandığı Sovyetler Birliği somutunda kapitalist-emperyalist barbarlığa karşı yegane çözüm olduğu kanıtlanmıştır.

Özellikle de Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunun doğru bir temelde çozüldüğü ve bunun dünyanın bütün ezilen halkları ve ulusları için bir ilham kaynağı olduğu, yalnızca Sovyetler Birliği'nde değil, dunyanın her yanında kalıcı ve gerçek çozümün sosyalizmde olduğu gerçeğini döne done vurgulamak, milliyetçiliğin ayyuka çıktığı, sosyalizme her taraftan saldırıldığı bir donemde daha da gereklidir Bu konuda da oncelikli gorev, ulusal sorunun tek doğru çözümunun marksist-leninist temelde olacağını daha geniş kitlelere anlatabilmektir. Bu başarılabildiği duzeyde, sosyalizme ve yaşanan sosyalizm nezdinde komunizm alternatifine getirilen her türden saldırı boşa çıkarılabilir.

Hayır, komünizm ulusal sorunda iflas etmedi. İflas eden sosyalizm diye yutturulmaya çalışılan modern revizyonist önderlikli bürokratik kapitalist düzendir

Kuzey Kurdistanlı Bolşevikler Sovyetler Birliği'nde yaşanan sosyalizm deneyinde de görüldüğü gibi, ulusal sorunun gerçek çözumünun sosyalizmde olduğu gerçeğini bir kez daha haykırmaktadır

Kapitalizm-emperyalizm ulusal sorunu çözemediğini 20 yüzyılda fazlasıyla kanıtladı. Burjuvazi ile kolkola revizyonizm ve oportunizm, her turden milliyetçilik varsın çarpıtma ve karalama kampanyasına devam etsın, ulusların ve milliyetlerin kurtuluşu için yegane alternatif sosyalizmdir!

2000'li yıllar BOLŞEVIZMin olacak! Ezilen uluslar özgürlüğüne kavuşacak!

Ocak 2000 ✘

HAZIRKIRINA KADRA

Gundê kurda da bı serkarıya partiya bolşêvika û dewleta Sovêtê emrê teze çêdıbû, jiyana rınd, lê ew emrê teze û jiyina rınd usa hêsa nedıçû, dı gunda da beg û dewletıya gevezetı dıkırın, meri berê hev dıdan, şer û şıltaqa davitne komûnista, gıliyê netê dıkırın. Hıneka kesıb ketıbûn bın qolê dewletiya, bı destê wan şer dıkırın ber wan xulamêd pak ê lı gundê kurda da.

Êrêvanê da her Mısto tenê dı komita Merkeziyêye Partiya Bolşêvikaye Ermenistanê da dıxebıtı.

Xebata nav Kurda çetın dıçû. Lı nehya Heci Xelilê êdi aktiv pêşda hatıbû, komek dıdane şuxulê çêkırına sosyalistiyê. Gerekê meriv bışêkırine û bêje: ew aktiv soz tune, mêrıka lı gundê ew tê da dıman rınd, dıl û can, komûnisti dıxebıtin, lê ew gışke nexwendi bûn, wana nıkarıbû qolê xwe ji bıkışandına, xên ji komûnisteki her ewi heveki xwendın zanıbû...

Lazım bû xebatçiyê xwendi, xên ji xwendınê, lazım bû, ew xebatçiyê ku seyaseti ji hazırbûna, gıliyê Lênın, partiya bolşêvika bızanbûna û bı wê zanbûna Marksizmê-Lêninizmê xebat bıbırana nav Kurda. Lê meriyê usa hela tune bûn.

Lazımetıya Kurda, bona xebata nav Kurda da gelek bû, lê kadır qe tunebûn. Kurd wê çaxê hê dıhatın nav kırınê lı ser êla hesab dıbûn. Êla Bırûka, êla Hesınıya, êla Zuqrûya û êla Sipka. Her Axbaran aliyê xebatê da pır hındık pak bû. Komûnisteki şedid û helal lı wê derê xebateki zef rınd dıbır, ê ku berê qumandarê esker bû - Şemo Têmûrov, xên ji wı, hevalê Cerdoyê Gênco bû.

Bıhar bû, rojêd meha gulanê ewlın bû. Tavıya baranê teze derbaz bûbû, erd hê şıl bû, dılopêd baranê ser belgê dara ku dıketne erdê, ber tavê dıbırıqin şıvêta mırcana, çavê meriv jê têr nedıbû. Çıvık û dûmeqesk ji meriv tırê wê barana derbazbûyi şadıbûn, çımku çıvıka ava lı erdê pey baranê ra gol bıbû, dorê gırtıbûn, çıfte-çıfta wan bû, per û baskê xwe bılınd dıkırın, serê xwe dıkırıne avê, te dıqot ewana avê xwedıkırın. Dûmeqeska ji lı hewa dabûne pey hev, meriv tırê ewana zarê çûk ın, "gırtinokê" dılizın, weki hev bıgrın, lema pey hev dıfırıyan, vı ali û wi ali dıçûn dıhatın. Erd jı wê baranê xweş bû, toz tune bû, bina hewayê ji temız bû Hêşnayê mınanı meriya serê xwe tik kırıbû û meriv tırê dıgot. "Xwezıla hıne barana dın ji bıhata, ez ti me, mın têr av venexwar"..

Wê roja baharê, sala 1927a, Mısto çû Moskvayê, cem hevalê Stalin, ev gıliyê xebata nava mexlûqetê Kurda û derheqa kadra gıli kır. Komıteya Merkeziyêye Partiya bolşêvika ev gıli sparte hevalê Mıxail İvanoviç Kalının, bı hukmê wı lı bajarê Êrêvanê bona Kurda texnikûma pêdagogiyê vekırın. Wê sala 1927a Mısto ji çû kursa Marxızm-Leninizmê lı Moskvayê. Wi çaxı carêkê dın ji Mısto derheqa kadra ew gıli Komitêya Merkeziyê Partiyê da dani Ewi dıgot:

– Akadêmık Orbêlı kurdzan e, şerqzan e, lı Lêningradê ye. Bı destê wi em karın kadrê aktivê rınd hazırkın

Hevalê Kalinin hukum kır, weki lı Lêningradê cem İnstitûta mexlûqetê şımalê fakulteta karkera bona Kurda vekın. Hema lı wê derê jı spartne Mısto, weki ew cahıla topke bıde Komısariyatêd Ronkaya Ermenistanê û ya Gurcıstanê, weki bı resmi, qanûni wan cahıla bışının. Hukum nıvisin dane Mısto, ew hat, cahıl topkırın şandın.

Lê paşê ew fakultet guhastın kırne İnstitûta mıletêd bıçûke Sovêtıyê. Vıra, lı Leningradê, cem ulmdarêd rınd, Sehid dest bı xwendınê kır, serwexti ulm hin dıbû Jı wê şûnda Sehıd, çawa cahıleki rındi bêqusûr û aqıl, bona katıbê cabdarı teşkıleta Komsomola lı İnstitûtê hate bıjartınê, bû uzvê brûyo komıta partiyê, lê eva gıliyê derheqa Sehid temam nabe, weki ez derheqa Sehid û hinbûna wi nenivısım.

Wê İnstitûtê da Mısto ji wek dersdar dıxebıtı. Çawa dersdar ewi dıdit: cahıl rınd ulm hin dıbın, lê, Sehid ji wan gışka dıha rınd e, çawa cahıleki prinsipıal û kûr nêzıki gıliya dıbû, alikı ji bona xeysetê wı, bona aqıl û kemala wi, bona pevgırêdana wı hevala ra, Sehid çawa hevalekı rınd, cem gışka dıhate hesabê

Carna Mısto pêra xeberdıda û pırs jê dıkır, derheqa hinbûna wı û xebata komsomola, ewı dıgot·

– Hevalê dersdar, partiya bolşêvıka ronıya rêya xebatçıyan e Roniya gundıyê kesıb û zehmetkêşa ne, weki Lênin-Partiya bolşêvıka nebûya, gelo kê

izın bıda ewladê Kurdayê kesib, weki bê bajarê padşê û bê pere, bı kıncê rınd û xwarına baş buxe û hinbe. Bona vê partiyê, bona vê diwana pala û gundiya, bona diwana Sovêtê, gerekê em gışk emrê xwe bıdın. Mın guman heye cahılêd teşkileta komsomola da, ciyê ku ez lê katıbê cabdar ım, gişkê usa bın. .

Ew çend sal bûn Sehıd lı Lêningradê minani rojêd xwe ewlin dest bı xwendınê kırıbû û dıleki şa hini ulm dıbû...

Sala 1930 Kolxoz minani hemû ciyê welatê Sovêtê, lı gundê Kurda da ji destpêkırıbûn dıhatne çêkırınê. Dı gunda da şerê sınıfa dijmını dıqewımi Kûlaka şer dıkır, weki Kolxoz neyêne çêkırınê, wana hemû delq û helam-qulam nav cımaetê da bona wê yekê dıgotın, weki qırara Komita merkeziyê yê partıya bolşêvıka, derheqa gundiya da neyê qedandınê. Havınê wextê Sehid dıhate mal, ewı ev yek tev bı çavê xwe dıdit û dıfıkırı, wekı zû xwendına xwe kutake, bê gund bıxebıte. Ewi ji dıdıt wekı kadrê xwendi nav gunda da tunene. . Lema payizê ku Sehid dıhate Lêningradê, dıha gelek, dıha rınd ser dersê xwe dıxebıtı.

Ew çend sal bûn cahılê zehmetkêşê Kurda lı Lêningradê dıxwendın. Êdi nêzik dıbû wextê kutakırına ınstitûtê, wextê ınthama nêzik dıbû. Hevalê wi ê ku pêra dıxwandın kuta dıkırın, wana karê xwe dıkır, pey intama ra neçne gund, bıxebıtın. Tema xwendınê hıldabûn, wana dıxwest êdi bılınd bıxûnın. Lê Sehid usa fıkır nedıkır û lı ser wı sozê ma, weki here gund bıxebıte Ewi zû lez dıkır, wekı bıgıhije gund dest bı xebatê bıke.

Rojêd meha heziranê paşin bûn, lı Lêningradê hewa hê pak germ nın bû. Rest e roj hebûn, wekı tavê dıda, lê disa bayê Baltikê radbû, merıv teyamış nedıbû. Bajarvaniya hê paltoyê pembû kırı, kurkê jı postê heywanêd xwedıkırın, xwe dıpêçan. Jı sermê hê geleka lepık dıkırne destê xwe. Çımku jı wı bayê bıharê merıv serma dıkır

Axırıya meramê Sehid hatne seri, havina sala 1932a ewi intamê xwe dan. Ew çend rojbûn profêsora û dersdara hemû derecê ku institûtêda hin bûbû, kûr jı Sehid dıpırsin. Ewı intamê xwe gışk rınd dan û dıploma ulmê pêdagogiyê stand. Dıploma wi da bı morkırı qolê profêsora lê nıvısibûn:

– Sehidê Emerikê pır rınd kuta kır. İnstitûta mıletêd bıçûke Şerqêye Sovêtıyê û kare bıxebıte çawa pêdagogeki hazır.

Êvar bû, bayê bıharê dısa dıhat û surekê beter ji xwe ra dani. Mexlûqet lez kuça da dıçûn, te dıgot evana tev jı tışteki paşda mane, lema usa dılezının, weki xwe bıgıhinê. Wê êvarê Sehıd ji lez dıkır ber bı istasyonê dıçû, wekı bılêta xwe bıstine here gundê xwe. Ewı ku bilêt stand û hate vagonê, maşine rê ket, ewi usa lez bû, weki maşine dıçe, hat dewsa xwe rûnışt, paşê dısa fıkırı wekı maşine hêdika dıçe, eva ne mınani maşina wan sala bû, wextê ew carna havinê pê dıçû mal. Dısa çû ber pencerê, lê êdi tarı bû, ewı hımangı dit, weki kêranê têlefûnê ber çavê wi zû dıhatın û unda dıbûn. Hat ciyê xwe rûnışt. Yekı kal berçavk ber çava, dı vagonê da cem Sehid rûnıştıbû. Kalê dit, weki ev meri zef dıqırqıçe, lema jı nıkare rınd cıyê xwe rûnê, dıçe û tê. Ew kal emrê xwe da geleki geryabû, geleki ditıbû, tê derdıxıst, weki, Sehid lez e. Ewı gote Sehıd·

– Heval, ez dıbınım tu dıqacqıci û lez ı?

– Belê, heval ezı lez ım!

– Hûn meriyê kıderê ne?

– Ez meriyê Kavkasê me.

– Dıbe hûn Ermeni ne?

– Naxêr, ez ne Ermeni me.

– Dêmek hûn Gurc ın?

– Nexêr, ez ne Gurc ım ji.

– Pey, erê, erê hûn Adrbêcan ın.

– Na, ez ne Adrbêcan ım ji.

– Bısek, weki usane, hûn mı ra rast nabêjın, ez lı bajarê Qersê û Tbilisê salêd 1910 a heta 1917 a mame, mın lı wê derê qulıx kırıye û mıletê Kavkasê tevi nas dıkım, lê tu çı mıleti?

Sehid got·

– Ez Kurd ım.

Kalê devê xwe vekır, çav belıqandın, berçavkê xwe rast kırın, lı Sehid û kıncê wi nıhêri got:

– Hûn mı ra rast nabêjin, beri ewlin, ew kıncê lı te, ew xeberdana we kıvş nake, weki hûn Kurd ın, ya duda ji çı şuxulê Kurda Lêningradê heyê? Çı qewı hûn hatıbûne Lêningradê?

Sehid wê xeberdana kalê ra texmın kır, weki ev kal jı "gewrê berê ye", hê tek-tek peyda dıbın, ewi kalê ra şırovekır, weki rasti ji Kurd e, ınstitûtê kuta kırıye, û wê nıha here gundê xwe da bıxebıte Lema lez dıke.

Kalê got

– Weleh mın qe bawer nedıkır, weki Kurd jı bêne Lêningradê.

Sehid wa qurbeti got:

– Erê, geleka bawer nedıkırın, weki Kurd ji bêne Lêningradê, lê bı saya Partıya Komûnist û dewleta Sovêtê nıha Kurd ji têne vi bajarê mezın

Wan sala trên jı Lêningradê heta Êrêvanê şeş roja ancax dıhat Ew çend roj bû Sehid û kalê heta Bakûyê dı vagonê da cem hev bûn. Sehıd çawa cahıleki eşıra û hurmet, qedrê meriyê jı xwe mezıntır dıgırt û nedıhişt, wekı kalê lı istasyona peya be, here çayê bine, yan jı xwarına mayin bıkıre. Ew dıçû zûzûka danı, dıgot:

– Apo, tu kal i, weki tu heri çayê bını, yanê xwarınê bıkırı, tuyê paşda bımini. Lê ez cahıl ım, qe jı ciyê xwe ranebe, ezê te ra binım.

Kalê ku ew hurmet dit, ewi tê derxıst weki Sehid

cahıleki bêqusûr û rınd e, jê hızkır. Ewana ku gıhiştne istasyona Tixarêskê lı welatê Kûbanê, kalê Sehıd ra gılı kır:

– Tu zanı sala 1918 da lı vıra şereki gıran gewımi?

Sehid got:

– Ez wi çaxı hê zar bûm, ez jı ku zanım...

– Ez zanım tu zar bûyı, rengê te ra kıvş e, lema ez jı te ra gılı dıkım Wi çaxi ezi nava şêr da bûm. Eskerê sor dı şerê vıra da zoreke yeman da me, gele merı jı me hatne qırê, lê paşê Ingılız komek da me, me ra tankê şandın, me wı çaxi bı çetıneke mezın Kûban jı dest wan derxıst.

Sehid lê nıhêri gele gılı cem wi hene, ewi got:

– Mın te ra rast got ez ki me, lê tu qe mı ra nabêji, de tu ji bêje, tu ki yi? Berê tu xweyê çı rutbê bûyi?

Kalê destpêkır got:

– Ez we, Kurda, pak nas dıkım, lı welatê Romê sala 1914a we geleki me ra şer kıriye, ez zanım, hûn mıleteki qehreman ın. Kurda wi şeri da tımê berê me qazaxa dıda. Pak bû Romê sılahê rınd nedıda destê wan. Jı wê şûnda ez pak zanım Rom Kurda hız nake, hergav we qır dıke û qebilê we berı hev dıde.

Sehıd lê nıhêri kalê gelek gıliya zane, lê naxwaze bêje, ew bı delk aliki dınê da xeber dıbêje, dıxwaze caba wi nede, bıxalıfine ser xebarnê dınê.

Ewi got kalê:

– Ez wan gıliya pak zanım, tu mı ra bêje. Berê tu ki bûyı û nıha ser çı qulıxêyı?

– Ezê wê ji te ra gılı kım.

– Bavê mın zabıtê qazaxa bû, nısla me zûda zabıtê gele padşa bû. Zarotiyê da bavê mın ez şandme Pêtêrbûrgê, lı mekteba zarêd kurê mılkdara, mın "korpûsa kadêta" xılas kır, lı wê derê ez hinı terbetê herbiyê dıbûm, ya eskerê siyariyê. Ez ji zabıtê qazaxa bûm. Mın gele qulıx kıriye. Lı şerê me û Japoniya sala 1904 a, şerê me û Romê sala 1914 a. Mal û mılkê mın lı Kûbanê bû. Ez qumandarê eskerê qazaxa bûm, mın bı eskerê sor ra dıkıre şer. Wextê eskerê sor berı me da, her yek jı me alıki revı: hınek çûne Êvropayê, hınek çûne Romê, hınek çûne İranê, lê ez çûme cıkı dûr. Ez hatme bajarê Bakûyê. Ez geleki poşmam bûm, weki mın wi çaxi bı diwana palagundiya û diwana Sovêtê ra şer dıkır. Sala 1920'a gava ku eskerê sor hate bajarê Bakûyê, ez çûm cem Sêrgo Orconikidzê, mın gunê xwe da stuyê xwe, diwanê gunê mın baxşande mın Mın wi çaxi gote wan: "Ez ulumdarê şuxulê herbiyê me, pratika mın gelek e, mın gele şer derbaz kırıne, cıkı bıde mın ez helal bıkım dıwana Sovêtê ra, zabıtê siyarıyê rınd hazır bıkım". Lı Bakûyê qulıx dane mın, nıha ez lı mekteba herbiyê dersê dıdıme kûrsanta. Bona Eskerê sor zabıtêt cahıl hazır dıkım. Eva hıjdeh sal e, jı sala 1914 a ez qe nehatıme Pêtêrbûrgê, –Sehıd gılı dêv da gırt·

– Ne, Pêtêrbûrg e, Leningrad.

– Bıbaxşin heval, mın şaş kır, ez qe nıkarım van navêd kevn birkım, lı vıra, Lêningradê, meta mın hebû, mêrê wê gênêral bû, meheke ezı hêsabûnê da me, ez hatım seriki lı wan xım, lê mın kesek nedit. Her ez rasti leleyê wan hatım, lele* jı mın revi, lê wextê mın navê xwe got, navê meta xwe û zarê wan got, paşê ewi xwe sparte mın, ez nas kırım Em çûne dest rûyê hevdu, lele êdı geleki kal bûye, gıriya hêsır jı çava hatın. Ez ber dılê wı da hatım, ewi hêsır paqış kırın, rûnışt, gele rojêd çûyın bir anin Ewi gote mın:

– Tê bira te wextê eyda serê salê bû, mala gênêral tıji mêvan bûn, nêzıki sed pênci-dusıd meri bûn, rınginıya mûzikê bû, gışka êdi şampanski vexwarıbûn, kêfxweş bûn. Hırçeke gênêrale çûk hebû, nızam jı ku pêşkêş anibûn, ewi araq da hırçê serxweş kır, paşê qırka mın gırt, go "were hırçê ra gulaş bıgre". Rast e, hırç hê çêjık bû, yek sali bû, lê yek yeki ra dıbê "qewata te ya hırça ye". Yekê ji kê karibû hukmê gênêral neqedanda. Pêş wan mêvana ez û hırçê hevdu pıçıkın. Ewê ser çevê mın qelaşt, kıncê mın zolzoli kırın, hındık mabû ewê pışta mın bışıkênanda, çend zabıta zıncira stuyê hırçê gırêdan, kışandın, ancax ez jı nav lepê wê derketım. Xûnê ser çavê mın hılda bû. Gênêral rabû pênci manat kıre destê mın got: - Here ser çevê xwe bışo.

Mın go:

– Tê bira mın, çıma neyê bira mın? Ne wi çaxı ez ji mezın bûm...

Mın jê pırsı:

– Çı jı mêr û kurêd meta mın hatın?

Ewi mın ra gılı kır.

– Mêr û kurêd meta te, êvarekê sala 1917 a hûrmûrê xwe topkırın, revin çûne Rigayê Wı çaxi hıdûd hê vekırıbûn...

Trên êdi nêziki Bakûyê bu. Sıbe bû, tav teze derdıket, merıv ku lı behra Kaspiyê mezın dınıhêri, te dıgo tav jı behrê derdıkeve, pencê xwe avitıbûne rû avê. Behr minanı neynıkeke mezın dıbırıqi Sehid êdi pak zanıbû, ne ku behra Kaspiyê tenê, ewi pak zanıbû çıqas behr lı rû erdê hene, çıqas Okêan hene û lı kiderê ne. Ewı zanıbû, weki behra Kaspiyê dıkeve orta dewleta me û İranê.

Trên meşa xwe hêdıkır, nerm hate ber istasyona Bakûyê sekını. Kalê rabû xatır jı Sehid xwest, got:

– İro çar roja zêdetır e em hevalê rêwitiyê ne, mın jı te zef hızkır, tu cahıleki rınd û aqıl i, herkê pêga te lı Bakûyê dıkeve, ez ıtmaz dıkım ku tu keremki bêyi mala mın û bıbi mêvan Mala mın hında Parapêtê ye, gava tu mala Kozlov Andrêy Gavrilovıç pırski, gışkê wê nişanê te dın.

Sehid got:

– Ez jı te zef razı me, hevalê Kozlov

Kalê destê xwe kıre destê Sehıd û derket çû. Trên dısa bı fesal jı stansiayê rêket, Sehid xwe ra dıgot.

– Pak e, diwana me te dıde xebatê, sınetkarê mınani te jî jı me ra lazım ın, wekı cahılêd me hinbıke. Zabıtêd rınd jı wan derxe, weki rojêd oxılmê gıran da bıkarbın welatê me jı dijmın xweyikın.

Sengerıya êdi dest bı gihadırûnê kırıbûn, gunda da kesek tunebû, xên jı zarêd hûr, kal û jınêd pir...

Bıro jı mêrgê dıhat, wextê ew hate hında mala Emerikê, Rıhan ber dêri sekını bû, ewi jê pırsi:

– Xûşka Rıhan, qe sıheta kalê çawa ne? Ewi bê kêf bû...

Rıhanê gote Bıro:

– Ka Emerik mal da dısekıne? Jı nav ciya rabû, kêlandi hılda çû, go: "Ezê herım harosa bıdrûm, ıro ne roja nexweşıyê ye."

Bıro hêdika got:

– Xwezla gışk minani te xiret bûna. - Gıhadırûna isalin, ne minani par bû, çımku par kolxoz teze hatıbû teşkilkırınê, hê cımaetê û sedrê wê jî pak nızanbûn, çawa bıkın. Dewletiya jî propaganda dıkırın. Wi çaxi hela kesek pak nızanbû, lê isal Bıro hacetê gihadırûnê pak hazır kırıbû: kêlendi, destıyê wan, tırmıx, xarê tûjkırınê, dezge û çakûç, weki pê kêlendiya bukutın - tujkın, hemû tışt wextê da hazır bû. Ewi mêr kıvş kırıbûn, kê gihê bıdrû, kê xuroma û gurza gırêde, qız û bûkê cahıl jî gerekê tırmıx bıkın.

Kesibên gund û yê orte pak hevdu gırtıbûn, bı dıleki eşq dıxebıtın Kolxoz çawa şuxuleki teze hê Bıro jî ewqas serederi jê nedıkır. carna dıfıkıri, Sehid dıkete bırê, dıgot·

– Hema zûtırê bıhata, wê hesab bıkıra rojêd xebata kolxozvana bınivise, ewê êpêce komekê bıde mın û şuxulê meyê pêşda bıçûya. Meriv lı gundê cinarê meyê Ermeniya dıbıne, - Cengê, şuxulê wan jî yê me çêtır dıçe, çımku meriyê wan ê xwendi hene, erdê dıpivın, weki bızanbın çıqas erd ıro hate dırûnê, gıha jî dıpivın çıka çıqas gıha jı wi erdê hate dırûnê, çıqas meri derketıne ser xebata kolxozê û gele şuxulêd mayın. Weleh Emerikê rast dıgot "Ewê jı me ra xwendın kıriye qedexe, dıbê gune ye, ew dijmınê mıletê me bûye".

Êvar bû Gundi jı gihadurûnê hatne malê xwe, Bıro pêşiya wan da çû, pırs kır:

– We çıqas ıro dırû? Ez nıvro şûnda êdi nehatme cem we.

Wana cab da:

– Me ewder temam dırû xılazkır, lê gıha ber êvarê me tırmıx nekır, çımku hê ter bû.

Xelq lı mala bela bû, lê Emerik hê nehatıbû.

– Ev mêrık vê tariyê lı wê derê çı dıke? Çavê meriv jî nabıne, weki bıdrû, - Bıro dılê xwe da dıgot. Ewı kır ku ber bı mala xwe here, nışkêva ewi dıt. Emerik wê jı hêsya mezela tê. Bıro hevekı pêşyê da çû, got:

– Malava, tu kal i, nexweş i, tu çıma jı nav cıya derketi çûyi? Jı wê şûnda, xelq eva sıheteki zêde heye hatiye, te wê derê çı dıkır û çıma usa dereng hati? Usa ne pak e, apê Emerık! .

Kıvş bû, Emerık westıyayi bû, ha bı dengeki zıravi nexweş got:

– Bıro, ıro ne roja nexeşıyê ye, em mêrê kurmanc dıbên: "Rojêd ha rojêd mırın û jıyinê ne" heqê keseki tune nexweş keve.

– Malava, - Bıro got,- tu dıbêji nexweşı jı dest merıv e û merıv kare nexweş keve, yan nexweş nekeve.

–Erê, Bıro, rojêd ha keseki nıkare nexweş keve. Tê bira mın, rehmet lı bavê te be, rehmetıyê bavê mın dıgote me cahıla: "Lao, rojeke ıro salekê meriya xweyi dıke, gerekê merı jı nan çandinê bıgre heta bêder xılaz dıbın, qe rojekê jı paş da nemine, wi çaxi, ew malê hım têrbe, hım jı ew mal kare serfınyaz mêvana ra hurmetê bıke".

Sekını hevekı bina xwe stend got:

– Ez çûm harosa Kevanê bıdrûm. Mın heveki dırû, gihayê wan harosa rınd e, çımku wextê da baranê lêkır. Paşê ez çûm ew harosêd me yê hında eylêd Ermeniya bıvinım, çıka wê derê jı tışte heye, weki em bona kolxoza xwe bıdrûn. Ez çûm, çı bınêrım: dewletıya ew harosê hezêmeti dane ber xwe, dıdrûn, mın wan ra kıre şer, lê wan xwe kerkırı bû, te dıgot dengê mın qe nabıhên û xwe ra dıdırûn. Mın kêlendi hılda xwe dirêji wan kır, paşê sekınin. Mın gote wan: "Heqê we çiye, hûn hatıne harosê kolxozê dıdrûn. Herın lı kêderê xweliya we ye, lı wê derê bıdrûn" Mın ku usa wan ra kıre şer paşê ewana kulzıki jı nav harosa derketın, çûn.

– Gele dırû ne? - bıro jı Emerıkê pırs kır.

– Lê çawa, çar kêlendıkêşa jı sıbê heta êvarê lodeke mezın dırûne.

Bıro go: "Ezê sıbê şebeqê qiz û bûka bışınım bıra tırmıxkın, du xort bıra xuroma çêkın, çend mêra ji bışınım bın wê harosa mayın gışkı bıdrûn. Emerik tu dıbini ev kûçık rıhet nasekınin, ez jı tenê me, gelo Sehidê te kengê wê bê? Weki Sehıd bê, kuri êgın e, pışta mine jê germ be. .

Bıro bı hesabê mın gerekê wı ısal xılazkıra xwendına xwe û bıhata, lê nızam çıma nayê? İsa name ji hındık gıhiştne me, rojiyê xıdırnebı da ewi namek me ra şand, lê êdi me qe name jê nestandiye, qe nızam çı serê kur qewımıye? Bıra hema sılamet be ..

– Şıkır tışte tune. - Bıro got,- qey dersê lapê paşin zef çetın ın, kur ser wan hin dıbe lema wexta wı tune nama bınivise.

(Ereb Şemo, Jiyana Bextewar,
Weşanên Deng,
Heziran 1994, İstanbul,
Rupel 199-209) ✘

Nûpel Dergisi "İmralı sürecini" nasıl değerlendiriyor?

Nûpel'ın Türkçesi "Yeni Sayfa"dır. Yayın hayatına Nisan 1999 tarihinde başladı Sözkonusu dergi siyası olarak eskiden KAWA olarak tanınan ve daha sonra PYSK'nin feshedilmesi sonrasında Partiya Şoreş-KAWA olarak örgütlenen oluşumun çizgisini savunmaktadır. Derginin birçok yazısında "KAWA geleneği"nden bahsedilmekte ve bu geleneğin sürdürücüsü olunduğu anlatılmaktadır.

Dergi, her ne kadar *"Aylık Sosyalist Teorik Dergi"* olarak planlanmışsa da bu plana uygun bir periyodla yayımlanamamıştır. Ekim 1999 tarihli nüshası derginin 3 sayısıdır.

PYSK'nin feshedilmesi sonrasında "KAWA geleneği"ni yaşatmaya çalışanların, –PYSK içindekilerin büyük bir bölümünün mücadeleden vazgeçmenin teorisini yaptığı ve bunların büyük bölümünün de devrim için mücadeleyi lafta da terkedip iyice reformistleştiği bir ortamda– KAWA'nın geçmişine sahip çıkan tavırları, kuşkusuz ki devrim için mücadeleden vazgeçmekten daha iyidir. Ve Nûpel dergisi yazarlarının Marksizm-Leninizm'e sahip çıkmaya çalışmaları, "Leninist Parti"nin gerekliliğinden bahsetmeleri, laf düzeyinde de olsa bunların hâlâ devrimci olarak kalma niyetlerine işaret etmektedir.

Reformizmin siyasi akımlara egemen hale geldiği, burjuva demokrasisinin kutsandığı ve sınıf mücadelesinin "bittiği"nin ilan edildiği bir ortamda devrim için mücadeleden yana tavır takınmak, hatta Marksizm-Leninizm'e sahip çıkmaya çalışmak kuşkusuz ki olumludur.

Fakat bu olumluluk, toplumda anda varolan ve bir anlamda devrimci mücadelenin, komünist hareketin "dibe vuran" ve reformizmin, milliyetçiliğin egemen olduğu durumda; Marksizm-Leninizm'in savunulması, devrim için mücadelenin zorunlu gereksinimlerine –örneğin Leninist Parti Öğretisi, ulusal sorunun çözüm yolu vb.– verilen cevapların neler olduğuna bakıldığında ortadan kalkmaktadır.

Nûpel yazarları, Marksizm-Leninizm'i savunma adına milliyetçiliği, reformizmi savunarak kitlelerin bilincini karartmakta ve sonuç itibarıyla işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizm'e, proletaryanın ve ezilenlerin sınıf mücadelesine ağır darbe vurmaktadır

PYSK'nin feshedilmesinden sonra açılmak istenen "Yeni Sayfa" ile, "geleneğimiz" denen KAWA'nın geçmişte savunduğu devrimci görüşlerine değil, oportünist, revizyonist ve milliyetçi görüşlerine sahip çıkılmakta ve savunulmaktadır "Yeni Sayfa" gerçekte eskinin yanlışlarının savunulduğu bir sayfadır

Nûpel, eğer geçmişin yanlışlarından köklü bir biçimde kopmak ve devrim için marksist-leninist bir temelde mücadele etmek istiyorsa, o zaman KAWA'nın ve daha sonra PYSK'nın oportunist, revizyonist ve milliyetçi çizgisinden kopmak zorundadır Ancak o zaman Nûpel, olumlu anlamda bir "Yeni Sayfa" olabilir Tersi durumda "Yeni Sayfa"nın devrim için mücadelenin değil, düzen içi siyasetin sayfasına dönüşmesinin önünde hiçbir engel yoktur Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak isteğimiz tabii ki, Nûpel'in ve bu derginin savunduğu siyasetin devrim saflarında yerini almasıdır.

Nûpel dergisinde yayınlanan yazılar kişi adına yayınlanmaktadır. Fakat biz, dergi adına sözkonusu yazılara ilişkin hemfikir olunmadığı vb yönlü herhangi bir açıklamanın olmadığını da gözönüne alarak yazarların isimlerini değil, derginin ismini kullanıyoruz

Nûpel dergisi PKK'ye yönelttiği eleştiriler bağlamında kendisini PSK'den ayırmaya çalışmaktadır. Bu çaba, PSK'nin Kuzey Kürdistan'da "reformcu yolun belirgin ve tipik bir savunucusu" olduğu tespit edilerek verildiğinde olumlu bir çaba olarak görünmektedir Fakat Nûpel dergisi yazarları kendilerini PSK'den ayırmaya çalışsalar da, savundukları görüşlerle PSK'den çok farklı bir siyasete sahip olmadıklarını göstermektedirler.

ÖCALAN'IN "YARGILANMA"SI SORUNU

Sömürgeci faşist Türk devletinin Abdullah Ocalan'ı "yargılama"sı konusunda takınılması gereken tek devrimci tavır, TC'nin Ocalan'ı yargılama hakkı olmadığı ve Öcalan'ın kayıtsız şartsız serbest bırakılması yönlü tavırdı. Bununla birlikte hiçbir uluslararası emperyalist kurumun da Öcalan'ı yargılama hakkının olmadığı savunulmak zorundaydı. Eğer devrimcilik, sosyalistlik vb. adına siyaset yapılmak isteniyorsa.

Bu konuda Kuzey Kurdistanlı ve kendisini açıkça Kürt

örgütü olarak kabul eden örgütlerin büyük çoğunluğu kötü bir sınav vermiştir. Bu konuda ağırlıklı eğilim TC'nin Öcalan'ı "adil bir biçimde yargılamayacağı", "yargılama"nın uluslararası bir mahkeme tarafından yapılması ve bu mahkemede TC'nin de yargılanması gerektiği biçiminde olmuştur.

TC'nin Öcalan'ı yargılama hakkı yoktur diyen bir kesimin gerekçesi ise, TC'nin savaşan iki taraftan biri olduğu ve bunun uluslararası hukuk'a ters düştüğü vb. gerekçelerdir. Sonuç olarak hemen hemen hepsinin de hareket alanı burjuva düzeni ve hukuku olmuştur.

Nûpel dergisi de İmralı mahkemesinin başlamasından once bu konuda takındığı tavırla yanlış bir siyasetin savunucusu olduğunu göstermiştir. Nisan 1999 tarihli birinci sayısında şunlar söylenmektedir:

"Adalet dağıtmak büyük bir iştir, büyük ve adil güçlerin işidir. TC, Öcalan'ı yargılayacak adillikten ve büyüklükten yoksundur. Devlet hem davacı, hem savcı, hem yargıç, hem infazcı görevini üstlenmiştir ve savunma hakkı da gaspedilmiştir.

Adalet bunun neresinde? Adil yargılama tarafsız bir yargı organında yapılır. Türkiye'de tarafsız yargı yoktur ve eğer Öcalan davasında savaşta işlenecek suçlar yargılanacaksa, TC de aynı davadan yargılanmalıdır. TC, savaşın bir tarafıdır ve savaşın diğer tarafını adil yargı adına yargılayamaz." (Nûpel, sayı 1, sayfa 6)

Burada aktarılanlardan esas olarak iki sonuç çıkar: 1) Öcalan'ın TC tarafından "adil" yargılanamayacağı için, yargının TC mahkemeleri tarafından yapılmaması gerekiyor. Bu görüş açıkça savunuluyor. 2) Eğer Türkiye'de tarafsız yargı yoksa –ki öyledir ve bu sadece Türkiye'de değil tüm kapitalist-emperyalist devletlerde boyledir– o zaman TC'nin de yargılanması nasıl gerçekleşecektir? sorusuna açık cevap verilmese de, savunulanlar mantıki sonucuna kadar ilerletilirse, bunun, uluslararası bir mahkeme olarak düşünüldüğü ortaya çıkmaktadır.

Nûpel bu tavrıyla burjuva düzen çerçevesini aşmadığını ortaya koymaktadır. Düzen içi çozümü savunduğu alıntının devamında şöyle ortaya çıkmaktadır·

"Davaya savaşta ölen asker aileleri müdahil olarak katılacaksa, savaşta ölen gerillaların aileleri de, köyü yakılan, surgün edilen, işkence gören, sokakta infaz edilen milyonlarca Kurt aileleri de davaya dahil edilmelidir. Bir dönemin bütün suçları araştırılmalı ve yargılanmalıdır Kürtler böyle bir yargılamaya evet diyorlar." (aynı yerden)

İlkönce, bu tavrıyla Nûpel dergisi kendi kendisiyle çelişmektedir. Bir yandan TC'nin "adil ve tarafsız yargı" yapamayacağını savunmaktadır –ki bu doğrudur–, diğer yandan da hemen alıntının devamında, müdahil olarak davaya katılanların kapsamının genişletilmesi durumunda "Kürtlerin boylesi bir yargılamaya" evet dediklerini söylemektedir.

Kendi kendisiyle çelişmenin ötesinde, soruna sınıfsal temelde yaklaşılmadığı; faşist Türk devletine karşı savaşmanın, ulusal baskıya karşı isyanın haklı olduğu gerçeğinin üstünun örtüldüğü ortaya çıkmaktadır.

Kısacası savaşın haklı ve haksız savaşlar olarak ikiye ayrıldığı marksist-leninist temel yaklaşım, Nûpel dergisi tarafından da savunulmamaktadır. Bunun sonucunda da PKK, TC ile aynı kefeye konarak, yargılanacaksa her ikisinin yargılanması –ki bu da emperyalistlere havale edilmektedir– ve her iki tarafın "suçlarının" araştırılıp ortaya konması talep edilmektedir. Nûpel dergisi, bu konuda PKK'nin ve PSK'nin çizgisinden özde ayrı bir siyaset savunmamaktadır. Ezen ile ezilenler bir ve aynı gösterilerek "sınıflarüstü" burjuva siyasetin savunuculuğu yapılmaktadır

PKK'NİN YENİLGİSİNİN ESAS NEDENİ NEDİR?

Herhangi bir mücadelenin, yürütülen savaşın şu ya da bu anında yenilgiye uğramanın birçok nedeni olabilir Güç dengeleri, yanlış siyaset, yanlış taktik ve mücadele biçimleri vb. vb konularda herkes belli noktaları öne çıkarabilir. Fakat sorun genel olmaktan çıkıp da, somut bir mücadelenin yenilgisinin nedenlerinin tartışılmasına dönüştüğünde, soruya doğru cevap vermek, aynı zamanda yenilgiden gereken doğru dersleri de çıkarmak için büyük öneme sahiptir.

Örneğin,herhangi bir örgütün siyasi çizgisi doğru olabilir ve buna rağmen güç dengelerinin eşitsizliği sonucu yenilgi yaşanabilir. Ya da doğru bir siyasi çizginin uygulanmasında yapılan yanlışlar sonucu düşmanın andaki mücadelede galip gelmesine yol açılabilir. Böylesi durumlarda sorun esas olarak çizginin kendisinden aranmaz. Güç dengelerini yanlış değerlendirme, taktik hatalar üzerine tartışılır ve yapılan yanlışlardan gelecek mücadeleler için dersler çıkarılır

Fakat yenilginin, güç dengelerinin eşitsizliğine rağmen esas nedeni siyasi çizginin yanlışlığı ve yanlış siyasi çizgiye uygun yanlış mücadele yöntemleri ise, o zaman yenilginin esas nedeni sözkonusu çizgiden aranmak zorundadır Mücadeleye uzun vadeli hedefler açısından yaklaşıldığında doğru bir çizgi yenmenin temel unsurlarından birıyken, yanlış bir çizgi, kısa vadeli "başarılar" elde edilse de uzun vadede yenilgiyi kaçınılmaz kılan temel etmendir

PKK'nın Ocalan'ın esir alınmasından sonraki süreçte savunduğu siyasetin, önceki siyasetin doğal ve mantıki sonucu olduğu, görmek isteyenler için açıktır. PKK'nın yenilgisinden bahsedilecekse eğer, her şeyden önce milliyetçi, reformist çizgisi sorgulanmalıdır.

Kuzey Kürdistanlı ve kendisini Kurt orgutü olarak görenler tarafından değişik versiyonlarla da olsa, PKK'nın milliyetçiliği değil, "gerektiği kadar milliyetçi olma"sı; reformizmi değil, silaha sarılması eleştirilmektedir Örneğin PSK genel olarak silaha, silahlı mucadeleye karşı çıkarken, Nûpel dergisiyse silahlı mucadelenin yanlış sürdürüldüğünü savunmaktadır. Sonuçta, 15 yıllık silahlı mücadelenin Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için birşey kazandırmadığında birleşilmektedir. PKK'nın yenilgisinin belirleyici nedeni Nûpel'e göre şoyledir:

"KUKM'nın girdiği yenilgi surecinin hem iç ve hem de

dış nedenleri olmakla birlikte, ***belirleyici neden, hiç kuşkusuz 15 yıldır Kürdistan'da süregelen savaştır.*** *" (abç) (agd, sayfa 15)*

Bu alıntıdan yola çıkılarak Nûpel'in "savaşılmasaydı yenilgi de olmazdı" yaklaşımını savunduğu da söylenebilir. Fakat yazının tümüne bakıldığında laf düzeyinde söylenenler Nûpel'in genel olarak silahlı mücadeleye, savaşa karşı olmadığını göstermektedir. Peki ama, eğer genel olarak silahlı mücadeleye, savaşa karşı çıkılmıyorsa, o zaman yenilginin belirleyici nedeni nasıl olur da "15 yıldır Kürdistan'da süregelen savaştır" tespiti yapılabilmektedir? Bunun da cevabı alıntının devamında ortaya çıkmaktadır:

"Artık çok gecikmiş de olsa söylenmesi gerek. 15 yıldır, hiç bir ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine nasip olmamış büyüklükteki kitle desteği ve bir bütün olarak maddi-manevi imkânlar, PKK'nın savaşı kırsal alana hapsetmesi ve devletin (düşük yoğunluklar savaş) programının içinde kalması nedeniyle hoyratça harcanmıştır Silahın hedeflerinin netleştirilmesi ve sömürgecilerin hayatı merkezlerine yöneltilmesi politikası yerine, 'kurşun hedef tanımaz' politikası seçilmiştir." (aynı yerden)

Burada söylenenlere bakıldığında Nûpel'in PKK'nin savaşı yanlış bir temelde yürütmesine eleştiri yönelttiği ve savaşın daha iyi nasıl yürütülebileceği üzerine tartışmanın da yanlış bir yanının olmadığı söylenebilir.

Fakat, oportünizmin ortaya çıktığı noktalardan biri de, tartışılması gereken esas sorun yerine; tartışılmasının kendi başına yanlış olmadığı, fakat somut tartışılan soruna cevap vermeyen ve sorunun özünü gizlemeye yarayan bir başka konuyu tartışmaya sunma tavrıdır. Nûpel, PKK'nin milliyetçiliğini, reformizmini eleştirmekten kaçtığını gizlemek için de, eleştirinin sivri ucunu –"gecikmiş de olsa"– silahlı mücadelenin yanlış yürütüldüğüne yöneltmektedir.

Nûpel, PKK'nin silahlı mücadeleyi yanlış yürütmüş olmasının sonucunu ise şöyle ortaya koymaktadır:

"Bu politikanın doğal bir sonucu olarak kırsala hapsedilen silahlı kargaşa Kürt illerinin demografik, coğrafik ve sınıfsal yapısını alt üst etmiştir. Ülke Kürtsüzleştirilmiştir. Devrimin motor gücü köylülük, şimdilerde metropol kentlerin varoşlarında sefaletin ve etnik temizleme vakuumu'nun girdabındadır. Korucular ve pişmanlar ordusuyla, muhbirler ve çeteler şebekesiyle anti-sömürgeci muhalefetin üzerinde yürüyeceği zeminler mayınlanmıştır. Savaş onbinlerce gerillanın ve sivil Kürdün (ve tabiki yoksul Turkün) ölümüne mal olmuştur. Her şeyden kötüsü Kürt kitlesi umutsuzluk ve panik içine sokulmuştur." (aynı yerden)

Burada Kuzey Kürdistan'ın Kürtsüzleştirilmesi vb. sayılan tüm şeylerin sorumlusu ve suçlusu Nûpel'e göre PKK'nin verdiği "yanlış" silahlı mücadeledir. Nûpel dergisi PSK ile arasına çizgi çekmeye çalışsa da bu konuda takınılan tavırlar özde aynıdır. Hatta bundan da öte, bu alıntıdaki cümlelerin birçoğu PSK'ninkiyle tıpatıp aynıdır. Yani sadece özde değil, söylemde de aynı şeyler savunulmaktadır.

Kuzey Kürdistan'da TC'nın yürüttüğü haksız, gerici savaş, PKK'nin yanlışlarını eleştirme adına PKK'ye yüklenmekte ve TC temize çıkarılmaktadır PKK'nin yanlışlarını eleştırmek, O'nu TC ile aynı kefeye koymayı ve hatta Kuzey Kürdistan'da yaşanan barbarlığın, sürgünün, zorla asimilasyonun vb vb.nin esas sorumlusu ve suçlusu olarak göstermeyi haklı çıkaramaz! Nûpel de PSK'nin ve tüm burjuva sıyasetçilerin TC'yı temize çıkarma oyununda rolünü üstlenmiştir..

Sorumluluğu ve suçu PKK'ye yükledikten sonra *"silahlar bırakılırsa Kürt sorunu'nun çözüleceğini söyleyenlerin haklılık payları" (agd, sayfa 16)* olmadığını tespit ederek kendilerini farklı göstermeye çalışsalar da TC'yı temize çıkarma rolünden kurtulamamaktadırlar. Silahlı mücadelenin bırakılmasıyla Kürt sorununun çözüleceğini savunanlara karşı söylenenler de yaptığımız tespiti onaylamaktadır Takınılan tavır şöyledir:

"Doğrudur 15 yıldır Kürdistan'da yürütülen savaş, bizi çözümden çok uzak yerlere savurmuştur. Hedeflerimizi karartmış, ülkemizde taş üstünde taş bırakmamıştır. Yıllardır Kürt halkına uygulanan sömürgeci zulüm ve vahşete rağmen, 'meşru' ve 'haklı' mücadelemizi 'haksız', örgütlerimizi 'terörist' konumuna düşürmüştür. Gelinen yerde, Kürdistan'ın dünkü biçimiyle bir 'silahlı mücadele'ye artık bır gün bile tahammül edemeyeceği de doğrudur.

Fakat, bu doğrulardan, silahın klasik ve palevari kullanımından kalkarak, tepkisel anlayışlarla uç noktalara savrulmak ve savaşım araçlarımızı yadsımak intihardır." (aynı yerden)

Burada 15 yıldır süren silahlı mücadelenin Kürt sorununun çözümüne engel olduğu yönlü ve PSK kaynaklı sıyaset onaylanmaktadır. Laf düzeyinde silahlı mücadele genel olarak reddedilmese de, 15 yıllık biçimiyle silahlı mücadele de reddedilmektedir.

Buna göre, tırnak içinde söylense de, PKK'nın verdiği silahlı mücadele, Kürdistanlı örgütlerin haklı mücadelesini haksız duruma ve bu örgütleri "terörist" konumuna düşürmüştür... Peki ama Nûpel için dünkü biçimiyle bir silahlı mücadelenın alternatifi nedir? Genel olarak silahlı mücadeleyı bır savaşım aracı olarak reddetmemek! Bu tavır, oportünizmin reformızmı gızlemeye hizmet ettığine en iyi örneklerden bırıdır.

Nûpel dergisi de PSK'nın savunduğu sıyasetin, yani 15 yıllık sılahlı mücadelenın Kürt ulusal sorununun çözümüne "engel" olduğu, "çözüm"den uzaklaştırıldığını savunmaktadır. Bu konuda soylenecek olan, PSK hakkında takındığımız tavrın Nûpel ıçın de geçerli olduğudur. (Bakınız Stêrka Bolşewik, sayı 9, sayfa 19) 15 yıldır verilen sılahlı mücadeleyle, Kurt ulusunun ulusal mücadelesi bağlamında herhangı bır sonuç elde edılmedığı görüşlerı bütünüyle yanlıştır.

REFORMİZMİN TEORİSİ...

Nûpel'ın Mayıs-Hazıran 1999 tarıhlı 2 sayısında "Değişen Dünyada Eski Anlayışlar ve Yenı Arayışlar" baş-

lıklı yazıda Kürt ulusal hareketının durumu da ele alınmaktadır. Bu yazıda PKK önderlığındekı ulusal hareket de sözkonusu edılmekte ve PKK'ye atfen de değerlendirmeler yapılmaktadır. Bu yazının konumuz açısındaki önemı, esas olarak Nûpel'ın "dünya değışiyor" tespitine bağlı olarak reformızmin teorisini nasıl yaptığını göstermesidir.

Dünya işçı sınıfı hareketinin tarihini bilenler, Marksizm-Leninizm'ın en temel ilkelerinin revize edilmesinde, proletaryanın sınıf mücadelesinin burjuvazinin sınıf çıkarlarına uyarlanmasında öne çıkan tespitlerinden biri "dunya değişiyor", "çağımız değişti", "koşullar değişik" vb. bıçimde formüle edilen "değışım" tespitidir. Gerçekten de soruna dıyalektik yaklaşıldığında, dunyanın, toplumsal yaşamın süreklı bir değişim gösterdiği tespiti doğrudur Fakat, oportünistlerle revizyonıstler, bu tespiti işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi olan Marksızm-Leninizm'ın temel ılkelerını reddetmek için kullanmaktadırlar Bılimsellık adına işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinin temelini dınamıtlemek için Marksizm-Leninizm'e açıkça ve cepheden saldırmak yerine; Marksızm-Leninizm'e sahip çıkar görünüp ışi halletmeye çalışmaktadırlar Nûpel dergisi de "değışım" adına kendini düzene uyarlamanın teorisini yapma durumundadır Nûpel'in 2. sayısında yapılan tam da budur.

Sözkonusu yazıda sınırlamasız Rus sosyalemperyalızmı önderlığındeki Doğu Bloku'nun çökmesini "Sosyalist sistemın uluslararası düzeyde" çökmesi olarak değerlendirildıkten sonra, Kürt ulusal kurtuluş hareketinın uluslararası alanda müttefık bulmasının olanaksızlaştığı tespit edilmektedir.

Burada konumuzla doğrudan bağı olmasa da, kısaca 1990'larda "sosyalist sistem çöktü" tespitine değinmek gerekiyor. "Değişen dünya..."nın tartışıldığı yerde hiç sınırlamasız 1917-1990 döneminin sosyalist bir donem; 1990'lı yılların başında çöken sistemin de sosyalist sistem olarak gösterilmesi tarihi gerçeklerin tersyüz edilmesidir. Bu yaklaşım bile Nûpel'in modernrevizyonızmden ne kadar etkilendiğini ortaya koymaya yeterlidir.

Bu tavır, dönemin Rus sosyalemperyalızmını sosyalist bir sistem olarak göstermesiyle; modernrevizyonizmi Marksizm-Leninizm dıye satmaya kalkışmasıyla Nûpel'in Marksızm-Leninizm ile kökten çelıştiğini göstermektedir.

Bunun dışında "geleneğimiz" dedikleri KAWA'nın Rus sosyalemperyalizmi bağlamında takındığı devrımci tavırla da çelişen ve Nûpel'in gerçekte KAWA'nın devrımcı tavırlarına değil, oportünist, revizyonist ve milliyetçi tavırlarına sahip çıktığını bu tavır da açıkça göstermektedir.

Yenıden yazımızın esas konusuna donersek, Kürtlerin uluslararası düzeyde müttefık bulmasının olanaksızlaştığı tespitinden sonra emperyalızmin Ortadoğu'daki amaçları için Kürt ulusal hareketini sisteme dahil etme sıyasetinden de bahsedılmekte ve şu tespit yapılmaktadır

"Ancak sisteme dahil etme ve sistem ıçi bir çözüme ne ulusal kurtuluş hareketi ne de Turk devleti hazırdır." (Nûpel, sayı 2, sayfa 4)

Bu tavır, Öcalan'ın İmralı'da tutuklu bulunduğu ve TC ile anlaşma temelinde Kürt ulusal sorununu düzen çerçevesinde ele aldığının tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı bir dönemde takınılmaktadır. Sıyası korluk denen şey bu olsa gerek!

Buradaki temel mantık, Kürt ulusal sorununun çözümü için düzen çerçevesinde hareket etmenın kendisi yanlış değıldır... Fakat taraflar buna hazır değildır! Burada; Nûpel'ın ulusal soruna yaklaşımdakı sakat anlayışı bir yana, Nûpel varolan durumu da doğru değerlendırmiyor. Olgu olan, ulusal kurtuluş hareketi olarak ıfade edılen PKK ile TC'nin sorunu sisteme dahil etme konusunda hazır oldukları; sözkonusu olan farklılıkların bunun nasıl ve hangi yoldan gerçekleştırileceği üzerınedir.

Nûpel'ın olguları tersyüz eden yaklaşımları, alıntının devamında derınleştırilerek sürdurulmektedır Nûpel'e göre durum şöyledır.

"Türk devletı Kurt ulusal güçlerını ortak olarak sistemin ıçinde görmek ıstemiyor ve Kürt coğrafyasına ait ne varsa yok etme ılkesını benımsedığı ıçın bu öneriyı kabul etmiyor, ulusal kurtuluş güçleri ıse sosyalist nıtelikleri, bağımsızlıkçı özellikleri, anti emperyalıst tavır ve ılkeleri sisteme karşı radıkal duruşları ile emperyalistlerın ve burjuvazinin sistem içinde, Türk devletı ile ve devletin sınırları içinde bir çozum arayışlarına karşı bugüne kadar ılgısız kaldılar " (aynı yerden)

Buraya kadarkı tespitler ıkı tarafın neden hazırlıklı olmadığını ıspatlamak için yapılmaktadır Fakat bu tespitler de gerçekleri tersyüz eden tespitlerdir. Eğer Nûpel ulusal kurtuluş hareketi'nden kendi "geleneğini" anlıyorsa o zaman sozkonusu geleneğin TC ile pazarlık yapabilecek durumda bile olmadığını gormesi gerekır. Yok, eğer PKK önderlığindekı ulusal hareket sözkonusu edılıyorsa –bizce boyle olması gerekır–, o zaman da bu harekete atfedılen nıtelıklerin hıç bırı gerçeği yansıtmıyor Kı, bır sayfa sonra Nûpel dergısi de kendi tespıtını çürüten şu tavrı takınmaktadır.

"Aslında Kürt hareketleri 1993'ten bu yana, gerek taleplerinde gerek politikalarında yaptıkları değişikliklerle sisteme entegre olma çabası ıçine girmişler ve sistem ıçi bir çözümü zımnen kabul etmişlerdir. (. .) Ülkemiz sosyalıst ve demokratık ulusal hareketi sadece hedeflerınde ve taleplerinde değıl, ılkelerinde de önemlı tavızler vererek uluslararası karşı devrim cephesinin kabul edebileceği sınırlara çekılmiş ve sistem ıçı çözüm arayışlarına yönelmişlerdır " (sayfa 5)

Bu ne perhız, bu ne lahana turşusu? deyımı de herhalde böylesi tavırlar ıçın soylenmiş! Eğer "sosyalist ve demokratık ulusal hareket" düzen ıçı çozum arayışlarına 1993'ten berı yönelmışse, o zaman Kurt ulusal hareketının sisteme dahıl olmaya hazır olmadığı tespıti neyın nesidir? Ya da tersi!

Kendı söylemlerını de çürüten bu durum tespıtı, aslında kendını düzene uydurmanın teorisini hazırlamak ıçındir. Nûpel, "sosyalıst ve demokratık ulusal hareke-

tın" sistem içi çözümlere yönelmesini, ilkelerinden taviz vermesini eleştirmiyor. Hayır! O, alıntının devamında düzene entegre olabilmenin yolunu düzlüyor ve şunları tespit ediyor:

"Ancak bu konuda da (yani sistem içi çözüm arayışlarında BN) *istikrarlı bir politika ve tavırdan yoksundurlar. Kendi içinde, tutarlı olmayan birçok anlayışı ve tavrı barındırmaktadırlar ve bu durum güvenirliği ve inandırıcılığı zedelemektedir." (aynı yerden)*

Peki ama, kime güvenirliğini ve inandırıcılığını ispatlayacaklar? Tabii ki, emperyalistlere ve TC'ye! Nûpel'deki anlayışın mantıki sonucu budur. Yine Nupel'in mantığına göre, eğer sistem içi çözümlere, karşıdevrim cephesinin kabul edebileceği sınırlara çekilinmişse, o zaman da bunun gerekleri yerine getirilmeli! Kürt ulusal hareketinin tavrının tutarsız ve çelişkili bir tavır olduğu tespiti doğru da, Nûpel, Kürt hareketinin Türkiye'de antiemperyalist, sosyalist hareketlerle ittifak yapmaya çalışmasını eleştirmektedir. İşte bu noktada kendisinin de sistem içi çözüme sıcak baktığını ele vermektedir. Nûpel Kürt ulusal sorununun çözümüne nasıl yaklaştığını şöyle ifade etmektedir:

"Partimiz gerek kuruluşunda gerekse de hareket olarak çıktığı 76'dan beri Kürt coğrafyası sorununun iki tur çözümünü de benimsemiştir. Ya Türkiye halkıyla birlikte, gönüllü birliğe dayanan eşitlikçi demokratik bir çözüm ya da ayrılma hakkını kullanarak bağımsız bir devlet olarak ortaya çıkmak. Teorik olarak her iki çözüm şekli de doğrudur. ***Sorunun çözümünde temel ilke, halkın asgari taleplerinin karşılanmasıdır."*** *(abç) (sayfa 4-5)*

Altını çizdiğimiz yere kadarki bölüm kendi başına ele alındığında doğrudur. Fakat Nûpel bu doğruyu, altını çizdiğimiz tespit için kullanmaktadır. Durum böyle olduğu için de burada takınılan tavır, ulusal sorunun çözümüne yaklaşımda Nûpel'in reformist, sistem içi çözümü savunan bir konumda olduğunu göstermektedir.

Kürt ulusunun Türk ulusuyla ve azınlık milliyetlerle kendi özgür iradesi temelinde birlikte yaşamaya; ya da yine ozgür koşullarda ve özgür iradesiyle ayrı devlet kurmaya karar vermesi sadece teorik olarak değil, ilkesel olarak da doğrudur.

Fakat sorunun çözümünde **temel ilke**, Nûpel'in dediği gibi ***"halkın asgari taleplerinin karşılanması"*** değildir Sorunu böyle tespit etmek, tam da oportünist siyasetin, içinde bulunulan döneme göre ilke tespit etmesidir. Olgunun açığa çıkması için sormak gerekiyor: Halkın asgari talepleri nedir? Bu talepler her zaman aynı mıdır? Ve bugün halkın asgari talepleri düzen içi çözumü dıştalamakta mıdır? Ya da sorunu devrim mücadelesine bağlı mı ele almaktadır? Bu tür sorular kuşkusuz ki çoğaltılabilir. Fakat Nûpel'in sistem içi çözümün teorisini yapmaya çalıştığını göstermek için bu kadarı yeterlidir!

Sorunun çözümünde **temel ilke**, ***"halkın asgari taleplerinin karşılanması"*** değilse nedir? Sorunun, yani ulusal sorunun çözümünde **temel ilke,** herşeyden once **ulusal sorunun çözümünün devrim sorununa bağlı ele alınması ilkesidir.** Somutta da Kurt ulusal sorununun çözümunün, değişik ulus ve millıyetlerden işçi ve emekçilerin birlığı ve ortak mücadelesıyle faşıst Türk devletinin yıkılması mücadelesıne, demokratik devrım mücadelesıne bağlı ele alınması demektır. Nûpel, aynen Semıç gibi ulusal sorunu devrım sorunu olarak değıl, reform sorunu olarak ele almaktadır.

Böyle olduğu için de sistem içi çözüm arayışlarına girenlerın "inandırıcılık ve güvenırlilik" sağlamasının önündeki "çelişkili" durumun aşılması önerılmektedır. Bu "çelişkinin" kaynağında yatan şeyın "sosyalist sistemın" çökuşünün beraberınde getirdığı sonuçları "doğru" kavramamak olduğunu savunan Nûpel, çözüm olarak şunları önermektedır:

"1970'lerin sosyalıst hareketı, o günün dünya şartlarında ıdeolojık ve politik kimlik kazanan hareketlerının ikibin yılındaki değişimleri tahlil etmeden, değışen dünyayı kavramadan eski politıkalarıyla yol almaları zordur. Ülkemiz sosyalist hareketinin kararsız ve çelışkili tavrı da bundan kaynaklanıyor. Ulusal kurtuluş hareketleri, öncelikle, günümüz dünyasının verilerını temel alarak dünyadaki koordinatlarını yeniden tespit etmelidirler. Kımlıklerini netleştırdıkten sonra da uygun politikalarını, hedeflerini belirlemelıdirler." (sayfa 5)

Bu tavır, değişim adına geçmişte varolan doğruların da reddedılmesi siyasetının burada dolaylı olarak dile getırılmesidır. Kuşkusuz kı 1900'lü yılların başlarıyla karşılaştırıldığında ikıbınli yıllara gelindığında bırçok değişıklik olmuştur. Sınıf mücadelesinde proletaryanın ve ezilenlerin kurtuluşu için mucadelede bu değişiklikler emperyalızm ve proleter devrimleri çağının marksist-leninist temel ılkelerını geçersiz kılan, öze ılişkın değişiklikler değıldir. 1900'lü yılların başlarından gunumüze kadar ozellikle teknolojik alanda muazzam gelişmeler olmuştur.

Fakat, sozkonusu değişıklıklerın de doğru bır temelde tahlil edilmesi ve mücadele için doğru derslerın çıkarılabılmesı için de, öncelikle Marksızm-Leninizm bilimının çıkış noktası olarak alınması, kavranması ve ılerletilmesi gerekir. Nûpel değişim adına "yenı bır kimlik" arayışına gırerken, 1970'ler sonrası donemı değerlendırebilmek ıçın bütün bır yuzyılın uluslararası ışçı sınıfının ve ezılen ulusların ulusal kurtuluş hareketlerinin deneyimlerının üstüne sünger çekmektedir Böylece "değişim" adına bir kez daha Marksızm-Lenınızm, proletaryanın ve ezılen halkların kurtuluş mücadelesi reddedilerek, ezılenler sısteme entegre edılmeye çalışılmaktadır!

Yazının devamında Nûpel dergisi Lenın'ın tezlerinin geçersızlığını de, durumun değışmesıyle açıklamaya çalışmaktadır. Klasık sömurgelerın kendı devletlerını kurarak ortadan kalktığı ve ezılen ulusların ulusal kurtuluş hareketlerının, sosyalıst hareketın müttefıkı olmaktan çıktığı tespıtının yanısıra,1990'da "sosyalıst sıstem"ın çöktüğü tespıtine de bağlı olarak, "dünyayı şekillendıren temel çelışkının" de ortadan kalktığı savunulmakta, devamında ise şunlar soylenmektedır:

"Bılındığı gibi bıze yol gosteren Lenin'in tezleri hem

sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerine hem de 1917 devrimi ile kurulan sosyalist iktidarın varlığına dayanıyordu ve bu temelde baş düşman olan emperyalist güçlere karşı 'dünyanın bütün işçileri ve ezilen halkları birleşin' stratejik şiarını benimsemişti. Lenin'in temel tezlerine kaynaklık eden sosyalist iktidar ile sömürgelerin kurtuluş savaşları bugün artık yok " (sayfa 6)

Nûpel, kavram olarak Lenin'in tezlerini reddetmek gerektiğini savunmasa da, içerik olarak "durum değişti" diyerek Lenin'in tezlerini, daha doğrusu Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerini geçersiz saymaktadır Bunu yaparken de sanki Lenin'in ulusal sorunda ve ulusal kurtuluş hareketlerinin Proleter Dünya Devrimi'nın ve Dünya Komünist Hareketi'nın müttefikleri olma konusundaki sıyasetinin ilkelerinin olmadığını; hatta Lenin'in temel tezlerini 1917 Ekim Devrimi sonrasında ortaya koyduğu vb. bir çerçeve çizilmektedir. Örneğin, Marks ve Engels'ın Komünist Manifesto'ya yazdıkları *"Bütün ülkelerin işçileri birleşin!"* şiarına *"Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!"* şiarı, Komünist Enternasyonal'ın 2. Kongresi'nde ve hemen ardından Bakü'de gerçekleştirilen "Doğu Halkları Kurultayı"nda eklenen bir şiar olmuştur. Peki bu döneme kadar Lenin'in temel tezleri yok muydu? Nûpel reformizminin üstünü örtebilmek için tarih çarpıtıcılığı da yapıyor.

Bu temel atıldıktan sonra sıra duvarların örülmesine geliyor. Emperyalistlerin TC üzerinde etkili olabilmesini savunabilmek için önce şu tespit yapılmaktadır:

"Subjektif niyetimizi ve arzularımızı realitenin yerine koyar ve ona göre çözum önerirsek, gerçekçi politikadan ayrılmış oluruz İstemekle herşey olmuyor İstem toplumsal realiteye uymuyorsa ütopya olur." (sayfa 8)

Olur mu olur! Nûpel dedikten sonra neden olmasın? Burada da oportünizmin, revizyonizmin temel açıklamalarından biri, "gerçekçi politika yapma" teranesiyle karşılaşıyoruz. Düzene entegre olmanın ve "Yeni Dünya Düzeni"ne övgüler düzmenin şimdiki adı "gerçekçi politika" oluyor! İlkeler gerçeğe uymuyorsa neye yarar ki? Öylesi durumlarda ilke değil realite geçerlidir! Üstüne üstlük, istemleriniz toplumsal gerçekliğe uygun değilse; siz istemlerinizi toplumsal gerçeğe uydurmalısınız! Aksi halde "ütopik" olursunuz! Nûpel'ın siyasi yaklaşımdaki mantığı böyle işliyor!

Buna göre örneğin, devrim isteği bugünkü toplumsal realiteye uygun değildir ve bu istemden vazgeçilmelidir! Hele hele Komünizm istemi ise zaten toplumsal realiteye uygun değildir Bu istemi de bir kenara atabilirsiniz! vb. vb Ve bütün bunlar toplumsal gerçeklik adına, ulusal kurtuluşçuluk adına ve sosyalistlik adına yapılmaktadır. Nûpel'de subjektif istemler objektif gerçekliği değiştirmek için değil, kendini objektif duruma uyarlamak için vardır! Reformizme kuyrukçuluk da eklenerek oportünizm taçlandırılmaktadır.

Bunun vardırıldığı yer ise şöyledir:

"Sömürgecilerin imha ve inkarda ısrar ettiği bir dönemde emperyalistlerin ve Türkiye üzerinde etkili olabilecek güçlerin siyasal çözüm ya da demokratik çözümden bahsetmelerini olumlu karşılamak gerekir ve bu güçleri bu önerilerine sahip çıkmaya ve Türk devletinin politikasına karşı tavır geliştirmeye zorlamak gerekir." (aynı yerden)

Evet, Nûpel emperyalistlerin kendi çıkarları için Kürt sorununa el atmalarını, TC'nin varlığını sürdürdüğü koşullarda ve misak-ı milli sınırları çerçevesinde düzen içi bir "siyasi çözüm"u doğru bulmaktadır ve savunmaktadır Bu bağlamda da esas olarak PKK ve PSK ile özde bir farklılık yoktur.

Örneğin PKK önderliğinde oluşturulan ve gelinen yerde dağıtılan "Kürdistan Ulusal Platformu"nun Kürt ulusal sorununun çözümü için öne sürdüğü taleplere Nûpel çevresinin eklediği tek talep "kendi kaderini tayin hakkının tanınması" talebidir.

Ulusal sorunun çözümünün devrim sorunu olarak ele alınmadığı bilindiğinde ve talebin uluslararası emperyalist kurumlar tarafından da dile getirildiği "toplumsal gerçeklik" durumunda bu talebi savunmanın Nûpel çevresini diğer reformistlerden ayıran bir özelliğe sahip olmadığının altı çizilmelidir

Önümüzdeki dönemin Kürt ulusal sorunu bağlamında "çözüm dönemi" olduğunu ve mevcut durumun azami taleplerin gerçekleştirilmesine elvermediğini tespit ettikten sonra Nûpel şunları söylüyor:

"Dolayısıyla tarafların kabul edebilecekleri çözümler öne çıkmaktadır. Partimiz bu konuda asgari taleplerini belirlemiştir. Partîya Şoreş Kürt örgütlerinin oluşturduğu ulusal platformun kabul ettiği talepler listesine bir ek yapmayı uygun bulmuştur ki, bu da Kurt coğrafyası halkının kendi kaderini tayin hakkının tanıması ilkesidir. Diğer talep ise Türkiye'nın reddedemeyeceği taleplerdir." (sayfa 10)

Toplumsal gerçeklik adına Nûpel'in konumu kendisini TC'nin de kabul edebileceği asgari talepleri dile getirmekle sınırlamaktır Bu olgu bir kez daha bu konuda Nûpel'in ve çizgisini savunduğu siyasi örgütün Marksizm-Leninizm ile söylem dışında herhangi bir ilişkisinin olmadığını göstermektedir.

Böyle olduğu için de Nûpel PKK'nın önemli hataları olduğunu söylese de, ne PKK'nın çizgisine ve ne de bu çizginin Öcalan şahsında İmralı'da dile getirilen görüşlerine Ekim 1999 tarihli 3 sayısına kadar açıkça herhangi bir eleştiri yöneltmemektedir

Nûpel sayı 2'de PKK'nın eleştirilmesi bağlamında şöyle bir tespit yapılmaktadır.

"Partimiz de dahil olmak üzere Kürt coğrafyasının kuzey parçası partileri PKK'nın askeri savaşını zımnen destekledi, hatalarına karşı düşman koz olarak kullanmasın mantığıyla ses çıkarılmadı, ama bugün artık çok geç. Mücadelenin kanunları bu hatalarımızdan dolayı, sonuçlarına katlanmamızı, kefaretini ödememizi istiyor ve ödettiriyor " (sayfa 9)

Bu tespite bakıldığında Nûpel'in yapılan hatanın özeleştirisini yaptığı sanılır. Fakat, soylendiği gibi "artık çok geç"! PKK'nın yanlışlarını zamanında eleştirmemek ve bunun yanlış yapıldığını düşünmelerine rağmen, "düşman koz olarak kullanmasın" mantığıyla bile bile yapılmadığını tespit etmek sadece ve sadece hatanın ne ka-

dar ağır olduğunu gösterir. Hastasına gereken ilacı zamanında vermeyen doktorun, hasta öldükten sonra ilaç vermemekle hata yaptım demesi gibi, Nûpel de iş işten geçtikten sonra "hatalar"dan bahsetmektedir. Bu yapılırken de kendi "geleneği" adına değil tüm Kuzey Kürdistanlı örgütler adına yaparak hataları "adil" bir biçimde dağıtmaya çalışılmaktadır. Özeleştiri yapar görüntüsüyle gerçek hatalardan kaçmaktadırlar.

PKK'ye zamanında ve doğru temelde eleştiri getirmemek, PKK'nin mücadelesine destek değil, köstek olmuştur! Ve bu yaklaşıma sahip olanların hepsi de PKK'nin geldiği yerin sorumluluğunu taşımaktadır. Yine bu sorumluluğun temel kaynağı da milliyetçiliktir, pragmatızmdır. Kürt olsun da ne olursa olsun mantığı, PKK'ye eleştiri getirmenin önünde en temel engellerden biri olmuştur.

"Kürt örgütlerinin hatası, PKK'yi eleştirmek değil, aksine bugüne kadar PKK'nin hatalarına karşı sessiz kalarak zımnen destek olmak ve dolayısıyla hatalara ortak olmaktır." (Nûpel, sayı 3, sayfa 20)

PKK'ye eleştirisi olup da eleştirilerini getirmeyenler, evet hatalara ortak olmuşlardır. Fakat bu tespitte de yine genel olarak "Kürt örgütleri" adına konuşulmaktadır ve yanlış bir biçimde genelleme yapılmaktadır Örneğin, kendisini Kürt örgütü olarak görenler içinde PSK, yer yer PKK'ye eleştiri getirmiştir. Bu bağlamda ama esas sorun eleştirinin hangi temelde yapıldığı ve alternatif olarak hangi görüşlerin savunulduğudur. Kendi yanlışlarını açık gönüllülükle ortaya koymaktan kaçınan Nûpel, işi genel tespitlerle halletmeye çalışmaktadır.

Nûpel sayı 3'deki bir başka yazıda ise bu konuda şunlar söylenmektedir:

"Gelinen aşamada artık kapsamlı, ama derinlemesine değerlendirmelerin yapılması ulusal kurtuluş hareketinin bekası için son derece gerekli ve zorunludur." (sayfa 23)

Bu tavır, Kürt ulusal hareketinin yenilgisinin tespit edildiği bir dönemde takınılmaktadır. Diğer bir tanımlamayla, gelinen yerde ölünün sağlığı üzerine "kapsamlı ve derinlemesine değerlendirmelerin" yapılmasının gerekli ve zorunlu olduğu söyleniyor...Gelinen aşamada bu zorunluluk ve gereklilik kendilerini temize çıkarmanın zorunluluğu ve gerekliliğinden başka birşey değil. Bu yaklaşım alıntının devamında şöyle ortaya konmaktadır

"Hala bir çok nedenden, güven vermeyen ortam ve zeminlerin varlığından dolayı, söylenmesi ve tartışılması kesinkes gerekli olan sorunların ve konuların ele alınmaması bizi toplu olarak olumsuz bir konuma, hata ve zaafların zımnen ortağı durumuna düşürmüştür. Bu bağlamda şu söylenebilir; bu kadar hata ve zaaf, PKK'ye 'muhalif' olan siyasi yapılanmaların, bir anlamda 'sorumsuz'luklarından kaynaklanmıştır." (aynı yerden)

Mantık nasıl işliyor? Biz aslında hata ve zaafların ortağı değiliz ammaa... güven vermeyen ortam ve zeminlerin varlığından dolayı sustuk .. Ne diyelim? Oportünizme yakışır! Bunu tespit ettikten sonra da özeleştiri yapılıyormuş gibi PKK'ye "muhalif" örgütlerin sorumsuzluklarından bahsetmektedirler. İşi, yine genel laflar içinde pişirmeye çalışmaktadırlar! Peki ama sizin sorumluluğunuz ne kadardır? Niye kendi sorumluluğunuz, hata ve zaaflara ortaklığınız hakkında somut değerlendirme yapmıyorsunuz?

Özeleştirıden genel laflarla hataları paylaşarak kaçmaya çalışmalarının yanısıra, sorumluluğu yine PKK'nin üzerine atmaya çalışmaktadırlar. Alıntıyı bıraktığımız yerden aktarmaya devam ettiğimizde şu tespitle karşılaşmaktayız:

"Silahın da kullanıldığı her türlü şiddet yontemiyle susturulan bir muhalefetin elbette rolünü oynaması beklenemezdi." (aynı yerden)

Kendi rollerini sadece "muhalefet" olmakla sınırlayanların silahların da kullanıldığı şiddet ortamında rolünü yerine getirmesini beklemek de olmaz doğrusu... Halbuki şiddet ortamı olmasaydı "muhalefet" rolünü ne güzel oynardı!

Nûpel, sonuç itibarıyla eleştiri getirilmeliydi dese de hatanın sorumluluğunu esas olarak PKK'ye ve diğer "Kürt örgütleri"ne yüklemeye çalışmaktadır. Kendilerini temize çıkarmaya çalışırlarken de çamura batmaktadırlar! Özeleştiri adına oportünizmin en iyi örneklerinden birini sergilemektedirler.

Bolşevikler olarak bizim yıllardır PKK'nın yanlış çizgisine getirdiğimiz eleştırilerın varlığının bılıncındedir bunlar. Yine, bunlar Nûpel'in geleneğine getirdiğimiz eleştirilerın de bilincındedir. Fakat buna rağmen bolşevıklerin Marksizm-Leninizm temelındekı eleştırel tavırlarından söz etmeye bir türlu dilleri varmıyor, bu tavırlar hasıraltı edilıyor. Biraz dürüstlük!

Gelinen yerde PKK'ye eleştiri getirılmelıydı vb. tavırları, aslında bunların sıyasi olarak yanlışlarından kurtulma istemlerinden kaynaklanmıyor. Hayır! Bunlar, döneme ve duruma göre siyaset yapma tavırlarına uygun olarak ilkesizliklerini bir kez daha göstermektedirler. Bunların ilkesi, ilkesızlıktir! İşine ne geliyorsa onu al ve savun şiarı bunlara yol gösteren temel sıyasettır.

ÖCALAN'IN SİLAHLI MÜCADELENİN TERKİ ÇAĞRISI HAKKINDAKİ YAKLAŞIM

Bu konuda takınılan tavırlarda öncelikle yapılan tespit, PKK Başkanlık Konseyi'nın Ocalan'ın çağrısına olumlu yanıt vermesının "Kürt hareketinin yenilgisini kabul etmedir" biçımindedir. Hatta olanın PKK ile TC arasında bir uzlaşma olmadığı, "Kürt hareketının teslım" olmasıdır yönlu de tespıt yapılmaktadır Bu tespıtler bağlamında söylenecek bır şey yoktur, bunlar doğru tespıtlerdir.

Fakat soruna genel yaklaşım bağlamında ortaya konanlar, yukarıda ortaya koyduğumuz reformıst tavrın Nûpel'ın sıyasetınde iyice yerleşmış olduğunu birkez daha gostermektedir. Nûpel'in PKK'nın sılahlı mücadeleyı bırakıp, güçlerini sınır dışına çekmesine temel ıtıra-

zı; zamansız ve ortamı yok bıçımındedır. TC ile anlaşılacaksa, bunun karşılıklı tavızler temelinde olması ve teslimiyet temelinde olmaması gerektığı savunulmaktadır.

Bu konuda sorunun özünü ortaya koyan tavırlarını aktaralım:

"Demekki; ne iç ve ne de dış koşullar A. Öcalan'ın çağrısına temel teşkil etmiyor. Bu bakıma, 'silahlı mücadeleye son verme' ve 'devlet sınırları ötesine çekilme'ye yönelik yapılan ***A. Öcalan'ın çağrısı zamansız ve mevcut siyasi koşullar dikkate alınmaksızın yapılmıştır."*** *(abç) (Nûpel, sayı 3, sayfa 26)*

Nûpel'in değerlendirmesi böyledir Böyle olmasına böyledir de, PKK çağrının zamanında olduğunu ve mevcut koşulların dıkkate alındığını söylerse ne olacak? Özde hiç bır şey değişmeyecektir. Çünkü, sorunun özü bu çağrının zamansız ya da mevcut koşulların dikkate alınıp alınmadığında değil, içeriktedır.

İçerık ise, PKK'nın TC'nın mısak-ı milli sınırlarının savunuculuğunu yaptığına, TC'yi destekleyecek bır güç olmaya hazır olduğuna ve PKK'nin TC'nin yüksek çıkarlarını savunduğuna; sılahların bırakılmasının ve ortamı oluştuğunda tüm PKK güçlerinin TC'ye teslım olacağına faşıst Türk devletinin ıkna edilmesi çabasıdır ve bunun için atılan bır adımdır. Mevcut devlet yapısının varlığını sürdürdüğü koşullarda bu adımın ne zaman atıldığı sorunun özünü değıştirmez

Mevcut koşulların göze alınmadığı ise Nûpel'in kendi kuruntusudur sadece. Böylesı bır çağrının yapılması tam da içinde bulunulan mevcut koşulların ve bu koşullar altında PKK'nin sıyasetinin de bu çağrıyı yapmaya uygun olmasının sonucudur. Eğer Öcalan esir alınmış olmasaydı, o zaman boylesi bir çağrının 2 Ağustos 1999 tarıhında yapılmayacağı, sılahlı güçlerin pazarlık aracı olarak elde tutulmasının gereklılığı de bılındığında söylenebilir. Ama koşullar değışik! Nûpel Öcalan'ın çağrısının özüne karşı değildır. Reformızmın teorısını yapan, PKK'nin 15 yıl yanlış bir sılahlı mücadele verdığını savunan ve emperyalistlerin düzen içi "çözüm"üne sıcak bakan bır sıyasetın, sılahların bırakılması çağrısına ve bu çağrının içerığine kökten bır ıtıraz yükseltmesi de aslında beklenemez.

Beklenecek tavır şöyledır:

"Türk devletıyle, bir takım ulusal haklar ve demokrasi için olası bır görüşme ve uzlaşmaya gıtmek yanlış değildır. Gerekli koşullar biraraya geldiğinde ve uygun bir zamanda, ulusalcı sıyası güçlerde, dığer butün halkların temsılcıleri gibi elbette düşman güçlerle masaya oturabılirler, uzlaşmaya girişebılırler, hatta koşulsuz geriye çekilmeler ve geriye adımlar bıle atabilirler. Şartların ve siyasetin gerekleri neyi öngörüyorsa o yapılır. Elbette savaşın ve sıyasetin kurallarına göre butün bunlar yapılabilir Ancak; koşullar olgunlaşmadan, zamanı gelmeden, üstelik kendisini ve konumunu güçlendirecek hiç bır karşılık beklemeden, düşman gücün en ufak bir ıyi nıyet jesti ya da adımı ortaya çıkmadan, sözkonusu çağrıya olduğu gıbi onay verilmez." (aynı yerden)

Ulusal sorunda devrımcı bır siyaset öncelıklı olarak Nûpel'in yaptığı gibi genellemeler yaparak ışin özünü ortadan kaldırmaz. Ulusal sorunun çözümünü devrım sorunu olarak ele alır. Nûpel bunu yapmıyor, tersine bu olgunun üzerini sıkı sıkı örtmeye çalışan bır sıyaset yürütüyor

Yani Nûpel çağrıyı esasen doğru buluyor ama zamanı gelmediğinden ve koşulları oluşmadığından dolayı çağrıya olduğu gıbi onay vermemektedır.. "Şartların ve siyasetın gerekleri neyı öngörüyorsa o yapılır"! Doğrusu ne büyük sıyaset! Bu tür laflar oportünızmin karakteristik özelliklerındendır

Evet, özgurlük, kurtuluş, sosyalızm adına marksıst-leninist ılkelerın çiğnenmesi "şartlar ve sıyasetın" gerekli kılması adına yapılmaktadır. Oportünistlerın reformizmi haklı çıkarmaya çalıştığı ve gerçeklerin üstünü örttüğü her yerde "şartlar!" kavramıyla karşılaşmak hiç de alışılmadık bir şey değildır.

Evet, evet şartlar!

Türkiye'de çokça dile getırilen Demırel'ın "Dün dündür, bugün bugündür" burjuva polıtikasının "sol", devrimcı ve komünıstlik adına konuşanların siyasetıne yansımasıdır bu "şartlar" kavramı!

"Sıyasetın gerekli" kıldığı tespıtı de yıne oportünızmın oyunlarından bırıdir. Sorunun özu hangi sıyasetın, hangi sınıfın çıkarlarını savunan sıyasetın sözkonusu olduğudur. Sıyaset de tüm toplumsal bılımler gıbi sınıflarüstü değildır. Şu ya da bu sınıfın, sınıfların çıkarlarına hızmet eder. Siyaseti genel kavramlara boğarak kullanmak ve sınıflarüstüymuş gibi göstermek burjuva siyasetıdır. Devrımcı olmak isteyenlerın bu siyasetten köklü bır bıçimde kopması, uzaklaşması gerekiyor

"İmralı süreci" olarak değerlendirilen süreç konusunda Nûpel dergısının tavrı, PKK'nın, PSK'nin ve Kuzey Kürdıstanlı örgütlerın büyük çoğunluğunun tavrından özde farklı bir tavır değıldir. Mılliyetçilik ve reformızm bunların da kanına ışlemiştir. Her ne kadar 2 Ağustos 1999 tarihli Öcalan'ın çağrısı sonrasında tavır takınan Nûpel yazarlarından bırı *"Özelde PKK'nın genelde KUKM'nin çıkarı gözönüne alındığında A. Öcalan'dan uzaklaşmanın ve onu kendi kaderiyle başbaşa bırakmanın artık zorunlu" (Nûpel, sayı 3, sayfa 54)* olduğunu tespit etse de, bu tavır Nupel'ın genel yaklaşımı değiştırmemektedir.

Bunların savunduğu sıyasetle de Kürt ulusunun kurtuluşu gerçekleşemez. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, mıllıyetçiliğe karşı proletarya enternasyonalizmini, reformızme karşı devrımcı savaşımı; revızyonızme ve oportünızme karşı Marksızm-Leninizm bilimini koyan, değışık ulus ve mıllıyetlerden ışçılerın ve emekçılerın bırlığı ve ortak mucadelesını savunan PARTİYA BOLŞEWIK (Kurdistana Bakur)'un saflarında orgütlenmek ve BOLŞEVİZM önderlığinde faşıst Türk devletını yıkmakla gerçekleşebılır.

Faşist Türk devletını yıkıp yerine ışçi-koylü ıktidarını kurmak ve sosyalizme gıden yolu açmak ıçın BOLŞEVIK saflara!

27 Ocak 2000 ✘

PKK'nin "Olağanüstü, 7. Kongresi" hakkında kısa bir değerlendirme...

PKK Başkanlık Konseyi'nin 7 Şubat tarihli açıklamasıyla, PKK 7. Kongresi'nin 2-23 Ocak 2000 tarihleri arasında yapıldığı kamuoyuna duyuruldu.

Bu kongrenin tüm belgeleri henüz kamuoyuna yayınlanmamış olsa da, kongrenin sıyasi olarak oynadığı esas rolün ne olduğu ortaya konmuş durumdadır. Ve bu da 7. Kongre'nın esas işlevı hakkında yeter verı sunmaktadır. Buna göre; 7. Kongre "yenilenme ve yeniden yapılanma" siyasetini gerçekleştirmek amacıyla "stratejık düzeyde değişim ve dönüşüm" meselesıne resmiyet kazandıran bir kongre olmuştur. Özcesi, Türk devletiyle yürütülen sılahlı mücadeleye son verip, açıkça legal alanda reformlar için mücadeleyı stratejik mücadele olarak karar altına almış, bu yeni siyasete uygun olarak yeniden yapılınmaya gideceğini ilan etmiştir.

Çarşambanın ertesinde Perşembenın geleceği ne kadar açıksa, PKK'nin 6. Kongresi'nin ardından 7. Kongre'de bu noktaya geleceği o kadar açıktı. Bu nedenle bız, Stêrka Bolşewık sayı 9'da Öcalan'ın "silahlı mücadeleyı bırakma" çağrısı ve sonrasındaki gelişmelere değinırken; PKK Genişletilmiş 2 Merkez Komitesi toplantısında "Olağanüstü Kongre" yapmanın da kararlaştırıldığına dıkkat çekmiş ve şunları söylemiştik:

"Bu Kongrenin yapacağı esas iş, Öcalan'ın savunmasında açıkça dile getirdiği 'demokratik cumhuriyet' yaklaşımını, 'yeni manifesto'sunu PKK'nin programı olarak kabul etmektir. Böylece Öcalan'ın Roma sürecinde dile getirdiği 'yeniden yapılanma' işi de sonuca bağlanmış olacaktır." *(abç) (Stêrka Bolşewık, sayı 9, sayfa 6)*

PKK Başkanlık Konseyi'nin açıklaması, Başkanlık Konseyi üyesi Osman Öcalan'ın açıklamaları ve kongreyle ilgili yapılan tüm açıklama ve yorumlar, yukarıda yaptığımız tespitleri onaylamaktadır. İşte Başkanlık Konseyı'nin açıklamasında 7. Kongre değerlendirmesi:

"Olağanüstü nitelikte kongremız, esas olarak stratejık düzeyde değışım ve dönüşümü ve bu temelde bir yenilenmeyı ve yenıden yapılanmayı gündemleştirdiği, bu yönüyle de önü uluslararası komployla kesilmeye çalışılan 6. Kongremizin bır devamı ve tamamlayıcısı niteliğinde bulunduğu bilinen bir gerçektir " (Özgür Politika, 10 Şubat 2000)

Burada açıkça 7. Kongrenin ne olduğu dile getirilmektedir.7. Kongre, 6 Kongrenin devamı ve tamamlayıcısıdır Buna göre eğer "uluslararası komployla" önü kesilmeseydi, 7 Kongrede yapılanlar "yenıden yapılanma" sıyasetı temelında daha önce de gerçekleştirilecekti. Fakat, Öcalan'ın esir alınması bu siyasetin 6. Kongrede gerçekleştirilmesini engellemiş, ertelemiştir. 7. Kongrenın 6 Kongrenın devamı ve tamamlayıcısı olduğu bir olgu tespitidir Değişik yanların öne çıkarılması gerçeği, özü itıbariyle PKK'nın sıyasetinin 6 Kongre öncesi de, sonrası da reformıst olduğunu ortadan kaldırmamaktadır. İmralı sürecında Öcalan'ın savunmasında ortaya koyduğu sıyaset de aynı sıyasetın doğal sonucuna vardırılması olmuştur. 7 Kongre ıse Ocalan'ın savunmasında ortaya koyduğu siyasetın Kongre düzeyinde onaylanmasından başka özel bir role sahıp değildır. Çizılen yolun ne olduğu konusunda da PKK Başkanlık Konseyı'nin açıklamasında şu tespit yapılmaktadır.

"Başkan APO ve şehıtlerimız, her zaman bize doğru yolu gösterecek, halkımızın eşsiz desteği ise partimizi en zor koşullarda bile başarıyla yürütecektir. Önderlık yeni yolu çizmış, halk büyük desteğini vermış, 7. Kongremiz ise yeniden büyuk kararlaştırma temelinde halkımız için kesin başarılar yaratacak yeni mücadele ve gelişme süreci başlatmıştır." (aynı yerden)

Evet, "önderlığin çizdiği yol"da yürümeye devam ediyorlar! Devam etmeye kararı verecek olan kendileri de, çizilen yolun, savunulan siyasetin yanlışlığını gızlemek için demagojiye başvurmaktan başka çareleri olmadığı için de, halkımıza "kesın başarılar yaratacak yeni mücadele"den bahsediyorlar! Faşıst Türk devletine teslım olmanın, düzene entegre olmaya çalışmanın ve bu sıyasette ciddı olduklarına faşıst Turk devletını ikna etmeye çalışmanın adı, *"kesin başarılar yaratacak yeni mücadele", "tarihsel kararlar"* vb. oluyor!

Cümlelerın içine "tarihsel" kavramının eklenmesiyle teslimiyet siyaseti olumlu ve önemli gosterılmeye çalışılıyor. Oysa, bır teslımıyet kararı, kendını tasfiye kararı, geçmişi tümden reddetme ve düzenle barışma kararı da bal gibi "tarihsel" olabilir. Sorunun özü şu ya da bu kararın "tarihsel" olup olmamasından çok, içeriğinin ne olduğudur İçerik ise Imralı surecinde en açık bıçımde ortaya kondu· "Demokratık Cumhurıyet" adına faşıst Türk devletiyle barışmak, düzene entegre olmak!

Türkıye'yı dönüştüreceğız, değıştıreceğız vb. açıklamalar da sorunun ozunü değiştirmemektedır Bu siyaset temelında, en fazla değiştırılecek olan TC'nin Anayasa'sındakı bazı maddelerdir. Ve bu da ışverenlerin çıkarlarının dayatması, TC'nın AB'ye gırmeye çalışması vb. vb.durumların dayatmasıyla bızzat lıberal burjuvazının temsılcıleri tarafından gerçekleştırılmeye çalışılıyor. Bundan PKK de kendıne pay bıçıyor ve bu gelişmeleri Kürt ulusal sorununun "adil ve kardeşçe" çozümü olarak Kürdıstanlı ışçı ve emekçilere sunuyor

PKK, 7 Kongresınde sılahlı mucadeleyı bıraktığı ve sıyasal mücadeleye başladığını kanıtlamak için de ERNK'nın adı Demokratik Halk Bırlıkleri, ARGK'nın adını da Halk Savunma Kuvvetleri olarak değıştırılmıştır

Şimdi sırada PKK'nın adının değiştirilmesi vardır. Gelişmelere bağlı olarak bu da yapılacaktır Alınan bazı kararlar Özgür Politika'nın aktarımına göre şöyledir:

"– Silahlı mücadelenin bırakılması resmi olarak kabul edildi

– Yeni partı stratejisinin temel mücadele bıçimi, demokratik siyasal mücadele olarak kabul edildi.

– Silahlı mücadele örgütü olan ARGK'nin Türkıye'nin demokratik dönüşümü ve Kürt sorununun çözümüne bağlı olan varlığı, halk savunma gücü biçımınde düzenlendi.

– Cephe örgütlenmesi olan ERNK'nin yerine, her alanda Demokratık Halk Birlikleri örgütlendirilecek.

– Yeni parti yönetimiyle birlikte, Abdullah Öcalan oybirliğiyle yenıden PKK'nin Genel Başkanı seçildı

– PKK Merkez Komitesi, Parti Meclisi adını aldı.

– Parti Meclisi üye sayısı 41'e yükseltıldi.

– PKK'nın Başkanlık Konseyi'nın 7 kişiden oluşan sayısı, 9'a çıkartıldı.

– PKK bayrağı kırmızı zemin üzerınde sol üst köşede bir güneş içinde yer alan kırmızı bır yıldız şeklinde belirlendi." (Özgur Politika, 10 Şubat 2000)

Yapılanlar, 7 Kongreyi "yeni bır başlangıç Kongresi" olarak da adlandırmayla uyum ıçındedır. PKK 7. Kongresi Öcalan'ın savunmasını programı olarak kabul etmiştır. Bu program PKK önderliğindekı Kürt ulusal hareketının duzene entegre edilmesi programıdır. Yukarıda alıntıladığımız bu tali kararlarla biçim içeriğe uygun hale getırılmiştir. Bu anlamda bır terslik yok, yapılanlanlar PKK'nin yalnız içerıkte değıl biçimde de sisteme uygun bir yapılanmaya gittığını göstermektedir. Osman Ocalan'ın 9 Şubat 2000'de Medya-TV'de yaptığı açıklamada gıdişatın yönünü gösteriyor:

"Bızim barış gruplarımız oldu, bunlar hiçbir eyleme katılmamışlardı. Bu yoldaşlarımız gitti. Apar topar cezaevine kondular. Devletin bize verdiği mesaj şu oldu: 'Gelin kuzu kuzu cezaevlerinde yatın ' Onbınlerce savaşçı ve yine bunlara katkıda bulunmuş, milyonlarca halka verilecek mesaj bu olamazdı. Bır de 'pışman olun' dıyorlar. Pişmanlık onurlu bir davranış değıldir. Bireysel ve onurlu bir yaşam bile layık görülmüyor. 'Af çıkarın' diyoruz. Buna 'yokuz' dıyorlar. Üstelık de teslim olunacak. Bu kadar özgürlük için savaşmış bir yapı için, kim gidin zındanlarda kalın diyebilir? Yani devlet olumlu bir yanıt vermedi. Dönüşün olanakları açılmadı; hala da umutluyuz. Genel bir af temelinde dönüşün yolu açılırsa, biz de Türkiye'nın demokratikleşmesine katkıda bulunmak isteriz." (Ozgür Politika, 11 Şubat 2000)

Osman Öcalan'ın bu açıklaması, aslında "genel af" adı altında çıkarılacak bir yasayla PKK güçlerının Türkıye'ye döneceğının bir kez daha ılan edılmesidir. PKK'nin "Barış ve Demokratik Çözüm Grubu" olarak iki grup halinde gönderilen 16 kışının teslım edılmiş olmasına karşı TC'nın tavrını "dönüşün yolu açılmadı" bıçımınde yorumlanmaktadır. Yanı eğer TC, gıden grupları tutuklamayıp da serbest bıraksaydı, teslim olma adımları devam edecekti. Şımdilık, TC'nın bu tavrından dolayı böylesi adımlar dondurulmuştur. Fakat en ufak bir karşı adımla "dönüşün yolu açıldı", TC "demokratik adımlar atıyor" vb. gerekçelendirmelerle yenıden teslım olma adımlarının başlatılmasının önünde hıçbır engel yoktur.

Bunu gerçekleştırmek için de PKK 7 Kongrede aldığı kararla TC'ye bır "Barış Projesı" sunmaya hazırlanıyor. Sozkonusu projenın içeriğinin ne olabileceği tahmin edilebılse de, Osman Öcalan bu projenin oncelıklı olarak muhatabına, yanı faşıst Türk devletine ulaştırılacağını söylüyor. Sözkonusu proje hakkında Osman Öcalan şunları söylüyor:

"Bu hem bizım, hem de Türk devleti açısından uygulanabilir bir projedır Barış projesi, içerik olarak demokratık dönüşüm ve birlık stratejisinin bır pratikleşmış ıfadesidir. (. .) Bunu ılgılı güçlere ulaştırmadan açıklamayı uygun gormüyoruz Barış sorunu, ilk elde Kürt ve Türk halkı ile Türk devletini ılgılendırmektedır Sorun bu zeminde ele alındıktan sonra, ıhtiyaç duyulduğunda kamuoyuna açıklanacaktır. Dost güçleri katkı sunmaya, düşman güçleri devreden çıkarmaya yönelik çağrılar vardı..." (aynı yerden)

Faşist Türk devletine sunulacak olan "Barış Projesi"nde "dost güçleri katkı sunmaya, düşman güçleri devreden çıkarmaya" yönelık çağrılar yapılıyor! Gelinen yerde açık bir bıçimde PKK ıçın "dost, düşman" kavramlarının kımler için kullanıldığı meselesi TC'yle sürdürülen ilişkilere bağlı olarak durmadan yer değıştırmektedir. Bu siyaset, özellıkle Ocalan'ın Imralı savunması sonrasındakı gelişmelere karşı çıkanları, devrımcıleri, komünistleri ve devlet içindekı savaş yanlısı güçleri bir kefeye koyup hepsini düşman; PKK'nin devletle uzlaşma, düzene entegre olma sıyasetını ve TC'nin Anayasal değışıklıklerle "demokratıkleşme" sıyasetını destekleyenleri de dost olarak ılan eden bır siyasettir.

Bu gidiş, kötü bir gıdıştır "Düşmanları devreden çıkarma"çağrısı, TC ile bırlıkte hareket etmenın de çağrısıdır. Örneğın buna uygun siyaset, PKK ıçinde çıkan muhalefetın devlet tarafından halledılmesı sıyasetıdır, PKK'nin devrımcılere saldırmasıdır vb. vb

PKK Olağanüstü 7. Kongresi'yle bırlıkte PKK'nın düzene entegre olma siyasetı kongre duzeyınde de onaylanmış, böylece Öcalan'ın İmralı savunmasındaki tavrı resmı olarak PKK'nın "yenı programı" olmuştur Bu program, "Yeni Dünya Düzenı"nin savunulduğu bir programdır. Bu yenı programı kabulüyle PKK, kendını var eden ulusal demokratik çerçeveye sahip eski programına da son verdiğini resmen ilan etmış olmaktadır.

PKK'deki tüm gelişmeler bir kez daha ulusal kurtuluşun gerçek anlamda çözümunün burjuva mılliyetçi, reformıst bir sıyaset temelinde olamayacağını kanıtlamıştır Kuzey Kürdistan'ın bağımsızlığını kazanması ve özgürleşmesi; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlaması ancak ve ancak faşıst Türk devletının, değışık ulus ve mılliyetlerden işçi ve emekçılerın birlığı ve ortak mucadelesıyle, devrımle yıkılmasıyla gerçekleşecektir.

Bunun ıçın de Marksızm-Leninizm bılımının gerçek savunucusu olan **Partîya Bolşewik (Kurdistana Bakur)**'un ınşasına omuz verin, orgütlenin!

11 Şubat 2000 ✘

Abu-Jamal Philadelphia'da Black Panther Partisi'nın kurucularından birisidir. 1954'te Philadelphia'nın yoksul siyah mahallelerinden birinde doğdu. Mumia Abu-Jamal, genç yaşta Siyah Yurttaş Hakları Hareketi içinde faaliyet göstermeye başladı İlk kez 14 yaşındayken bir gösteri yürüyüşü sırasında tutuklandı. 15 yaşından beri FBI onun hakkında dosya tutuyor. Enformasyon Bakanı oldu. Bu onun National Security Index'e, devleti tehlikeye sokacak bir durumda tutuklanacak kişiler listesine alınmasına yol açtı.

Radyo muhabiri olarak "sessizlerin sesi" lakabını alan Abu-Jamal, özellikle 1981 yazında Siyah Kurtuluş Hareketi MOVE'un kurucularına karşı açılan davadaki eleştirel haberciliğiyle, beyaz düzene tutarlılıkla karşı çıktı. Aynı yılın Aralık ayında, polisin sokak kontrolü sırasında erkek kardeşinin karıştığı bir kavgaya müdahale etmek isterken, polis tarafından vuruldu. Bu sırada bir polis öldü. Mumia Abu-Jamal hastanede gözünü açtığında, cinayetle suçlanıyordu. O zamandan beri tecrit hapsinde tutuluyor Yazdığı "Ölüm Hücresinden..." ve "Yaşamak İçin Yazıyorum" adlı kitaplarında tecrit hapsini anlattı.

3.7.1982 tarihinde ırkçı hâkim Sabo'nun başkanlığındaki mahkeme tarafından ölüme mahkûm edildi

Mumia Abu-Jamal davası, ABD'de, ırkçı adaletin ve ölüm cezası keyfiliğinin eşanlamı halıne gelmiştır. Uluslararası destekli dayanışma hareketi Mumia Abu-Jamal için adıl bır mahkeme kararı ve ölüm cezasının kaldırılmasını talep etmektedır.

Abu-Jamal, mahkeme sürecinin seyrı ve ön tarıhi sebebiyle sıyasi tutsak olarak gorülmekte ve çok çeşıtli kişi, kurum ve kuruluşlar tarafından desteklenmektedir.

Aşağıda Mumia Abu-Jamal'ın "Yatıştırma mı, Kurtuluş mu? – Uluslararası Dayanışma Perspektifleri" (Berlın, Nisan 1999) Konferansı'na gönderdiği dayanışma mesajını yayınlıyoruz.

YAZI KURULU X

"Yatıştırma mı, Kurtuluş mu? – Uluslararası Dayanışma Perspektifleri"
Berlin, Nisan 1999, Konferansına

MUMIA ABU-JAMAL'IN DAYANIŞMA MESAJI

Dostlarım,

One Move! Başka bir kişinin aracılığıyla da olsa, size hitap edebilmek benim ıçin bır sevınçtir. Kız kardeşim Ramona Africa canlı bir harikadır. Devlet onu yıkmak için herşeyi yaptı. Onun size söyleyecekleri, Amerikan ölüm tarzının gerçek yüzünü hepinize gösterecektir. Benim hakkımda yazılanları ya da eserlerimi Almanca okuyanlarınızdan çoğunun kafasında, benim hakkımda, Amerika'nın yasak bölgesinde, ölüm yolunda esir tutulan bir kışi portresi olduğunu biliyorum. Fakat unutmayın ki, Ramona "özgür" bir yurttaştı, ABD'nin beşinci büyük kentinde, Özgürlük Abidesi'nin bulunduğu ve kutsal emanet olarak korunduğu yerde yaşıyordu. Eğer dürüstsek, şunu kabul etmemiz gerekir ki, o ve 13 Mayıs 1985'te katledilen erkek ve kız kardeşlerimiz ve çocuklarımız da keza ölüm yolunda bulunuyorlardı. Yurttaşlık hakları ve yaşamları, sorgusuz ve yargısız paramparça edildi.

Ve en son olayı, Batı Afrikalı göçmen Amadou Diablo'nun olayını anımsayanız. Kısa süre önce o, kendisine 41 kurşun sıkan ve onu evinin kapısında idam etmeye nıyetli 4 New York polisı tarafından katledildi. O da ölüm yolunda değil miydi?

Bu olaylardan söz etmemin amacı, bir ulustan insanların, özgürlük ve adaletin gerçi kavram olarak var olduğu, ve fakat bomba, kurşun, elektriklı sandalye ve gaz odalarının acı gerçeklik olduğu bır ülkede devletin kuşatması altında olduğunu size anımsatmaktır. Bu, Amerikan ölüm tarzıdır. Almanya'daki kadın ve erkek dostlarım, sarsılmaz desteğiniz için size teşekkür ederim ve John Africa'nın öğrencisi, kızkardeşim Ramona'nın anlattıklarına ve ruhuna kulak vermenizi rica ederım. One Move.

Yaşasın John Africa. Yaşasın Devrim.

Kardeşiniz, Dostunuz
Mumia

MOVE 9 Tutsaklarına Özgürlük!
Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük!

Devrimcilik adına yapılan milliyetçilik yarışı...

Vatan, devrimcilik, emperyalizme karşı olma ve ülkenin bağımsızlığı adına Türk milliyetçiliğinin savunuculuğunu yapma durumundadır. Ezilen ulus ve milliyetlerin, değişik dini inançların, mezheplerin varlığını birlik adına inkar etme siyasetinin savunucularının Türk şovenizmine bulaştıklarını söylemek, bir olguyu tespit etmektir. Eğer Vatan, kendisine devrimciler tarafından, ezilen ulus ve milliyetler tarafından Türk şovenisti, Türk milliyetçisi vb. biçiminde getirilen eleştirilerden rahatsız oluyorsa; ve "Hayır biz Türk milliyetçiliğine, şovenizmine karşıyız" diye eleştirilere karşı geliyorsa; o zaman siyasetini devrimci temellere oturtmak zorundadır, Türk milliyetçisi tavırlarından, vatanseverlik yarışından köklü bir biçimde kopmak zorundadır.

13 Ağustos 1999 tarihinde ***"Vatanseverlerin sesi olmak için çıkıyoruz"*** şiarıyla ***Yaşadığımız Vatan*** adlı dergi yayın hayatına başladı Sözkonusu dergide savunulan yanlış görüşler devrimci örgütlerin değişik tepkileriyle, eleştirileriyle karşılaştı. Ve Yaşadığımız Vatan dergisine, kendilerinin de içine düştüğü yanlışlara rağmen birçok noktada doğru eleştiriler yöneltildi. Hatta kimileri tarafından sozkonusu dergide "yeni bir çizgi" savunulduğu vb. tespitler bile yapıldı.

Haftalık çıkan Yaşadığımız Vatan dergisinin yine haftalık Kurtuluş gazetesinin devamı olduğu bilindiğinde, "vatanseverlik" vb konularda savunulan görüşlerin hiç de yeni olmadığı; bu görüşlerin yoğun bir biçimde öne çıktığı dönemin özellikle "Susurluk kazası" sonrasına rastladığı ve Yaşadığımız Vatan (bundan sonra sadece Vatan diye yazacağız) dergisinin çizgisinin önceli Kurtuluş gazetesinde olgunlaştığı tespit edilmek zorundadır. Aksi halde Vatan eleştirilirken Kurtuluş temize çıkarılır ve hatalara, yanlışlara ortak olunur .

Kurtuluş gazetesinin PKK'yi eleştirme adına Türk şoveniste tavırlar savunduğu konusunda Stêrka Bolşewik Özel Sayı 1'de tavır takındık. Bu yazımızda da Vatan gazetesinin "vatanseverlik" savunusu içinde doğal sonucu olan Turk milliyetçiliği konumuna nasıl düştüğünü ve Türk şovenizminin devrimcilik adına nasıl savunulduğunu ortaya koymaya çalışacağız.

Vatan dergisi o denli bir "ulusal onur", "ulusal değerler" sahibi bir konuma girmiş ki, bir zamanların kaşarlanmış oportünistlerinin yaptığı gibi güya burjuvazıye, ırkçılara kaptırmamak için "vatana", "ulusal değerlere" ve "ulusal onura" sahip çıkmak için en iyi ve en gerçek "vatansever"lik konusunda burjuvazıyle, milliyetçilerle yarışa girmiştir Fakat bu yarış, –sözkonusu kim olursa olsun– sonuçta yarışta kazandığı her başarıyla sözkonusu kişiyi, örgütü ya da dergiyi devrimcilikten çıkarıp karşı saflara daha da yaklaştıran bir yarıştır! Bu, dünya işçi sınıfı tarihinde çok kez görülmüştür "Vatanseverlik" veya "milliyetçilik" yarışına giren bir zamanın komünistleri "kendi" burjuvazisiyle aynı saflara kaymıştır.. Hataları, "vatanseverlik" ya da "milliyetçilik" konusunda tutarlı olmamaları değil, bizzat "vatanseverlik" ve "milliyetçilik" savunuculuğuna bulaşmış olmaktır

Milliyetçilik ve kitlelere daha olumlu olarak gösterilen vatanseverlik yarışına girildiği andan itibaren rota kaybedilmiştir. Milliyetçilik burjuva dünya görüşüdür. Milliyetçiliğe bulaşanlar da, bulaştığı oranda burjuva görüşlerin savunuculuğunu yapma durumundadır.

"Yok canım, biz milliyetçiliğe karşıyız ama vatanseveriz!" deyip de kendilerini avutanlar ve kitleleri kandıranlar boşa çaba gösterir. Çünkü vatanseverlik, özellikle burjuvazinin iktidarda olduğu bir ülkedeki vatanseverlik milliyetçiliğin bir versiyonudur ve milliyetçiliğin, şovenizmin gerçek yüzünü gizlemeye hizmet etmektedir.

Çıkış noktası işçi sınıfı ve işçi sınıfı önderliğinde tüm emekçilerin örgütlenmesi, mücadelesi ve kurtuluş değil de, sözkonusu ülkenin vatanseverliği olursa ve sınıfsal (ezilen, sömürülen sınıflar sözkonusudur) bilinç temelinde değil de ülke sevgisi temelinde hareket edilirse; o zaman sözkonusu vatanseverlik burjuva siyaseti temelindeki bir vatanseverlıktir. Burjuvazinin egemen olduğu vatanın savunuculuğudur. Ve bu da egemen ulusun milliyetçiliğini ve şovenizmini savunmaktır.

Genel olarak her tür milliyetçiliğe karşı olmak nasıl ezen ulus milliyetçiliği, şovenizmiyle ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadelede farklı yol ve yöntemleri gerektiriyorsa; vatanseverlik konusunda da değişik yol ve yöntemler gerekmektedir. Örneğin ezilen bir ulusa mensup insanların, örgütlerin ulusal baskıya karşı mücadeledeki vatanseverliği, ulusal baskıya karşı çıktığı noktada demokratik bir muhteva içermektedir. Ezen ulusun mensuplarının vatanseverliğiyse, ulusal baskının, zulmün, ezen ulus şovenizminin savunuculuğudur. Vatanseverlik savunusunda bu farklılık gözönüne alınmadığında burjuva siyasetinin savunuculuğu konumuna düşmenin önünde hiç bir engel yoktur. Vatan dergisi de bu noktada devrimcilik adına burjuva ideolojisi olan bir siyaseti savunma konumuna girmiştir, hem de devrimcilik adına! Devrimcilerin böylesi bir yarışı reddetmesi, devrimci kimliklerini korumak için zorunludur.

VATANSEVERLİK SAVUNUCULUĞUNUN TEORİSİ...

Yukarıda da belirttiğimiz gibi vatanseverlik teorisinin savunuculuğu esas olarak Kurtuluş gazetesinde olgunlaştırıldı. Bu siyasetin kökleri daha gerilere gitse de, biz kendimizi son bir yıllık dönemde takınılan tavırlarla sınırlıyoruz. Kurtuluş gazetesinin *"Öğreniyoruz, Öğretiyoruz"* başlıklı bir bölümü vardı. Bu bölümde değişik konular ele alınıyordu. Ve 7 Mayıs 1999 tarihli 29. sayıda da *"Milliyetçilik, Yurtseverlik"* öğrenildi, öğretildi . Sözkonusu yazı a) önceki dönemde savunulan görüşleri tamamlayan, b) sonraki dönemin siyasetinin esas yol göstericisi(!) rolünü oynayan bir yazıdır. Bu yüzden de vatanseverlık ve milliyetçilik konusunda soruna nasıl yaklaşıldığını görmek ve göstermek için sözkonusu yazıya bakmak gerekiyor.

Iki kişinin diyaloğu biçiminde sunulan yazı NATO'nun Yugoslavya'ya saldırısıyla başlıyor, Miloseviç'in milliyetçi olup olmamasıyla devam ediyor ve yazıda şu tespitler yapılıyor:

"Emperyalizm ve işbirlikçileri halkları bölüp parçalamak ve yönetmek için milliyetçiliği kullanıyorlar. Milliyetçilik temelinde ortaya çıkan hareketler ise enında sonunda emperyalizme boyun eğmeye, onun denetimine girmeye mahkum oluyor " (Kurtuluş, sayı 29, sayfa 42)

Burada yapılan tespite bakıldığında Kurtuluş'un doğru bir sıyaset savunduğu düşünülür. Düşünülür ama, bu bir yanılgıdır. Gerçekten de emperyalistler, tüm burjuvazi halkları bölüp parçalamak ve birbirlerine kırdırmak için milliyetçiliği kullanıyorlar. Fakat bu tespit, Kurtuluş için değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini sağlamak, proletarya enternasyonalizmini savunmak için yapılan bir tespit değildir. Tersine, halkların birliği ve emperyalizme karşı mucadele adına, ve evet devrimcilik adına, emperyalıstlerın ve işbirlikçilerinin elindeki silahı, milliyetçilik, yurtseverlik silahını alma yarışına girmek için kullanılmaktadır. Devrimcilik adına milliyetçilik de emperyalizme karşı mücadele ve halkların birliği laflarıyla gizlenmektedir Örneğin, "Milliyetçilik kurtuluşu sağlamıyor" tespitinin ardından şunlar savunulmaktadır:

"DSP, MHP gibi partilerin de 'milliyetçilik' konusunda UÇK'dan bir farklılıkları yoktur. Emperyalizmin ülkemizdeki varlığına karşı en ufak bir mücadeleleri olmadığı gibi, ABD'ye ve NATO'ya tam destek veriyorlar. ***O zaman demek ki bunların milliyetçilikleri de aslında emperyalizme uşaklık etmekten başka bir anlama gelmiyor. Yaptıkları vatan, millet edebiyatı tü-***

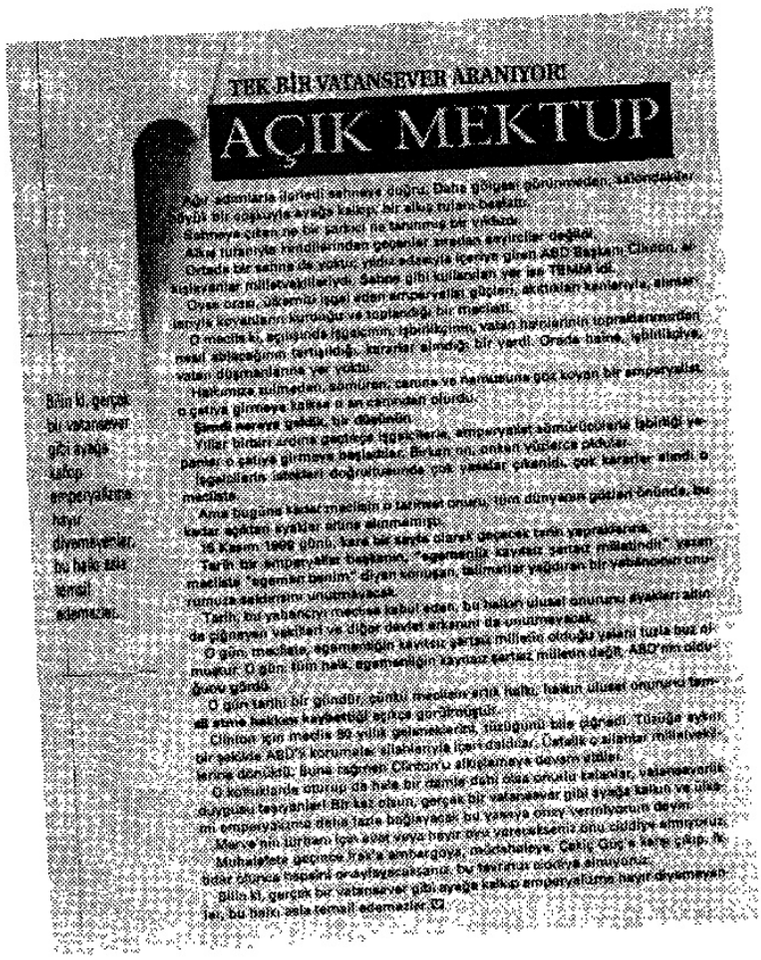
TEK BİR VATANSEVER ARANIYOR!

AÇIK MEKTUP

Bilin ki, gerçek bir vatansever gibi ayağa kalkıp emperyalizme hayır diyemeyenler, bu halkı asla temsil edemezler.

müyle yalan. Vatan sevgisiyle, halk sevgisiyle hiçbir ilgileri yoktur. *" (abç) (aynı yerden)*

DSP ve MHP'nin gerçekte milliyetçi olmadığı görüşü bunların emperyalizme uşaklık etmesiyle açıklanıyor Böylece, eğer emperyalizme karşı ise ve "vatanın özgürlüğü" için savunuluyorsa o zaman böylesi bir milliyetçilik gerçek milliyetçilik ve iyi milliyetçilik olur görüşünün temeli atılmış oluyor.

Millıyetçiliğin olumlulanması ve millıyetçilik yarışının temel yaklaşımı ise aşağıdaki tavırda mevcuttur:

*"**O zaman emperyalizme karşı olmayan, ona karşı savaşmayanların vatan, millet sevgisi, bağımsızlık üstüne söyledikleri herşey de yalandır.** İşbirlikçilik yapanlar, emperyalizme destek verenler kendilerine ister milliyetçi, ister ulusal kurtuluşçu, ister 'solcu', 'sosyal demokrat' ne derlerse desinler emperyalizmin müttefiki durumundadırlar. **Gerçekten milliyetçi olanlar öncelikle emperyalizme karşı ülkesinin bağımsızlığı için savaşır.** Ama DSP, MHP gibileri ne yapıyor? Tam aksine emperyalizmle birlikte hareket ediyorlar, işbirliği yapıyorlar. İşleri güçleri vatanın bağımsızlığı, halkının sömürüden, zulümden kurtuluşu için savaşan devrimcilerle uğraşmak. Tüm güçlerini devrimci hareketi ezmek, yok etmek için seferber ediyorlar.*

– Ama tüm bunlara rağmen MHP oylarını artırabiliyor.

– Arttırır. Sen boşluk bırakırsan, halka ulaşamaz, kimlere karşı neden mücadele ettiğini anlatamaz, halkı örgütleyemezsen birileri yalanla, demagojiyle de olsa elbette o boşluğu doldurur." *(abç) (aynı yerden)*

Burada burjuvazinin, emperyalizmin işbırlikçilerının teşhiri adına, milliyetçilerın "ülkesının bağımsızlığı"nı savunması, burjuvazinin yalanları vb. genel tespitler kullanılarak, vatanseverliğin, milliyetçiliğin kutsanmasının temeli atılmaktadır. Kurtuluş gazetesine göre DSP ve MHP, bırakın ırkçı parti olmalarını bır kenara, gerçek mıllıyetçi bile değildir Böylece milliyetçiliğin burjuvazinin, sermayenin çıkarlarına hizmet ettiği gerçeğının üstü örtülmekte, emperyalizmle işbirliği yapanların milliyetçi olamayacağı genel görüşü savunulmaktadır.

Ayrıca, milliyetçilerle, ırkçıların vatanın özgürlüğünden anladıklarıyla, onların çıkış noktalarıyla; devrimcilerin ülkenın özgürlüğü ve bağımsızlığından anladıklarıyla bu konudakı çıkış noktaları da birbirine karıştırıldığı ıçın, DSP ve MHP'nin "vatanın bağımsızlığı, halkının sömürüden, zulümden kurtuluşu" için mücadele edenlere karşı olmasını bir türlü kabullenememektedirler.

Burjuvazinin en ırkçı savunucularından vatanın özgürlüğü adına devrimcilere saldırmaması beklentisine sahıp olunduğu da bu alıntıda ortaya çıkmaktadır. Kurtuluş'a göre DSP ve MHP gerçekten milliyetçı olsalar, o zaman vatanın bağımsızlığı için mücadele eden devrımcılere saldırmaz, tersıne birlıkte hareket ederlerdı. . Mantık böyle ışliyor! Bu mantıkla, emperyalızme karşı mücadele adına, faşist Türk devletinin en yağız savunucuları milliyetçı olmamakla suçlanırken, faşist Türk devletıne,Türk devletinın sermaye iktıdarına karşı mücadele de aslında bır kenara atılmaktadır.

Alıntının sonunda altını çızdiğimiz yerde ıse, mılliyetçilik, vatanseverlık yarışının teorisi yapılmaktadır. MHP, yalan ve demagojiyle oylarını arttırabılıyormuş! Neden? Çünkü devrimcıler halkı örgütleyememış ve burada bir boşluk yaratılmış! Eh, bu boşluk sahte! mılliyetçilerın yalan ve demagojısıyle doldurulmuş ve MHP oylarını arttırmış mış mış ..

Ne yapmak gerekıyor peki? Boşluğu doldurmak! Boşluk nasıl doldurulur? Milliyetçilik ve vatanseverlik'in gerçek savunucusu olmak ve halka yalan ve demagojı yapmadan gıtmek!!! Boşluğun nasıl doldurulmak istendiği de şu alıntılarda ortaya çıkmaktadır·

"– İşte bunda solun halka yabancılaşmasının, ulusal değerleri sahiplenmeyi faşıstlere terketmiş olmasının önemli etkisi var.

Mesela, Türk milliyetçiliği, Türk şovenizmi diye diye adeta Türklük adına ne varsa reddedilme noktasına gelinmış. Öyle ki Türk devrimcisi sanki Türk olmak milliyetçi, şoven olmakla eş anlama geliyormuş gibi, kendini böyle bir baskılanma altında hissederek ben Türküm demekten, ulusal kimliğini ifade etmekten sakınır olmuş." (aynı yerden)

"Halka yabancılaşma", "ulusal değerleri sahiplenmeyı faşistlere terketmış" olmak alıntının iki temel yaklaşımını ifade etmektedir. Kurtuluş gazetesinde savunulan "halkçılık" sıyaseti, onu egemen ulus olan Türk ulusunun "ulusal değerlerı"ne sahıp çıkmaya götürmüştür. Halkla barışmak ıçın halkın kuyrukçuluğunun doğal bir sonucudur bu.

Türk ulusundan bir devrimcının kendi ulusal kimliğini ifade etmekten sakınır duruma girmiş olması, Türk milliyetçiliğine, şovenizmine karşı mücadelenin sonucu değıl; sözkonusu Türk devrimcisinin soruna yanlış temelde yaklaştığını, ezen ulustan bırı olarak ezılen ulus ve mıllıyetlerden ışçı ve emekçilerin guvenini kazanacak doğru bır sıyasete sahip olmadığını gösterır ancak. Bu durumun sorumlusu olarak Türk millıyetçiliği ve şovenizmine karşı mücadele edenleri göstermek, sorunu tersyüz etmektir. Türk milliyetçiliğini temıze çıkarmaktır. Türk şovenizminin gelişmesinin esas sebebi de Kurtuluş tarafından şöyle açıklanmaktadır:

"İşte burada Türk şovenızminin gelişmesinin esas sorumlusu, PKK'nın tarzı ve devletin bu tarz üzerinden politika yapıp sonuç almasıdır." (agg, sayfa 31)

PKK'nin yanlışlarına karşı mücadele adına burada yapılan tespit, Türk şovenizminın esas kaynağını gözlerden gizleyen bir tespittır. Ve bu yaklaşım, ulusal sorunda, karşısında mücadele edılmesi gereken esas yanın Türk şovenizmi olduğu gerçeğını de altüst etmektedir. Türk şovenizminın gelişmesinin esas nedenının PKK'nin yanlış tarzı olarak gösterilmesi; esas mücadelenın Türk şovenızmine karşı verilmesi gerektiğini, buna bağlı olarak Kürt millıyetçiliğine karşı da mücadele edılmesi gerektiğini tespıt etmemek ve buna uygun mücadele yürütmemek sonuçta hakım ulus millıyetçilığinin, şovenizminin kulvarında hareket etmekten başka bir şey değildir.

Halkla yabancılaşmaya karşı(!) olan Kurtuluş, Türk

kimliğini ifade edememe örneğine şunları da eklemektedir:

"Öyle ki Mustafa Kemal önderlik yaptı diye emperyalizme karşı başarıya ulaşmış bir bağımsızlık mücadelesi olan ***Kurtuluş Savaşı*** *bile sahiplenilmez. Sanki Anadolu halklarının emperyalizme karşı bu mücadelesi sahiplenilince Kemalist, şovenist olunacak. Mesela* ***vatan, vatanseverlik, yurt, yurtseverlik*** *gibi kelimeler bile solun literatüründen çıkmıştır. Niye? Bir nedeni bunları milliyetçiler, faşistler kullanıyor o zaman biz kullanmayalım anlayışıdır.* ***Ama bu anlayışa da kaynaklık eden esas neden, devrimin, sosyalizmin kavranışındaki çarpıklık, soyutluktur.*** (abç) *(...) Oportünizmin ağırlıkta olduğu diğer kesimine bakıyorsun onların çoğu da* ***güya 'proleter kültür', 'komünist kültür' adına halkın değerlerini, geleneklerini, göreneklerini bu feodal, şu gerici, bunun devrime faydası yok diye küçümsüyor, yok sayıyor.*** (abç) *Halkın değer verdiği şeylere saygı göstermeyi bile unutuyor. Hatta kendini halktan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor.* ***Mesela Türk bayrağını yırtmayı, yakmayı, ya da bulunduğu yerden indirmeyi maharet sayıyor."*** (abç) *(aynı dergi, sayfa 43)*

Birçok sorunun içiçe geçirildiği bu alıntıda savunulan görüşler, halk kuyrukçuluğu, Kemalizmi ve Kurtuluş Savaşı'nı genelde antiemperyalist olarak gösteren ve evet halkın değerlerine sahip çıkma adına Türk bayrağının savunuculuğunu yapan görüşlerdir. Tüm çizgisi itibarıyle soruna sınıfsal temelde yaklaşılmadığı, halkı savunma adına ezen sınıflarla ezilen sınıflar arasındaki uzlaşmaz karşıtlıkları ortadan kaldıran ve siyasetin temeline vatanseverlik'i, vatan savunusunu koyan böylesi bir tavır; sosyalizmin, devrimin doğru kavranılması olarak satılmaya çalışılıyor!

Evet, devrimin ve sosyalizmin bir çarpık, soyut kavranışı, savunuculuğu vardır. Fakat bu, Kurtuluş'un kendisi için geçerlidir. Türk bayrağının yakılmasına karşı çıkan Kurtuluş, eğer tutarlı olsa, o zaman savunduğu çizginin uygulayıcılarının da geçmişte Türk bayrağı yaktığını tespit etmesi ve özeleştiri yapması gerekir! Ama yapmıyor! Çizgisine uygundur... Ne de olsa "Dün dündür, bugün bugündür"!

Emperyalizme karşı olmayan milliyetçilerin gerçek milliyetçi olmadıkları, yalan ve demagoji yaparak oy topladıkları, devrimcilerin halka yabancılaştığı, ulusal değerlerin savunuculuğunun faşistlere bırakılmasının yanlış olduğu vb. vb. görüşler savunularak atılan temel üzerinde yükselen siyaset, ırkçılarla, milliyetçilerle yarış siyasetidir. Söylenenler şunlardır:

"Bu noktada halkın bu yurtsever duygularını yalanla, demagojiyle sömüren faşistlerin düzen partilerin ikiyüzlülüğünü teşhir ederken, vatanın, ulusların, halkların çıkarları için gerçek anlamıyla devrimcilerin mücadele ettiğini halka kavratmak, göstermek, milliyetçilerle aramızdaki farkı ideolojik olarak da, pratik olarak da ortaya koymak, halkımızı bilinçlendirmek, eğitmek zorundayız.

Devrimciler, halklar arasında ayrımcılığa, bölünmeye yol açtığı; halkların gerçek kurtuluşunu, bağımsızlığını sağlamadığı için milliyetçiliğe karşıdırlar. Ama bunun yanında en hakiki vatansever, yurseverdirler. Yurtseverlik emperyalizme karşı savunulan yurt üzerinde yaşayan tüm milliyetlerden, uluslardan halk için mücadele etmek, savaşmaktır." (aynı yerden)

Bu alıntıda da esas olarak iki düşünceyi öne çıkarmak gerekiyor. Birincisi, faşistlerin yalan ve demagojisine karşı mücadele adına ve milliyetçiliğe karşı olunduğu ifadeleriyle de olsa vatanseverlik yarışına girilmesi ve "en hakiki vatansever"lerin devrimciler olduğu teranesine sarılmalarıdır. Her ne kadar "faşistlerle aramızdaki farkı ideolojik ve pratik olarak ortaya koymak" gerekiyor, milliyetçiliğe karşıyız vb. dense de, Türk şovenizminin savunuculuğu yapıldığı gerçeği ortadan kalkmamaktadır. Bu, kendisini ikinci noktada göstermektedir.

Vatanseverlik'ten ne anladıklarını açıklamak için *"Tüm milliyetlerden, uluslardan halk için mücadele etmek"* tanımını kullanmaktadırlar. Kullanma hakları vardır tabii ki! Fakat vatanseverlik'in tanımını böyle yapmak yanlıştır. Vatan ya da yurt kavramı, şu ya da bu insan topluluğunun doğup büyüdüğü, yaşadığı coğrafya için kullanılır. Kimi, bunun içeriğini örneğin doğduğu köyle sınırlarken, kimi vilayetiyle ve kimi de ülkesiyle doldurmaktadır. Genel olarak da ülke için kullanılan bir kavramdır vatan kavramı. Örneğin "Türklerin vatanı Türkiye'dir", "Rusların vatanı Rusya'dır", "Almanların vatanı Almanya'dır" vb. vb. İşte bu vatan diye tanımlanan ülkeyi sevenlere de vatansever ya da Kurtuluş'un değişik içerikteymiş gibi aktardığı yurtsever denir.

Buradaki sevgi, şu ya da bu insan topluluğuna, sınıflara, katmanlara karşı olan bir sevgi değildir. Bu sevgi, o ülke topraklarınadır. Örneğin Türkiye'nin vatanseverliği, Türkiye'yi sevmektir. Türkiyeli işçi ve emekçileri sevmek değildir. Bu temeldeki Türkiye'nin emperyalizme karşı bağımsızlığı savunusunun çıkış noktası, emperyalizmin sistem olarak sömürücü, soygun düzeni olması ve Türkiyeli işçi ve emekçilerin bu düzenden kurtulması değildir. Hayır! Türkiye'nin sınırları çerçevesinde egemenliğin Türklere ait olmasıdır. Bağımsızlıktan anlaşılan budur! Yoksa ezeni, sömüreni olmayan, değişik ulus ve milliyetlerden halkların özgür iradesiyle birlikte, kardeşçesine yaşamayı gerçekleştiren bir toplumsal düzenin kurulması anlamında bir bağımsızlık (laf düzeyinde yer yer bahsedilse de) sözkonusu değildir.

Burada "hayır biz öyle savunmuyoruz!" diye itirazlarla karşılaşabiliriz. Fakat bu itiraz yanlıştır. Değişik ulus ve milliyetlerin özgürce ve kardeşçe birlikte yaşamasının en temel koşulu, ezen ulustan devrimcilerin ve Marksizm-Leninizm'i savunduğunu iddia edenlerin ezilen ulus ve milliyetlere karşı tavırlarının gerçekten de marksist-leninist siyasete uygun olmasıdır. Ezilen ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin güveninin kazanılmasıdır. Vatanseverlik değil, proletarya enternasyonalizminin tutarlı savunuculuğunun yapılmasıdır.

Kurtuluş'tan aktardığımız alıntılarda halkların birliği adına Türk şovenizminin inceltilmiş biçimdeki savunusuyla karşılaşıyoruz. Bunun gizlenmesinin perdesi

"Anadolu" kavramında gizlidir. Kurtuluş, vatanseverlik yaptığı yerde Türkiye'yi sevdiğini ilan etmektedir. Ve, sözkonusu olan Türkıye, coğrafık olarak tanımlanan Türkiye değildır. Hayır! Mısak-ı millı sınırları da olarak yer yer tanımlanan faşist Türk devletinin sınırlarıyla belirlenen Turkiye'dır sözkonusu olan.

Varsayalım ki, vatanseverlik ıyi ve doğru bir şey olsun .. Bu durumda da Kurtuluş, Kuzey Kürdistan ve Batı Ermenistan başta olmak üzere dığer Türkiye coğrafyasına aıt olmayan bölgelerin varlığını gerçekte inkar etmekte ve hepsini kendi vatanı olarak gostermektedir. Bu tipte bır vatanseverlık, ılhakçı bır vatanseverlıktır! Kurtuluş, halkların birliği adına takındığı tavırlarla ulusal soruna Marksizm-Leninizm'ın nasıl yaklaştığını kavramadığını, emperyalızme karşı mücadele adına ezilen ulus ve milliyetlere karşı egemen ulusun sıyasetıne ortak olduğunu ortaya koymaktadır.

Kurtuluş ne kadar enternasyonal ve eşıtlıkçi olduğunu, halkın değer yargılarına ne kadar sahıp çıktığını anlatırken, değişik ulus ve milliyetlere yaklaşımını da anlatarak ***"Hepsine aynı değeri, saygıyı gösterir, sahipleniriz."*** tespıtını yapmaktadır. Ardından da şunları söylemektedir:

"Ama aynı topraklar üzerinde iç içe birlikte yaşayan, aynı kaderi paylaşan çeşitli millıyetlerden, uluslardan sadece bırının mücadelesını sahiplendin mi, dığerlerini farklı, kendi dışında görüp ortak çıkarlardan, ortak mücadeleden uzaklaşıp, ayrımcılığa prım vermeye başladın mı orada milliyetçılık yapıyorsun demektır " (aynı yerden)

Burada, bırlik ve ayrımcılığa karşı mücadele adına yapılan, gerçekte ulusal sorunun ınkarıdır. Değişık uluslardan ışçi ve emekçilerın, Kurtuluş'un deyımiyle halkların birlığını savunmak doğrudur. Fakat bu savunu, Türk ulusu dışındaki ulus ve milliyetler üzerinde ulusal baskının olduğu; ve bunların ulusal baskıya uğraması nedenıyle ezen ulustan halkın kaderinden ayrı bir kadere de sahıp olduğu gerçeği "aynı kaderı paylaşan" tespıtlerıyle ortadan kaldırılırsa, savunulan sıyaset ezen ulus mıllıyetçilığıdır. Bu gerçeği devrımcı lafızla süslenmiş tespıtler de ortadan kaldıramaz.

Çok uluslu ve ezen ulus ile ezılen ulus ve mılliyetlerın olduğu bir toplumda, devrımcıler, marksıst-leninist olduğunu iddıa edenler ıçın aynı değer ve saygıyı göstermek; tum ezılenlerin kurtuluş mücadelesını sahiplenmek; ezen ulusla ezılen ulus ve milliyetler arasındakı farkı gizlemek ıçın değıl; soruna ulusal temelde yaklaşma yerıne sınıfsal temelde, değişık ulus ve mıllıyetlerden işçi ve emekçilerin aynı sınıf cephesınde olduklarını ve bunların ezen, somüren sınıflara karşı mücadelesını savunmak ıçındir.

Kurtuluş'ta ıse bu, ezen ulus ile ezilen ulus ve mıllıyetler arasındakı farklılıkları yok saymak ıçın kullanılmaktadır. **"Ayrımcılık"a karşı inkarcılık siyaseti konmuştur.** "Hepsine aynı değerı" verdıkleri ıçın ulusal sorunun varlığı güme gıtmıştır. Marksist-leninist literatürde böylelerıne sosyalşoven denır!

Bu siyaset şoyle taçlandırılmaktadır:

"Yüzyıllardır birlikte yaşamışız. Anadolu hepimizin vatanı ve hepımız aynı düşman emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi tarafından ezılıyor, sömürülüyoruz " (aynı yerden)

Evet, evet. Anadolu hepimizin vatanı! Türkiye ve Kuzey Kürdıstan tanımı yerıne kullanılan Anadolu kavramı, son yıllarda devrımcı ve "sol" kesımde çok kullanılmaya başlandı. Ve bu tanım, sözümona Kürt mıllıyetçiliğine, "bölücülüğe" karşı halkların birliğini, devrimin bırlığini savunma adına kullanılmaktadır.

Ne adına yapılırsa yapılsın, somut olarak kullanıldığı anlamda bu kavram devrimcılerdekı ınceltılmiş Türk mılliyetçiliğının savunusunun bir aracı olmuştur. Anadolu kavramı hıç kullanılmaz dıye bır görüşümüz yoktur Fakat bu kavram Anadolu olarak tanımlanan coğrafya üzerinde Türkiye dışında başka ülkelerın varlığını ınkar ıçın kullanılıyorsa bu kavramın kullanılmasını reddetmek zorunludur. Faşist Türk devleti ve savunucuları da Kuzey Kürdistan'ın, Batı Ermenıstan'ın vb. varlığını gizlemek için Güneydoğu Anadolu, Doğu Anadolu vb. tanımlar kullanmaktadır Devrımcılerın Anadolu kavramını Türkıye kavramı yerıne kullandığı, "Anadolu devrimi" vb. dendığındeyse bununla Türkıye devrımını kastettikleri sözkonusu tavırlarında açıkça ortaya çıkmaktadır. Kurtuluş da Anadolu devrımınden, halkların kurtuluşundan bahsettığı yerde bu kavramı esas olarak Türkıye kavramı yerıne kullanmaktadır. Böyle olduğu için de Trakya da Anadolu kavramı ıçıne sığdırılmaktadır. Bu tavır hakım sınıfların tavırlarının da gerisinde olan bir tavırdır

Devrimcıler, marksist-leninist olduğunu iddia edenler kendilerını faşist Türk devletının siyasetinden ve Türk şovenızmınden kesin hatlarıyla ayırmak zorundadırlar. Halkların birlığı ve devrımın birlığı de ancak bu temelde sağlanabilir. Ezılen ulus ve mıllıyetlerin, ezen ulustan insanlara karşı haklı temeldeki güvensızlığı ortadan kaldırılmadığı sürece birlik istemi ancak hayal olarak kalır

Kurtuluş, halkların birlığının sağlanması ıçin temelin proletarya enternasyonalizmi olduğunu bır kenara attığı ıçın kendisıne başka temeller aramaya başlamış ve bulmuş da... Kurtuluş sayı 30'da *"Anadolu Halklarının Birliğinden Başka Çaremiz Yoktur"* başlıklı yazıda halkların birliğini sağlamanın temelı şöyle ortaya konmaktadır:

"Öyleyse kısaca, ***bir; ihtiyacımız olan halkların birliğidir.***

İki; bu birliğin şartları vardır*, çünkü Anadolu halkları herşeye rağmen bırbirlerine karşı önyargısız ve kardeştir*

Üç; bu birliği inşa edeceğimiz bir temele ihtiyacımız vardır.

Bu ***yurtseverlik, yurt ve vatan duygularımız*** *olabilir " (aoç) (Kurtuluş, sayı 30, sayfa 36)*

Kurtuluş'ta ortaya konan bu yaklaşımın sonuçları ndan bırı de ***"Vatanseverlerin sesi olmak için çıkıyoruz"*** şıarıyla 13 Ağustos 1999 tarıhında yayımlanmaya başlayan Vatan dergisinin vatanseverlik ve millıyetçilik yarışını sıyasetının temel dıreği haline getirmesidir.

Bu bolüm için söylenmesi gereken bir nokta da, Kurtuluş'un halkların birliğini sağlamak için üzerinde yükselmeye çalıştığı *"yurtseverlik, yurt ve vatan duyguları"*nın gerçekte halkları birbirine karşı getirmenin siyaseti olduğudur Bir Türkün vatan sevgisiyle, bir Kürdün, bir Ermeninin, bir Arabın ve bir Lazın vatan sevgisinin bir ve aynı olmayacağı açıktır. Kurtuluş'un burada ortaya koyduğu tavır, tam da halkların birliğinin nasıl sağlanamayacağını göstermektedir.

Değişik ulus ve milliyetlerden halkların birliğinin sağlanması için öncelikle sözkonusu ulus ve millıyetlerden ışçı ve emekçilerin birlığının sağlanması gerekir. Bunun da yolu, Türkiye vatanseverliğinden değil, proletarya enternasyonalizminin kavranması ve tutarlı bir biçimde savunulmasından geçer. Ulusal sorunda doğru, marksist-leninist bir siyasetin savunulmasından geçer.

Halkların birliği adına hakim sınıflara karşı bölücü olmadıklarını ıspat etmeye çalışan Kurtuluş ve Vatan'ın ulusal sorunda doğru, marksist-leninist bır siyasete sahip olmadığı gayet açıktır.

VATANSEVERLİĞİN BAZI GÖRÜNTÜLERİ...

Kurtuluş gazetesinde savunulmaya başlanan vatanseverlık siyasetı Vatan dergisinin temel siyaseti oldu. Gerçekten de bütün siyaset vatanseverlik duygularına hıtap etme siyasetine dönüştürüldü. Bu bağlamda Vatan dergısinin teori-pratik uyumu konusunda söylenecek tek laf yoktur... Vatan dergisi "hakiki vatanseverler" olduğunu hemen her sayıda kanıtlamaktadır. Bütün noktalara tavır takınmanın bir yazıda mümkün olmadığı gerçeğini gözönüne alarak öne çıkan bazı noktaları gözlerönüne sermeye çalışacağız.

Bırıncı sayının başyazısının başlığı bırkaç kere aktardığımız *"Vatanseverlerin sesi olmak için çıkıyoruz"*dur. Sözkonusu yazıda "ulusal onur"un korumacıları olarak şu tespitı yapmaktadırlar:

***"BAKIN ŞU HALİMİZE!** Ulusal onurumuz Amerikan bayrağının gölgesi altındadır." (Vatan, sayı 1, sayfa 5)*

Bu "ulusal onur" kuşkusuz ki Türk ulusunun ulusal onurudur. Vatan dergisi en başında soruna sınıfsal açıdan, proletarya ve emekçi sınıfların kurtuluşu açısından yaklaşmadığını ortaya koymaktadır. Nede olsa birleşme temelı vatanseverlik değil mi? Olur bu kadarı! Bu tespıtle aslında Vatan dergısinin vatanseverlığının Türk vatanseverlığı olduğu da açığa çıkıyor.

Turkiye'nın tablosunu gözler önüne serme adına şunlar da söyleniyor:

*"Herkesten daha fazla **'Milliyetçi'** olduğu iddiasındaki bır hükümet, IMF karşısında, NATO karşısında başı yerden kalkmayan bir hükümettir **Böyle milliyetçilik olur mu?**" (agd, sayfa 6)*

Vatan'a göre TC'nin 57. hükümeti millıyetçı değildır. Ve vatanın özgürlüğü için gerçek milliyetçi olmanın gerektiğını durmadan vurgulamaya çalışmaktadır. MHP, DSP ve ANAP'ın hükümet olarak milliyetçı olmadıkları, bunların milliyetçi olduklarını söylemesinin yalan ve demagojı olduğunu, gerçek millıyetçı olsalar emperyalistlerle işbirlığı yapmayacakları vb. vb. görüşleri kitlelere empoze etmektedir. Böylece, milliyetçiliğe karşı olduklarını söyleseler bile, milliyetçilığin propagandasını yapma durumundadırlar.

Vatan'ın ulusal bağımsızlıktan, ülkenin bağımsızlığından anladığı şey, devrimle kapitalist düzenin yıkılması ve emperyalizme bağımlılığa son vermesi ve işçi sınıfı önderliğinde demokratik bir işçi-köylü dıktatörlüğünün kurulması falan değıldir. Temel dürtü Türkıye'nin ulusal egemenliğinin sağlanmış olması ve bu ulusal egemenliğin emperyalistlerın dayatmalarından kurtulmuş olmasıdır. Bunun için de "Bu hükümet kımin?" sorusunun sorulduğu makalede, "Hangi hükümet bizimdir?" sorusuna verilen cevaplar içınde şu da savunulmaktadır:

"– Ulusal bağımsızlığımızı her şeyın üzerınde tutan, bizi dünyanın şu ya da bu ülkesine kul köle haline getirmeyen,

– Uluslararası ilişkilerde, dış polıtikada saldırgan, sömürgeci devletlerin işbirlikçisi politikaları terkedip diğer ülke ve halklarla dostluk ve dayanışmayı geliştiren bir hükümettir." (sayfa 9)

Evet, böylesi bir hükümete sahip çıkmaktadırlar! Burada da, devrimden, sosyalızmden eser yoktur. Sorun, proletarya ve emekçilerın sınıfsal kurtuluşu olarak değıl, ulusal bağımsızlık, ulusal egemenlik olarak ele alınmaktadır Emperyalizme karşı olmak da sadece bu çerçevede sözkonusu olmaktadır.

Tahkim yasası bağlamında hükümetin ve tahkim yasasından yana olanların tavrı emperyalizmle işbirliği olarak görüldüğü için, bu işbirliğinden yana olanlar da milliyetçı olmamakla suçlanmaktadır Vatan'a göre hükümet zaten milliyetçı değildır. Pekı bu hukumet mıllı bır hükümet olsa ne yapardı?

"Ulusal bir hükümet emperyalizmin kuklası olmaya, halkının emperyalızm tarafından sömürülmesine, emperyalistlerin ülkesini babasının çiftliği gibi kullanmasına, üsler kurup orayı burayı bombalamasına asla razı olmaz." (sayfa 28)

Türkiye'nın emperyalızme bağımlılığını ve Türk hükümetinin de emperyalistlerin dayatmalarına boyun eğmek zorunda kaldıklarını teşhir etme adına, Türkıye'deki işçi ve emekçilerin faşist Türk devleti tarafından baskı altına alındığı; emperyalizme bağımlı olma nedenıyle Türkıyeli ışçi ve emekçilerin emperyalıstler tarafından da sömürüldüğü ve Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın emperyalıstler tarafından talan edildiği gerçeği, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da esas sömürücülerın gizlenmesi için kullanılmaktadır. Sanki Turk hükümetı emperyalızmle işbirliği yapmasa "kendi" halkının sömürülmesi sözkonusu olmayacakmış gıbı, faşist devletın faşıst hükümetinden "kendı halkının sömürülmesıne" karşı gelmesı talep edilmektedır. Bu ırkçı, faşıst devlet ve hükümeti ne kadar emperyalizmden kopsa da, sömürü ortadan kalkamaz. Sömürünün ortadan kalkabılmesı ıçin kapıtalist düzenin ortadan kaldırılması zorunludur Mıllıyetçılık ıse doğrudan kapıtalıst sıstemın urunudür, yolarkadaşıdır.

Hıçbir milliyetçilik, ne kadar tutarlı olursa olsun sömürüyü ortadan kaldıramaz!

Bu yüzden de Vatan'ın "gerçek milliyetçilik" projesi kapitalizmin savunulması projesidir. Devrimcilerin milliyetçilere "tutarlı" olun, "gerçek milliyetçilik şöyledir" vb. yönlü akıl verme diye bir sorunları yoktur, olamaz da. Eğer birileri sosyalistlik adına milliyetçiliğe olumlu bir şeyler atfetmeye kalkıyorsa, onlar sosyalistlikten sapma içindedir. Sosyalistlik, milliyetçilerden daha tutarlı milliyetçi olmayı talep etme tavrını dıştalar.

Milliyetçilik, vatanseverlik yarışında MHP'yi teşhir etme adına savunulanlar da Vatan'ın temel siyasetinin devrim ya da sosyalizm olmadığını ortaya koymaktadır. Tahkim yasasına karşı tavırda MHP hakkında söylenenlerin bir bölümü şöyledir:

"Hani MHP milliyetçiydi!

(...)

Tahkimi savunanlar emperyalizmin egemenliğini kabul edenlerdir.

Emperyalizmin egemenliğini kabul edenler, tekelleri, gelin sömürün, yağmalayın, talan edin diye ülkeye davet edenler, milliyetçi olamazlar, vatansever olamazlar." (aynı yerden)

Bırakın milliyetçiliği bir kenara, açık faşist, ırkçı bir partiye Vatan dergisi siz milliyetçi değilsiniz eleştirisi yönelterek, milliyetçi duygularla MHP'nın peşinde giden "halkı" kazanmaya çalışıyor! Ama bu tavır kendi kalesine gol atmaya benzemektedir. Bu tavırla Vatan, MHP'nin peşinde giden kitleyi kazanma, devrimcileştirme yerine, kendisi milliyetçilik batağına batma durumundadır. Vatan'ın yapması gereken iki şey vardır: Birincisi; tutarlı milliyetçilik yapın propagandasından, ırkçılara, faşistlere akıl vermekten vazgeçmek, ikincisi ise, bu siyasetini tutarlı bir biçimde savunmak istiyorsa, o zaman da devrimcilikten, sosyalistlikten falan bahsetmeyi bırakıp açıkça "ben milliyetçiliği savunuyorum" demesi gerekir. Orta yol yoktur! Devrimcilik adına yapılan milliyetçilik ancak belli bir süre gizlenebilir... Sonuçta devrimcilik biter!

Vatan, sadece MHP'nin milliyetçi olmadığını teşhir etmekle uğraşmıyor. O, aynı zamanda birleşme zemini olarak vatanseverliği temel aldığını da bar bar bağırarak söylüyor. Vatan'a göre, *"emperyalistler, milliyetçiler, islamcılar, mezhepçiler, düzen partileri, herkes bölüyor..."* Peki Vatan ne yapıyor? Bu soruya verilen cevap, "Biz birleştiririz" biçimindedir. İşte bu birleştirmede, Türkiye Cumhuriyeti devletinin sınırları içinde ayrı ulus ve milliyetlerin varlığı, değişik mezheplerin varlığı gerçeği de ortadan kaldırılmaktadır. Vatan "birleştirmek" istiyor ya! Bunun sonucu olarak da değişik milliyetlerin ve mezheplerin varlığı, bunlar halk kavramı içine sokularak inkar edilmektedir. Vatan'ın tavrı şöyledir:

*"**Bağımsızlık için, demokrasi için birleştirmek istiyoruz.** Birleştirmeyi istediğimiz zemin nettir, Vatanseverlikte birleştirmek istiyoruz.*

Kim bu çerçeveye karşı çıkabilir?** Ülkesini, halkını sevdiği iddiasındaki hiç kimse bağımsızlık ve demokrasi isteğine karşı çıkmaz. Şu veya bu nedenle karşı çıkıyorsa, emperyalizmin düşüncelerini, çıkarlarını savunuyor demektir. **Bir ülkeyi, halkı milliyetlere, mezheplere göre bölmek, birbiriyle çatıştırmak ancak emperyalizmin yapabileceği bir şeydir.

***Anadolu bölünmeyi reddediyor."** (abç) (sayfa 53)*

Böl-yönet siyasetinin egemen sınıfların siyaseti olduğunu duymuş olacak ki, Vatan dergisi "bölücülüğe" karşı mücadele etmeye çalışıyor... Fakat bunu yaparken toplumda varolan gerçekleri yok diye kitlelere satmaya çalışıyor

Sözkonusu olan ülke Türkiye olduğuna ve Türkiye tanımından da TC'nin devlet sınırları anlaşıldığına göre, bu devlet sınırları içinde zaten, değişik ulus ve milliyetlerden, değişik mezheplerden insan toplulukları yaşamaktadır.

Devrimciler ve komunistler açısında sorunun özü halkların birliği adına bunların varlığının inkar edilerek hepsinin bir "halk" olduğunu ve bunun "bölünmesi"ne karşı mücadele ettiğini savunmak değil; zaten varolan değişik ulus ve milliyetlerden, değişik mezheplerden ve dini inançlardan işçi ve emekçilerin varlığının kabul edilmesi ve bunların birleştirilmesi için mücadele etmektir. Vatan ise "bölücülüğe" karşı olma adına inkarcılık yapmaktadır.

Bu siyaset tam da hakim sınıfların siyasetiyle örtüşmektedir. Anadolu'nun bir halklar mozayiği olduğu ve bunun Türk ulusunun, halkının zenginliği olduğu düşüncesi hemen hemen burjuvazinin tüm savunucuları tarafından dile getirilmeye başlanmıştır.

Sorunun düğüm noktası da Vatan'ın "Anadolu bölünmeyi reddediyor" tespitindedir Bu tespitle Vatan, faşist Türk devletinin "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü" siyasetinin "sol"dan bir savunucusu konumuna girmiştir.

Anadolu kavramının Türkiye kavramı yerine kullanıldığı da bilindiğinde, Vatan'ın bu tespitinin gerçek anlamı: "Türkiye bölünmeyi reddediyor"dur. Bu siyaset, devrimcilik ve sosyalistlik adına savunulacak bir siyaset değildir. Bu siyaset, devrimcilik adına Turk şovenizminin savunuculuğudur.

Gerçekten değişik ulus ve milliyetlerden halkların birliği sağlanmak isteniyorsa, zora dayalı birliğin parçalanması ve evet TC'nin devlet sınırlarına karşı bölücülük siyasetinin savunuculuğu yapılması gerekiyor. Değişik uluslardan işçi ve emekçilerin, halkların birliğinin sağlanması ile devlet sınırlarının bütünlüğünün savunulması bir ve aynı şey değildir Vatan, halkların birliği adına TC'nin devlet sınırlarının bölünemezliği üzerine siyaset yapmakla, yanlış iş yapmaktadır!

Vatan, içine düştüğü yanlışı o kadar ilerletmektedir ki, vatansever olmak emperyalizme karşı olmanın, devrimci olmanın temel ölçütü haline getirilmektedir Vatanseverlik, bağımsızlık ile demokrasi kavramları belirgınsızleştirilerek, bunlar arasında en fazla değere sahip bir kavram olarak propaganda edilmektedir Örneğin şunlar söylenmektedir:

"Bağımsızlık ve demokrasi için birleşelim; BIRLEŞİLECEK ZEMİN VATANSEVERLİKTİR!

(...)

Vatanseverlik, bağımsızlıktır, demokrasidir.

Bağımsızlık, demokrasi, vatanseverlik zemininde durmayan, karşı saftadır. Vatan hainlerinin saflarındadır." (Vatan, sayı 2, sayfa 11)

Birleşilecek zemin vatanseverlik olduğuna göre, buna bir de vatanseverliğin bağımsızlık ve demokrasi olduğu eklenirse o zaman tablo tamamlanmış olur... Tablo tamamlanınca da her şeyin üzerinde vatanseverlik'in durduğu ortaya çıkar! Burada ortaya konan tavırla da Vatan'ın burjuva düzen çerçevesinde hareket ettiği gayet açıktır. Vatanseverliğe biçilen payda devrimciliğin, sosyalistliğin, proletaryanın ve emekçilerin kurtuluşunun üzerindedir. Artık her şey vatanseverlikle ölçülüp biçilmektedir... Vatan'ın mantığına göre eğer sız bağımsızlıktan, proleter demokrasiden ve devrimden yana olup da Türkiye'nın vatanseveri değilseniz o zaman siz karşı safta, "vatan hainlerinin" safındasınızdır! Tabii ki, burjuvazinin iktidarda olduğu bir Türkiye'nin vatan haini olmanız, soruna milliyetçilik temelinde yaklaşmayanlar için sevindiricidir ama birleşme zemini vatanseverlik olan Vatan için hiç de öyle değildir.

Sözkonusu birleşme zemini vatanseverlik olunca "büyuk Türkıye" savunusu da elbette gündeme gelir. Vatan, Öcalan, Demirel ve Bahçeli'den alıntılar aktardıktan ve her üçünün de savunduğu sıyasetın halkların çıkarına değil emperyalizmın çıkarına olduğunu tespıt ettıkten sonra, emperyalizmin çıkarına olan "bir lıder Türkıye" ve "büyük Türkiye" istemediklerini yazıyorlar. Fakat burjuvazinin elindeki silahı kapmak ve halkların çıkarı adına "büyük Türkiye" savunuculuğu yapılmaktadır. Takınılan tavır şöyledır.

*"Elbette biz de büyük, güçlü, lider bır devlet olmak istiyoruz. Ama bız, **emperyalizme karşı** liderliğe talibiz. **Mazlum halkların yardımına koşan** bir büyük ülke olmalıyız.*

Büyük, güçlü bir ülke olmalıyız ki, ABD Dışişleri Bakan yardımcısı gelip bızi teftiş etmesin. Öyle güçlü bir ülke olmalıyız ki, ekonomimize IMF yön veremesin.

Bölgemizde lider bir ülke olmalıyız. Mesela Irak halkı saldırıya uğradığında, bizim yanında olacağımızı bilmeli Filistinlileri, ABD'nin, İsraıl'in teslimiyet dayatmalarına karşı her açıdan destekleyebilmeliyiz. Dünyanın neresinde olursa olsun kurtuluş savaşı verenleri destekleyebilmeliyiz.

Lider Türkıye, halkın sağlığını parasız olarak karşılamada, eğitimde, tüm uluslararası anketlerde lider olmalıdır. Tabii işsizlik, evsizlik, trafık kazaları istatistiklerinde en altta olmalıyız. İşçisine, memuruna en yüksek ücreti verebilen, sosyal güvenlik sıstemı en ıleri düzeyde olan, Birleşmiş Milletler'de oyunu haklının, mazlumun, dünya halklarının lehınde kullanabilen bir ülke olmalıyız. Liderlik bunlarda belli olur.

Bızım gönlümüzde geçen büyük Türkiye böyle bir Türkiye. Siz nasıl bir büyük devlet istiyorsunuz?" (s. 40)

Bu uzun alıntıyı aktarmamızın esas nedeni savunulan görüşün bütünlük içinde görülmesini sağlamaktır. Evet, Vatan da buyük Türkiye istiyor! Burada sözkonusu olanın işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşen demokratık devrımle faşist Türk devletının yıkılması sonrasında kurulan işçi-köylü devrimci diktatörlüğünün olduğu ve değışık ulus ve milliyetlerin ozgür koşullarda, özgür iradeleriyle birlıkte kurduğu devlet olmadığı açıktır.

Vatan, burada da düzen çerçevesi içinde hareket etmektedir. İşte bu çerçevede savunulan büyük Türkiye, gerçekte gelişmiş emperyalist bır Türkiye ve en iyi halde burjuva demokrasısının en gelişmış olduğu bir ülke olarak sözkonusu olabilecek "büyük bır Türkıye"dır. "Yenı Dünya Düzeni"nın tüm savunucuları şu ya da bu ülkeye askeri müdahaleyi, şu ya da bu ulusun, veya milliyetın "özgürlüğü", "kurtuluşu" ıçın yaptığı biçiminde gerekçelendırmektedir. Bu da "Yenı Dünya Düzeni"nin "mazlum halklara yardımı" olarak sunulmaktadır. Vatan'ın savunduğu siyaset de özü itıbarıyle bu çerçeve ıçındedır. Araya sokulan bazı şırın görunen laflar, tespitler de bu gerçeği ortadan kaldırmaya yetmiyor!

Vatan'ın düzen çerçevesi içinde hareket ettığini gösteren bır başka nokta da Susurluk bağlamında takınılan tavırda ortaya çıkmaktadır. TC'yı "susurluk devleti" olarak adlandıran Vatan şu tespiti yapmaktadır:

"Demokrasiyi savunuyorsak;
insan haklarını savunuyorsak,
inanç özgürlüğünü savunuyorsak,
kemalizmi savunuyorsak,
vatanseversek,
Susurluk devletine karşı çıkmalıyız." (Vatan, sayı 12, sayfa 5)

Bırleşılecek zemin vatanseverlik olunca, kemalıstlerle de birleşmenin önünde hıçbir engel kalmıyor. Vatan da birleşmek için kemalistlere olta atmaya çalışmaktadır. Bu düşüncenin temel kaynağı da, "kurtuluş savaşı"ndan ve Atatürk'ün ölümünden sonra gerçek kemalist bir ıktıdarın olmadığı düşüncesidir. Ve bu, devrımcilik adına kemalistliğin savunulmasıdır;Perinçek takımının siyasetinden etkilenmekten başka bir şey değildir.

Kemalizmin şırin gösterilmesi derginın diğer sayfalarında şöyle devam etmektedir:

"Ama unutulmamalıdır: kemalızmin bir yanı laıklikse eğer, diğer yanı da bağımsızlıktır. Bağımsızlık olmadan laiklik hiçtir." (sayfa 13)

Vatan böylece Kemalizmı hem bağımsızlıkçı ve hem de laiklik olarak göstererek, Kemalizmin gerçekte sahip olmadığı nitelikleri Kemalizme atfederek Kemalizm savunuculuğu yapmaktadır.

1970'lerin başlarında, henüz Kemalizmin faşizm olduğu ortaya konmadığı bır ortamda Kemalizm savunuculuğuyla, Kemalizmin karşıdevrimcı bır düşünce olduğunun, faşizm olduğunun ortaya konduğu bir ortamdakı Kemalizm savunuculuğu bir ve aynı değildir.

Kemalizmın faşizm olduğunun ortaya konduğu bır ortamda, Kemalizme genel olarak bağımsızlık ve laıklik atfetmenin ve vatanseverlik temelında kemalıstlerle bırleşmeyi savunmanın, nereden bakılırsa bakılsın devrımcılikle hıç bır alakası yoktur.

Bu arada kemalıstlerle nerede birleşilmek istenıyor? sorusu sorulabilir. Bu sorunun cevabı, *"Kemalistım di-*

yenlere açık mektup" başlıklı yazıdadır. Sözkonusu yazı Ahmet Taner Kışlalı'nın öldürülmesi sonrasında yazılmıştır. Yazıda *"Kemalistseniz, emperyalizme, NATO'ya karşı olmak durumundasınız. Kemalıstseniz, bu Susurluk rejimi karşısında tavır almalısınız." (sayfa 50)* vb. tespitlerden sonra, yazının sonuna doğru şunlar savunulmaktadır:

"Ahmet Taner Kışlalı, cinayetini kınıyor ve Kemalist topluluğa başsağlığı diliyoruz. Cinayetlere kurban gitmemenın, buna müsaade etmemenin tek yolu Susurluk rejimine karşı mücadeledir. Bağımsızlık ve demokrasi savaşıdır. ***Elbette bizim gibi düşünmüyorsunuz. Farklı dünya görüşlerine sahibiz. Ama bağımsız, demokratik bir ülke için birleşebiliriz. Susurluk cinayetlerine karşı birleşebiliriz. İktidar bölüyor, parçalıyor ve güçsüz bırakıyor. İktidarın bu oyununu bozalım.****" (abç) (aynı yerden)*

Vatan'ın vatanseverlik yarışı, onu kemalistlerle birleşme çağrılarını yapmaya kadar götürmüştür. Bu, doğal bır sonuçtur. Fakat Vatan'ın bu noktaya gelmiş olduğu bir durumda ve birleşme zemınının vatanseverlık olduğunu durmadan ilan ettiği bır ortamda, hâlâ kemalistlerden ayrı bır dünya görüşune sahip olduğunu savunması, gerçekten tutarsızlıktır. Bu alıntıdaki tespitler, aynı zamanda Türkiye'deki iktıdarın kemalist bir ıktidar olmadığını da savunan tespitlerdir

Vatanseverlık, Vatan'ı kemalistliğe o kadar bulaştırmış ki, artık ulusal bağımsızlıktan, antıemperyalizmden bahsedıldiğinde dayanak Kemalizmdır. Vatan, kemalistlere de tutarlı kemalist olmayı propaganda etmektedir, akıl vermektedir. Sayı 14'te *"ABD operasyonu sürüyor"* başlıklı yazıda şunlar savunulmaktadır·

"Kemalizmin en temel özelliklerinden biri bağımsızlıkçı tavrı ve emperyalizme tavır alışıydı Kemalistım diyenler bugünkü tavırlarını, bulundukları yeri antı-emperyalizmin ışığında değerlendirmek, muhasebe yapmak zorundadır. Bağımsızlığı savunmadan ***'istiklali tam bağımsız Türkiye'*** *diyerek bayrak kaldırmadan anti-emperyalizmden, Kemalizmden söz edilemez." (Vatan, sayı 14, sayfa 32)*

Evet, Vatan antiemperyalizm adına, bağımsız Türkiye adına Kemalizmın bayraktarlığını yapmaya soyunmuştur artık... ABD Başkanı Clinton'un TBMM'de konuşmuş olmasını Türkiye tarihinin *"en utanç verici anı"* olarak değerlendiren Vatan, *"Tek bir vatansever aranıyor! Açık mektup"* başlıklı yazısında şunları savunmaktadır:

"Ortada bir sahne de yoktu; yıldız edasıyla içeriye gıren ABD Başkanı Clinton, alkışlayanlar milletvekılleriydi. Sahne gibi kullanılan yer ise TBMM idi

Oysa orası, ülkemızi işgal eden emperyalist güçleri, akıttıkları kanlarıyla, alınterleriyle kovanların kurduğu ve toplandığı bir meclisti.

O meclis ki, açılışında işgalcinin, işbırlikçinin, vatan hainlerinin topraklarımızdan nasıl atılacağının tartışıldığı, kararlar alındığı bir yerdı. Orada haine, işbırlıkçıye, vatan düşmanlarına yer yoktu.

Halkımıza zulmeden, sömüren, canına ve namusuna göz koyan bir emperyalist, o çatıya gırmeye kalksa o an canından olurdu.

Şimdi nereye geldik, bir düşünün.*" (Vatan, sayı 15, sayfa 50)*

İşçilere, emekçilere, halklara düşman bir meclise Vatan böyle sahip çıkıyor! Örneğin bu yaklaşımla, 17 Ağustos ve 12 Kasım 1999 depremleri sonrasında TC'nin ırkçı, faşıst bakanının "yabancıların" yardımlarını reddetmesı gıbi, TBMM'de bır başka ırkçının Clinton'un TBMM'ye gelip konuşmasına karşı çıkması durumunda Vatan dergisinin o ırkçıya, faşıste vatansever ve antıemperyalıst diye sahıp çıkmasının önunde hiçbır engel yoktur

Bu yazımızda değindiğimiz bazı noktalarda Vatan'ın takındığı tavırlar, vatanseverlik yarışına gırmenin açık mılliyetçı tavırların savunuculuğuna, Kemalizmin savunuculuğuna götürdüğünü açıkça ortaya koymaktadır Sonuçta Kemalizme övgüler dizmenin ve bağımsızlık adına kemalıstlerle bırleşme çağrılarının yapılması, "hakiki vatansever"lik yarışının kaçınılmaz bır sonucudur.

Vatan, devrımcilik, emperyalızme karşı olma ve ülkenın bağımsızlığı adına Türk mıllıyetçılığının savunuculuğunu yapma durumundadır. Ezilen ulus ve mıllıyetlerin, değışık dını inançların, mezheplerın varlığını birlik adına ınkar etme sıyasetının savunucularının Türk şovenizmine bulaştıklarını söylemek, varolan bır olguyu tespıt etmektir. Eğer Vatan, kendısine devrımciler tarafından, ezilen ulus ve mıllıyetler tarafındanTürk şovenisti, Türk milliyetçisi vb..biçiminde getirilen eleştirilerden rahatsız oluyorsa; ve hayır bız Türk milliyetçiliğine, şovenizmine karşıyız diye eleştırilere karşı geliyorsa, o zaman sıyasetini devrimcı temellere oturtmak zorundadır, Türk mıllıyetçısi tavırlarından, vatanseverlık yarışından köklü bir biçımde kopmak zorundadır

Andaki sıyaset surdurulmeye devam edilırse, Vatan'ın da karşıdevrimcı olarak değerlendırdiği Perinçek takımının cephesinde yer alınması kaçınılmaz bır sonuç olacaktır. Bunun temelleri atılmıştır. Yol yakınken bu gıdişten vazgeçilmeli ve gerçekten halkların birliğini sağlayabilecek bir sıyasete sahıp çıkılmalıdır.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin, halkların birliğini sağlamak ıçin çıkış noktası proletarya enternasyonalizmidir, Marksizm-Leninizm bilimıdır. Bunu çıkış noktası almayanların esen rüzgara göre sallanması, savrulması kaçınılmaz bır sondur.

5 Şubat 2000 ✗

Kafatasçı eğitimin bir örneği: Harf yasağı!

Sömürgeci faşist Türk devletının okullarında verdığı eğitımın mıllıyetçı, şoven Türkçülüğün beyınlere kazınması; "Türk dünyası"nın büyuklüğü ve bırleştirilmesı, Turk ulusu dışında ulus ve milliyetlerın ınkarı vb. vb. içeriğe sahip olduğu bılınıyordu.

Okul çağına kadar kendi anadillerını konuşan Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Ermeni vb. çeşıtlı ulus ve milliyetlerden Türk olmayan çocuklara okul çağından başlayarak uygulanan eğıtım, zorla asimılasyon oluyor! Böylece Kürde Kürt olmadığı, Laza Laz olmadığı, Araba Arap olmadığı ve aklınıza hangı millet, millıyet gelırse onların onlar olmadığı, tersıne Türk olduğu "öğretilıyor"!

Irkçılık, kafatasçılık Türk devletinin temeline o kadar yerleşmiş kı, artık kendi ders kitaplarında kullandığı harfler bile saçmasapan gerekçelerle yasaklanmaktadır. Evet evet, ders kitaplarında kullanılan harfler yasaklanmaktadır!

Bu durum 1999 yılı sonuna doğru yaşandı. Gelişme özetle şöyledır. İlkokul 4. sınıf öğrencileri için hazırlanan "Can Matematik Çalışma Dergısı"nın 1 sayısının 5. sayfasında "Kümelerın karşılaştırılması" yapılırken; ***"P kümesi H kümesine denktir. K kümesi P kümesine denk değildir."*** bıçımında bır ornekleme yapılmaktadır. İşte bu orneklemeye, uyanık eskı Türk polisi, şımdı DYP mılletvekılı olan Saffet Arıkan Bedük tarafından "bölücüluk" propagandası yapılıyor, P, K ve H harfleri PKK ve HADEP sımgelerını hatırlatıyor gerekçesiyle itıraz edılmıştır. Böyle olmasaydı, Arı**K**an'ın "saf**T**ürk" olduğu nereden bilinecekti kı? Takındığı tavırla "Türk oğlu Türk" olduğunu ıspatlayan Bedük konuya ılışkin ıçin itirazını Milli Eğitim Bakanı'nın yanıtlaması ıçın TBMM'ye bır soru onergesi de verdi

Işın ıçınde "Türklüğün saf"lığını korumak olunca bütün burjuva partılerının bırlikte hareket ettığı bir kez daha ıspatlandı! DYP mıllıetvekılı önergeyi verır de DSP mılletvekılı ve Mıllı Eğıtim Bakanı Metın Bostancıoğlu geri mi kalır? Olmaz böyle şey! Bakan hemen araştırma yaptırdı... Ve S. Arıkan Bedük'e cevap verdi! Sözkonusu cevaba göre araştırma ***"Eğitim Araçları İnceleme Yönetmeliği"*** hükumlerıne göre ıncelenmıştır Eee, ınceleme yonetmelığine göre yapılan araştırmanın sonucu ne oldu? **P, K ve H harfleri yerine E, G ve Y harflerinin kullanılması** kararlaştırıldı.

Mıllı Eğıtım Bakanlığı'nın bu kararıyla sözkonusu ders kıtabı toplatıldı ve "düzeltılmış" olarak yenıden yayınlandı. Artık 4. sınıf öğrencileri **"E kümesi Y kümesine denktir. E kümesi G kümesine denk değildir"** örneğiyle denklem hesabını oğrenecek! Bu arada tabii kı, "bölücü" duşuncelerın oluşması engellenmış olduğu ıçın de çocuklar "düşunce ozgürlüğü"nün bütun nımetlerinden nasıplerını alacaklardır!

Fakat ırkçı faşıst mılletvekılleri ve bakanlar E, G ve Y harflerının de bırşeyler çağrıştırdığını bu arada gözden kaçırmış bulunuyorlar Örneğin **E, G, Y** harfleri çocuklara, oğretmen talep etmek için, ya da okullardakı ortaçağ eğıtımine, dayağa, haraç'a bu arada sısteme karşı **E**yleme **G**eçıp **Y**ürümelıyiz! düşuncesine çağrışım yaparsa ne olacak? Bu sefer de başka harfler mi kullanılacak? Bızce faşist zihniyete sahıp olanlar, herhangı bır çağrışım yapmayan harfler bulunana kadar(!) kümelerın harflerını durmadan değiştirmeli! Ne zaman ki, çağrışım yapmayan harfın olmadığının farkına varırsa, o zaman da kümelerın karşılaştırılması ışlemini ders kıtaplarından çıkararak "bölücu"lüğe ımkan vermemelıdır!

Aslında bu harf yasağı, faşıst Türk devletinin nıteliğine uygundur. Bunlar, Türk mıllı bayramlarında sarı, kırmızı karanfillı çelenklere yeşıl yapraklar dolandığı ıçın böylesi çelenkleri, trafik lambalarının kırmızı, sarı, yeşıl renklerden olması nedenıyle, bunların da Kurtlerın ulusal renklerını andırıyor olması gerekçesıyle Kuzey Kurdistan'ın bazı merkezlerınde trafık lambalarını yasaklayanlardır.

Bu faşist devlet, 1999 yılı Nisan ayında da bellı kavramların kullanılmasına yasak getırmıştı. "Türk İçişleri Bakanlığı Halkla Ilişkiler Daire Başkanlığı" ımzasını taşıyan ve tüm resmi basın kurumlarına gonderılen "26 Nısan 1999 tarıh ve 096 sayılı genelgesı"nde uyulması gereken talımatnameye göre sozkonusu kavramlar "Türkçe'nın yapı ve ışleyışine ters" duşüyormuş!

Türkçeye "ters" düşen kavramların ve bu kavramlar yerıne kullanılması istenen bazıları şoyledır:

"Gerılla (kır gerıllası, şehır gerıllası), Asi", ***"Terörist, terörist unsur, eşkiya, haydut"*** *"Peşmerge, multecı",* ***"Kuzey Iraklılar, sığınmacılar"*** *"Isyan, Kürt ısyanı, Kürt ulusal kurtuluş savaşı, Kürtlerın ozgürlük mücadelesi, Kurt ayaklanması, Sılahlı kalkışma, Başkaldırı",* ***"Terörist faaliyetler"****. "Operasyon, Temızlık harekatı, guvenlık harekatı",* ***"Teröristlerin ve suçluların aranması, suçların takibi"****. "Kurt soylular, Kürt kökenlıler, Kürt soylu vatandaşlar, Kürt soyundan halk",* ***"Türk vatandaşı/Bölücü çevrelerce Kürt olarak isimlendirilen vatandaşlarımız"***

Türk faşıstleri ezılen ulus ve mıllıyetlerı hatırlatan her turlu ışaretı, rengi, harfi..., hatta ve hatta Türkçe dilındekı bazı kavramları yasaklayarak "bolücülüğe" çağrışım yapmayı engellemek ıstıyor. Ulusal baskı, düşuncelerını açıklama yasağıyla birlıkte, çağrışım yasağıyla da tamamlanmaktadır. Düşüncenın oluşumundan sonra, şu ya da bu yolla açıklanmasını engelleyemedıkleri yerde, duşunebılmenın önü kesılmek ısteniyor! Hakım sınıflar çağrışım yapmayan harflerin olmadığını bıldığından E, G ve Y harfleriyle kendı istediği yönlü çağrışım yapmaya çalışıyor Fakat çabaları boşuna! İşaretlerın, harflerın, kavramların vb. vb değiştırılmesi de faşist Türk devletının, değışık ulus ve mıllıyetlerden ışçı ve emekçılerın bırlığı ve ortak mucadelesi temelinde yıkılmasını engelleyemeyecektir!

10 Şubat 2000 ✗

KARKERÊNÊ TEDÊ WÊLATO Û SARÊ BİNDESTO JÛBENE

SÊWETA SAZÛBÎYAYENA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 10 · MARTE 2000 · CERM: 150.000 TL

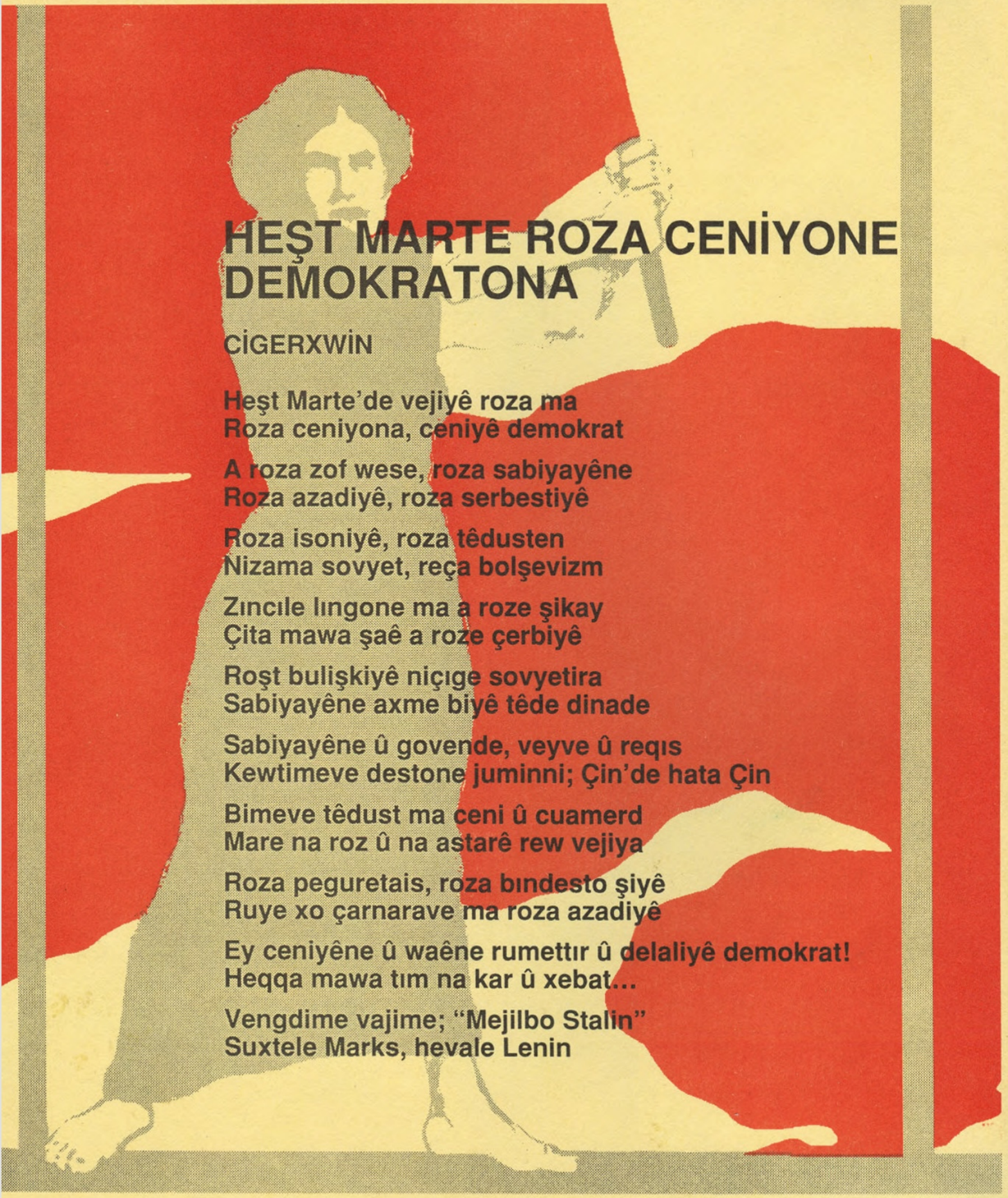

HEŞT MARTE ROZA CENİYONE DEMOKRATONA

CİGERXWİN

Heşt Marte'de vejiyê roza ma
Roza ceniyona, ceniyê demokrat

A roza zof wese, roza sabiyayêne
Roza azadiyê, roza serbestiyê

Roza isoniyê, roza têdusten
Nizama sovyet, reça bolşevizm

Zıncıle lıngone ma a roze şikay
Çita mawa şaê a roze çerbiyê

Roşt bulişkiyê niçıge sovyetira
Sabiyayêne axme biyê têde dinade

Sabiyayêne û govende, veyve û reqıs
Kewtimeve destone juminni; Çin'de hata Çin

Bimeve têdust ma ceni û cuamerd
Mare na roz û na astarê rew vejiya

Roza peguretais, roza bındesto şiyê
Ruye xo çarnarave ma roza azadiyê

Ey ceniyêne û waêne rumettır û delaliyê demokrat!
Heqqa mawa tım na kar û xebat...

Vengdime vajime; "Mejilbo Stalin"
Suxtele Marks, hevale Lenin